"Правда Визволить Вас"

"Відчиняйте ворота, нехай ввійде народ праведний, що любить правду."
Ісаія 26: 2.

ВИДАВЦІ:
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
International Bible Students Association
Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Перше видання в англійській мові
Один Мілліон Примірників

"The Truth Shall Make You Free"
Ukrainian

Made in the United States of America
Друковано в Сполучених Державах Америки

Присвячено

Єгові

"Він Бог вірний, і без омани, справедливий і правдивий."
– 5 Мойсея 32:4

і

Ісусу Христу

"Я дорога й правда, й життя."
Йоана 14:6

З М І С Т

ГОЛОВИ		СТОРОНИ
I.	"Правда Визволить Вас"	9
II.	"Бог Правди"	24
III.	Духові Сини Божі	38
IV.	Сотворення Землі	50
V.	Сотворення Людських Душ	65
VI.	Врата Свободи	77
VII.	Обіцяне Визволення	88
VIII.	Відложення Божественного Мандату	99
IX.	Защитники Свободи	109
X.	Прообраз Визволення	122
XI.	Обчислення Часу	134
XII.	Вороги Свободи	145
XIII.	Угода за Волю	156
XIV.	Наслідля Свободи	167
XV.	Народження Вільного Народа	178
XVI.	Витвір Книжки Свободи	190
XVII.	Царська Теократія	205
XVIII.	"Сім Часів"	217
XIX.	Цар Волі Являєсь	227
XX.	Від Смерти до Безсмертности	240
XXI.	Церква з Вільних Людей	251
XXII.	"Кінець Часу"	263
XXIII.	Спосіб Приходу Царя	274
XXIV.	Волю-люблячі Свідки	285
XXV.	"Люди Доброї Волі"	296
XXVI.	"Гидота Спустошення"	306
XXVII.	Остання Війна за Свободу	318
XXVIII.	Князі Вільної Землі	328
XXIX.	Тисячлітнє Царювання	335
XXX.	Свобода Тепер!	345

"ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ ВАС"

"ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ ВАС"

ГОЛОВА 1

ЦЕ Був 22-гий день місяця Етаніма, котрий то місяць Римляни називали октобром. В єрусалимському храмі згромадилися великі товпи народа на призначеній площі для звичайних людей. Це було свято сім-денного празнику або жививі свята, отже найбільш утішна подія вроці для людей. В часі такого празнику люди чулись щасливі й вдоволені, бо надіялись бути свобідні від недостачей принаймні впродовж біжучого року.

[2]Цей день був уже восьмий день свята. Люди ще не розійшлись були домів по Палестині та инших областях Римської Імперії, бо цей восьмий день був продовженням живного свята. шабасу або відпочинку від праці, отже—свято. Називавсь він "останний день великого празнику". Вранці того ж дня один з священників виходив з храму, аби принести води з силоамського потоку, а за ним йшла товпа радісних людей, повіваючи вітями з пальмів та з инших дерев. Цей золотий збанок з волою він заносив до храминого священичого двора серед голосних окликів богомільців, звуку цимбалів та гуку трубів, і тоді виливав її на великий мідяний жертівник. Цей обряд пригадував час, коли їх прадіди домували в шатрах у пустині через сорок років, і коли Бог чудотворною силою спричи-

нив, що із твердої скали вийшла вода, аби загасити невгасиму спрагу людей. Більше чим це, для рільників наближалась пора сійби, отже такий принос води з силоамського джерела Богу, який був Творцем того чуда, уважавсь за благальну молитву о щедрий дощ на засіви. Наспіла була пора року на ранній дощ; отже люди вповали на великого Дателя-дощу, аби Він тримав їх вільними від недостачей.

3 Понтійський Пилат був тоді римським управителем провінції Юдеї. Підчас коли Юдеї святкували такі великі празники, його звичай був, як правновласника, виїзджати з Кесареї, на побережу Середземного моря, до Єрусалиму і перебувати там. Пилат перебрав був урядування над Юдеєю яких шість років перед тим, т. є, в 26 р., по народженню Христа. Його родинна назва, або призвіще, підсуває гадку, що він походив із увільненого кріпацтва, осягнувши пілеус, т. є, чипець свободи.

4 Отже це із домівки Тіберіюса Кесара, римського імператора, Пилат прийшов на десять літ управляти Палестиною, стараючись затримати "пакс Романа" (римський мир). Про Жидів він мав мале поняття. Позірно здавалось, що під його правлінням вони тішилися релігійною свободою. Це однак не обійшлось без боротьби, бо Пилат майже безнастанно змагався із ними. Виходить, що вони не тішились повною свободою від страху. Вони памятали, як від самого початку його урядування, Пилат переніс станицю свого війська з Кесарії до Єрусалиму. Розуміється, ті воїни взяли з собою прапор з обличем

імператора, і занесли його до святого міста, котрого Бог дав людям оцю заповідь: "Не робити меш собі ваяного кумера чи подобини того, що на небесах у горі, і того, що на землі внизу, і того, що в водах і під землею. Щоб не припадав ниць перед ними і не служив їм.[1] Тож обережно ті воїни занесли ті прапори туди нічною порою.

5 Жадний попередний управитель не заподіяв такої річи, щоб Жидам опоганити святе місто. Тож велика була їх лють і страшний гнів, коли вони довідалися, що ті прапори з подобинами знаходилися внутрі Єрусалиму! Велика товпа людей рушила до Пилата, в Кесарії, домагаючись усунення подобинів. На пятий день таких переговорів Пилат велів воїнам зрадливо засісти на них тайкома. На даний знак він приказав окружити домагаючих ся Жидів і повбивати, якщо вони не зречуться своїх домагань. Та це тільки скріпило їх постанову. Вони заприсягли радше померти ніж піддатися таким ідолським наїздам на їх святу країну почитання. Аж тоді Пилат піддався і приказав військові забрати геть прапори з Єрусалиму і занести назад до Кесарії. Одначе пізнійше він знов приказав виставити герби з нарисами в ріжних місцях Єрусалиму, але остаточно сам імператор Тіберіюс приказав забрати з міста ті опоганюючі річи. Оттакі й инші немудрі поступки стались болючими ранами в боротьбі за свободу почитання після вказівок жидівського сумління. Безнастанне чування було ціною їх свободи від опоганення.

[1] Повтано в св. Письма, з 2 кн. Мойсея 20: 4, 5.

6 Тепер ще одна непокоюча річ виринула, і то з внутра їх самих. Нагло в Галилеї явився один чоловік. Називали його "Назареєм". Через цю причину провідники, що вважали себе "святійший ніж ти", зненавиділи Його. Довідавшись, що Він хрестився в ріці Йордан, вони думали, що Він цим чином признав себе за грішника. Впродовж трьох років Він ходив по Палестині, від місця до місця, проповідуючи й навчаючи в синаґоґах, в домах людських, на горах і на берегах морських, і в храмі. В цей день Він знаходився в храмі.

7 Ввесь народ чувсь у релігійному настрою. Оцей незвичайний чоловік з "поганської Галилеї" прийшов поклонитися Богу в чистоті й непорочності не лише від поганських скверностей, таких як образи на прапорох і нариси на гербах, але також від усякої релігії. Він опрокинув релігійні обряди жидівської старшини, письменників, священників садукеїв, та фарисеїв. Кількох із них були членами Сангедрину, т. є, найвисшого суду, який мав власть над Жидами, яка була ограничена тільки римським управителем. Оці то високі достойники були сильними защитниками того, що вони називали "жидівською релігією", або "Юдиїзмом". Вони завжди чували проти ложних пророків, яких ставлено на суд перед Сангедрином.

8 Одного дня кількох письменників і фарисеїв з Єрусалиму прийшло до цього чудо-творця і проповідника з Галилеї і запитали: "Чого Твої ученики переступають перекази старших? Бо не

мають рук своїх, як їдять хліб?" На що Він відповів: "Чого ж се ви переступаєте заповідь Божу ради переказу вашого? Бог бо заповідав, глаголючи: Поважай батька твого й матір, і хто лає батька або матір, нехай умре смертю. Ви ж кажете: Хто скаже батькові або метері: Ця річ є посвячена, инакше ви могли б покористуватись нею, той може неповажати батька свого; і так ви знівечили заповідь Божу ради переказу вашого." Тоді цей Галилеєць зачав одважно називати їх релігійними лицемірами і пристосував до них слова Божого пророка Ісаії: Він сказав: "Лицеміри, добре пророк про вас Ісаія, глаголючи: Народ сей приближується до мене губами своїми, й устами мене шанує, серце ж їх далеко від мене. Та марно вони поклоняються мені, навчаючи наук заповідай чоловічих."[1]

9 Знов иншим разом цей Галилеєць отверто навчав людей біля гори і відкривав на яв релігію й її широко-оголошені милостині, само-наложені пости та инші хвальби. Він сказав: "Остерегайтесь подавати милостиню вашу перед людьми, щоб вони вас бачили; а то не мати мете ніякої нагороди від Отця вашого, що на небі. Тим, коли подаєш милостиню, то не труби в трубу перед собою, як роблять лицеміри по школах та по улицях, щоб здобути слави в людей. Істино глаголю вам: Мають вони нагороду собі. Ти ж, як подаєш милостиню, то нехай ліва рука твоя не знає, що робить права: щоб твоя милостиня була потайна: а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.

[1] Наведено з Маттея 15: 2-9, переклад Веймота.

[10]"І коли молишся, не будь таким, як лицеміри; бо вони люблять молитися, стоячи в школах та по росхідних улицях, щоб їх бачили люди. Істино глаголю вам: Мають вони нагороду собі. Ти ж коли молишся, увійди в хатину твою та, зачинивши двері, помолись Отцю твоєму потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно. Як же молитесь, то не говоріть багато, як погане: бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані. Не приподоблюйте ся до них; бо Отець ваш знає, чого вам треба, перш ніж просите в него. . . .

[16]"Коли ж постите, нехай не буде в вас, як у лицемірів, сумного виду; зміняють бо лиця свої, щоб здаватись людям постниками. Істино глаголю вам: Що мають вони нагороду собі. Ти ж коли постиш, намасти голову твою, і вмий лице твоє; щоб не здававсь людям постником, а Отцеві твоєму, що потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно".[1]

[18]Така промова здавалась бути рішучо проти релігії письменників, фарисеїв єрусалимських та членів їх Найвисшого Суду. Вони вважали це за релігійний переступ, коли той Галилеєць чудом сціляв недужих і немічних людей в день тижневого відпочинку або шабасу. Звичайні люди слухали Його радо. Цей факт зрабував тих релігійних провідників з їх свободи від страху: а тим більше, коли люди зачали глядіти на цього мандруючого навчителя, як на Божого пророка. Тоді виринуло питання, і над яким вони явно дискусували, чи Він був тим могутнім Князем,

[1] Наведено в св. Маттея 6: 1-18, Веймота.

тим предсказаним Месією, якого Жиди по грецьки називали "Христом". Вони надіялися, що той Месія, або Христос, мав знищити ярмо, яке Рим наложив на карки тих, що почитали Всевишнього Бога. Він мав установити Царство Боже, яке мало благословити чоловіків і жінок усіх народів, включаючи поган, і мав установити без-кінця триваючий світ. Тепер же, в той «великий день празнику", люди, що слухали науки того Галилейця в храмі, дискусували цю справу явно між собою. Деякі з них казали: "Се справді пророк", себто, пророк, який мав прийти по Мойсейві і подібний до Мойсея. Інші ж казали "Се—Христос."[1]

[13]Тоді релігійні провідники зачали думати, що свобода мови не була безпечною річю для цього одважного молодця, який ще не мав "пятдесять років віку", а тільки трицять і три. Вони постановили вбити Його, але зо страху до людей не наложили своїх рук на Нього. О, як вони ненавиділи людей, що слухали Його! Таких людей вони прозивали ам га-арети (т. є, люди земні), і вважали їх за недостойних воскресення до життя вічного. В той же день, коли Галилеєць навчав людей, вони казали: "Сей народ, що не знає закону, проклятий". Тож головні священники й фарисеї післали слуг закону, аби вони увязнили Його в храмі й цим чином перервали Його прилюдне навчання. Одначе, ті слуги закону були чеснійші ніж їх релігійні диктатори і тому повернули без проповідника. На запит чому, вони відповіли: "Ніколи так не говорив чоговік, як сей чоловік."

14 "Сей чоловік" не просив політичних або релігійних провідників о право або запевнення свободи мови, щоб проповідувати вість, яку Він доручував. Він уже посідав те право від Того, що послав Його проповідувати й навчати про "царство небесне". Пославший Його був Його Отець небесний. Тож ніхто не мав права властиво перешкаджати Його свободі мови проповідувати Царство. Не лякавсь Він смерти, бо Він сказав: "Як знесете вгору Сина чоловічого, тоді зрозумієте, що се я, і що від себе не роблю нічого; тільки як навчив мене Отець мій, таке глаголю. І Пославший мене—зо мною."[1]

15 Чому цей Галилеєць промовляв так відважно, з повною свободою від страху перед релігіоністами, які старались схопити Його, увязнити й вбити? Там Він стояв і промовляв у храмі до віруючих в Нього. Слухайте Його! Самі почуєте Його відповідь на питання те: "Коли пробувати мете в слові моєму, справді ви ученики мої будете, і зрозумієте правду, й ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ ВАС."

16 Ось де знаходилась одвага Галилейця з якою Він промовляв виразно проти релігійних лицемірів і їх гріхів. Він мав правду і був свідомий цього, і говорив правду без вагання ради свободи людської. Він знав, що релігійні провідники і їх обмануті прихильники знаходилися в більшій неволі чим вони були свідомі цього, в неволі їх найгіршого противника, Диявола. Деякі релігіоністи противилися цьому і казали, що вони

[1] Навезено з ев. Йоана 7: 32, 45-49; також Йоана 8: 28, 29.

були насінням або потомками вірного патріярха Авраама, і тому ніколи не були в неволі; отже як цей Галилеєць міг увільнити їх?

17 Галилеєць відповів їм: "Направду, направду, кажу вам: Що всякий, хто робить гріх, невільник гріха. . . . Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете. Знаю, що ви насіння Авраамове; та шукаєте вбити мене, бо слово моє не міститься в вас. Я, що видів ув Отця мого, те розказую; а ви, що виділи в отця вашого, робите. . . . Ви робите діла отця вашого." Потім ті самоопрaвдані релігіоністи понижили народження Галилейця, кажучи: "Ми не з перелюбу родились: одного Отця маємо, Бога." Вони вірували, що Бог був отцем їх народу з між усіх народів.

18 Кому ж треба було сказати правду більше ніж їм, щоб вони могли зрозуміти їх неволю й пізнати дорогу свободи? Отже той Галилеєць, якого ймя було **Ісус**, просто-явно сказав до релігіоністів: "Коли б Бог Отець ваш був, любили б ви мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе я прийшов, а Він мене післав. Чому бесіди моєї не розумієте? Бо не можете слухати слова мого. Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душегубцем з починку, й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її. А що я правду глаголю, не віруєте мені."

19 Ісус не був слугою гріха ані Диявола і його брехнів; Ісус був вільний. Тим то Він запитав: "Хто з вас докорить мені за гріх? Коли ж правду глаголю, чому не віруєте мені? Хто від Бога,

слова Божі слухає. Тому ви не слухаєте, що ви не від Бога." Отже вони не були вільні від засліплення батьком брехнів, але були звязані його душегубчим духом.

20 Розгнівавшись правдою від Того, що промовляв повною свободою від страху, релігіоністи обвинувачували Його, що Він посідав біса й був поневолений ним. «Відказав Ісус: Я біса не маю, а шаную Отця мого; ви ж не шануєте мене. Я ж не шукаю моєї слави; есть, хто шукає і судить. Істино, істино глаголю вам: Коли хто слово моє хоронити ме, смерти не побачить по вік."

21 Достойні вваги були ці слова; бо вони обіцюють вічну свободу від смерти, і це через збереження слів правди. Чи живуть сьогодні на землі люди, які б дослівно зазнали сповнення цеї обіт-

ниці? Релігіоністи, що чули Ісуса, відкинули правду Його свідчення про Нього і Його Отця. "Брали тоді каміння, щоб кидати на Него; Ісус же сховався, і вийшов з церкви, пройшовши посеред них, і пійшов так мимо." До свого гріха недовірства вони додали ще диявольський злочин—душегубство. Незабаром вони померли в їх добровільній неволі, як про це остеріг їх Ісус: "Тим сказав вам, що повмираєте в гріхах ваших: коли бо не віруєте, що це я повмираєте в гріхах ваших."[1]

ЩО ЦЕ ПРАВДА?

22 Сьогодні минуло девятьнацять століть від часу коли Він сказав "Правда визволить вас," але світ не є ще вільний. Хто може чесно заперечити цьому? Цей вже самий факт, що в 1940 р., політикери "Християнства" проголосили світові запевнення так званих "Чотирох Свобід", є просте признання, що люди й народи не мають свободи. Та якби не було, "Християнство", називаючи себе ймям "Християнський", повинно бути вільним, бо ж воно каже, що воно перебуває в науці Ісуса й є Його правдивим учеником. Та факти заперечують цьому. Замість мати знання правди, то "Християнство" сталось замішанням релігії: католицької, протестанської, жидівської та поганської, і мішаниною політичних систем, демократичної і тотальної. Всі вони страшно бродять у темярві, змагаючись до якогось міжнародного та міжрелігійного порядку, щоб сяк-так остатися при життю і пхати дальше.

[1] Наведено з св. Йоана 8: 24-59.

23 Оцей сумний стан "Християнства" осуджує його політичні й релігійні провідники впродовж шіснацяти століть свого існування аж до сьогодні, що вони не перебували в слові Ісуса, і не були його правдивими учениками. Сьогодні на "Християнстві" сповнилися слова старинного пророка: "Ніхто не підносить голосу за справедливість, за правду ніхто не озветься; надіються на ніщо, і говорять лжу, вагоніють злом, а роджають злодійство. . . . Відступив від нас суд, оддалік зісталась справедливість; бо справедливість спотекнулась на майдані, й правота не знаходить входу. Зникла правда; хто ж ледарства одцурався, терпить зневагу. І побачив се Господь, і погано було се в очах його, що нема суду."[1]

24 Найбільш покуча потреба для всіх людей, що бажають життя й свободи у вільному світі,— знайти правду. Вповати на слово мізерного чоловіка, який висказує свою власну мудрість, значить статись учеником людини, і датись звести в неволю. Та не так річ мається з наукою Ісуса. Перебування в Його слові увільняє нас як Його учеників, що пізнали правду, бо Його наука не походить від людей і не містить людської мудрости. Він накликував на своїх учеників бути чесними й розглянути й признати Його дійсну тотожність і Його Отця. Чому? Бо Він сказав: "Се ж життя вічне в тому, щоб знали тебе, єдиного справдешнього Бога, та кого послав єси, Ісуса Христа."[2] Цю правду повторив один з Його уче-

[1] Наведено в Ісаії 59: 4, 14, 15.

[2] Наведено з ев. Йоана 17: 3.

ників, пишучи: "Сей правдивий Бог, і життя вічне."[3]

25 Ісус стояв при слові, яке Він проповідував, бо Він говорив правду. Остаточно релігіоністи увязнили Його, поставили сторожу над Ним і знущались і понижали Його, і не поправді обвинувачували, а нарешті прибили Його до дерева на смерть. Він помер як вільний чоловік. Він помер тому, що Він рішив не вживати сили, яку Він посідав під своїм розказом. Він піддався смерті тому, що Він предбачив більшу користь з своєї смерти, ніж якби Він був боровся о дальше життя в тілі. Він помер тому, що тим чином Він послужив більше справі правди відносно себе й свого Отця, перетерпівши невинно смерть, а ніж як би Він дальше був жив як чоловік. Як правда не може бути завжди топтана по землі, так і цей Правдо-мовець не міг бути потоптаний; бо Його Отець у своїм часі визволив Його з кайданів смерти і дав Йому свободу так широку, як вселенна в якій Він вже ніколи не побачить смерти. 26 Якеж це є Його слово або наука, що в ній ми повинні перебувати, аби бути Його учениками і знати правду й бути вільними? Ми не можемо звертатися до жадної із многих спорючих собі релігіїв, щоб знайти Його слово, бо ж Він сказав до приклонників релігії, що вони согрішили, «і знівечили ви заповідь Божу ради переказу вашого." Потім релігіоністи вбили Його за те, що Його слово не могло зміститися в них. Ісус не навчав так, як релігіоністи, які відносилися до людського авторітету і переказів релігійних лю-

[3] Наведено з 1 листа Йоана 5:20.

дей. Тому то "дивувавсь народ наукою Його: бо Він їх навчав, яко маючий власть, а не як письменники."[1]

27 Ісус відкрив джерело свого слова правди. Він сказав: "Моя наука не есть моя, а Пославшого мене. Коли хто хоче волю Його чинити, знати ме про науку, чи від Бога вона, чи я від себе глаголю." До учеників своїх на самоті Він сказав: "Слово, що ви чуєте, не моє, а пославшого мене Отця." Тоді в спільній молитві з своїми учениками Він сказав до свого Отця: "Освяти їх правдою Твоєю; слово Твоє правда."[2]

28 Тією правдою є написане Слово Його Отця, яке Він часто наводив як свою власть і своє провідництво підчас свого побуту на землі. Якщо ми бажаємо перебувати в Його слові й бути Його учениками, то ми мусимо також звернутися до слова правди Його Отця. Тоді ми пізнаємо правду й будемо вільні Богом-даною свободою, якої ніякий чоловік ані жадна дияволська сила не зможе відобрати. Щоб знайти життя вічне, ми мусимо знати правду про "єдиного справдешнього Бога і кого Він послав Ісуса Христа." Це знання ми можемо правильно набути тільки при помочи написаного Божого Слова. Те Слово навчає шукаючих правди і любимців свободи: "Купуй правду, й не збувай мудрості, науки й розуму ні за які достатки." "Чи ж бо я не писав тобі нераз—подаючи ради й науки, щоб навчати тебе слів чистої правди, щоб умів переказати слова правди тим, що тебе (по неї) післали?"[1]

[1] Гляди Марка 7: 1-13; і Йоана 8: 43, 45, 47; і Маттея 7: 28, 29.
[2] Наведено з Йоана 7: 16, 17; 14: 24; 17: 17.

29 Правду мусиш купити коштом свого часу й змагання в слідкуванню Божого написаного Слова, і це треба чинити без релігійного упередження або односторонности. Инакше, ти будеш подібний до релігійних провідників, що "завсіди вчаться, та й ніколи до зрозуміння правди прийти не можуть." Бог через вірного ученика Ісуса Христа, який перебував в Його Слові й пізнав Його правду, дав оці напоминання: "Старайся поставити себе вірним перед Богом, робітником без докору, право правлючим слово правди."

30 Щоб помогли тобі купити правду і перебувати в ній і не стратити її, для цеї то цілі видано цю книжку. На всіх сторінках цеї книжки знаходиться Його Слово, себто, наведені писання як попертя правди, а наведені вони головно з трьох перекладів Біблії, католицької версії Дуя, Уповажненої Версії, і Американської Поправленої Версії (А.П.В.) Кожне таке наведення текстів з Святого Письма зазначено з котрої книжки з Біблії воно взяте, потім з котрої голови, а нарешті слідує текст або тексти; от наприклад, 2 Тимотея 3: 7 і 2 Тимотея 2: 15, і обидва ці тексти наведені в повисшім параґрафі. Для людини найголовнішою та найважнішою студією є пізнати Бога і Його намір. Отже нашу студію ми зачинаємо з Ним.

[1] Наведено в книги Приповістей 23: 23; 22: 20, 21.

ГОЛОВА 2

"БОГ ПРАВДИ"

ОТВОРІТЬ вашу Біблію й знайдіть у ній першу книгу Мойсея, що називається "Битія", і перший верш. Без ріжниці чи ви посідаєте католицьку Версію Дуя, або жидівську Версію Лісара, або протестанську версію короля Якова або Американську Поправлену Версію. Всі вони містять переклад тих самих початкових еврейських слів з оригінальної Біблії, Б'ресит бара Елогім, і всі звучать в той самий спосіб: "У початку сотворив Бог."

2 Оці натхнені слова згадують Бога найперше. Не розпочинаються вони із запитом, який ставлять світові вчені, Чи є Бог? бо ж усі річи свідкують, що таке питання—безумне. "Безумний каже в серці своїм: Нема Бога! Розвратились і творять огидну неправду; нема там ні одного, хто б добро чинив. Господь споглянув з неба на дітей людських, щоб побачити, чи є розумний, що шукає Бога." (Псальма 53:1, 2) Напрям поступування тих, що заперечують або сумніваються існуванню Бога, і наслідки того ж, доказують, що вони безумні. Вони заперечують центральну правду, і знаходяться в неволі блуду, який провадить до знищення. Щоб увільнитися від такого смертельного блуду і прийти до великого Дателя життя й правди, чоловік мусить вірувати, що Бог є. Нема кінця доказам, що Він

е. «Без віри ж не можна угоди, вірувати мусить бо, хто приходить до Бога, що Він єсть, і хто Його шукає, тих нагороджує." (До Жидів 11: 6) "Почин премудрости—Господень страх; безумні нехтують і розум і науку." "Господень страх—се джерело жизні; він відвертає від западень смерті."—Приповісти 1:7; 14:27.

3 Він—"Бог правди". Бог не може обманути, ані Він не може заперечити себе. Отже Він починає свою натхнену першу книгу Мойсея само-переконуючою правдою, що Бог є, кажучи: "У початку сотворив Бог". Це не може значити, що Бог мав почин; але що Він є Початком усіх існуючих річей. Він—Сотворитель, отже Джерело всього творива. Чоловік якого Бог натхнув написати цю книгу Битія, також написав: "Перше чим гори постали, і ти сотворив землю і ввесь сьвіт, од віку до віку ти єси, Боже."—Псальма 90: 2.

4 Це єдиному Богу подобає, щоб Його предвічне існування було недослідимим для чоловіка, з обмеженою силою, який навіть не має сили розглянути глибину тайни чудних діл Божих, що навкруг нього, з яких самий чоловік є один. "Мої мислі—се не ваші мислі, та й ваші дороги—не мої дороги, говорить Господь. Ні, як небо вище землі, так дороги мої вище доріг ваших, і задуми мої вище задумів ваших." (Ісаії 55: 8, 9) Не мавши початку, Бог Сотворитель є єдине Іство. Він—всевишній; "один, що має безмертє, і живе в сьвітлі неприступному, котрого ні бачив ніхто з людей, ані бачити не може; Йому ж честь і держава вічна. Амінь."—1 Тимотея 6: 16.

5 Був час, коли Бог зачав творити. Перед тим Він був самий у всесвіті, впродовж безмірного часу. Не чувсь Він самітним; бо Він—звершений, отже досконалий самий в собі. Його щастя цілком не залежить від сотворінь, хоч Він знаходить приємність в уживанню своєї безграничної творчої сили. Ті що почитають дійсно, кажуть з обожанням про Нього: "Достоєн єси, Господи, приняти славу і честь і силу; Ти бо створив єси усе, і волею Твоєю (усе) єсть, і створено."—Одкриття 4: 11.

6 В цілій Його вселенній ніколи не існував хаос, себто, нефоремний, безладний та заколочений стан. Це тільки поганьско-грецька метиольогія твердить, що Хаос був один з найстарших богів. Опрокидаючи дурноту такої ідеї поганської науки, божественне Слово правди каже: "Не єсть бо Бог безладу." "Бог не є Богом замішання, але мира." (1 Коринтян 14: 33, А.П.В.) Він не випровадив порядку з хаосу, тому що хаос ніколи не існував рівночасно з "правдивим та живим Богом." Вселенна ніколи не знаходилась в стані поза Його контролею. Коли Він, одинокий житель вселенної й предвічности, зачав творити, то це Він робив у порядку. Поступ творення Ним річей, будь він наглий чи розвиваючий, ділав під Його кермою й після законів, які Він установив для кермования творчого процесу до його звершеного стану. Ніщо не могло видістатись поза цю Його контролю й власть.

7 Що до безперечного доказу Його існування й найвисшости, Його недослідимої мудрости й всемогучої сили, Бог звертає ввагу чоловікові

на видимі діла в небесах, на землі, і на морю, котрі то діла дійствували перед появленням чоловіка і дальше дійствують без людської помочи і поза людською силою вияснити їх або контролювати.—Читай книгу Йова від 38 до 41 голови.

8 Розумний чоловік, подивляючи такі діла божественної сили та мудрости, воскликує: "Я чув ухом казане про тебе, а тепер мої очі бачать тебе; тим то я зрекаюсь слова мого та каюсь в порості й попелі." Такий чоловік оцінює натхнені слова псальмісти: "Коли спогляну на небеса твої, діло рук твоїх, на місяць і зорі, що сотворив єси, то що таке чоловік, щоб ти дбав про него?" (Йова 42:5, 6; Псальма 8:3, 4) Для такого чесного чоловіка небеса мовчки свідкують, що Бог існує і має славу: "Небеса являють славу Божу, і простір звіщає про діла рук його. День дневі сповіщає про них, і одна ніч дає вістку другій. Ні се мова, ні се слово, але чути їх голос. Ціла земля свідчить про них; аж до краю вселенної слова їх, він зробив їх наметом сонця. . . . і ніщо не сховається перед жаром його."—Псальма 19:1-6.

9 Богом,—от ким є Всемогучий! До тих, що грішать проти цеї правди, Він каже: "Спогадайте давні давна, від початку віків, що я Бог, і нема иншого Бога, нема мені рівні." (Ісаія 46:9) Релігіоністи указують на факт, що тут слово **Бог**, як і в 1 книзі Мойсея 1:1, переложене з евреського Ельогім, і що слово Ельогім є ужите в многім числі від еврейського слова **Елоаг.** Отже вони твердять, що в цих стихах і инших, сло-

во Ельогім значить "боги", і що це вказує, що Всевишний Бог існує в трійці або в трьох особах, що вони всі три несотворені, з перед віків співіснуючі, будучи рівні в силі й славі. Така науки про три особі в одному богу не тільки нерозумна й поза здібність тих навчителів трійці вияснити її, але також у Божому Слові правди нема ані одного слова про «трійцю", і ані згадки. Одначе наука про бога в трійці являється в поганських релігіях в Египті, Вавилоні, Греції, Китаю і в иших, і то довгий час перед тим, як релігіоністи так званого "Християнства" приняли ту науку. Безумність і безпідставність такої науки про трійцю, і ясні докази її походження від поганства, стануть чим раз яснійші з поступом цеї дискусії. Сияюча правда про "правдивого й живого Бога" визволить вас з одної найбільш зневажаючої та запутуючої науки релігії.

10 Тут вистарчить сказати, що зі словом **Ельогім**, хоть у числі многім, співтоваришать заіменники і також дієслова в поодинчих числах, коли воно відноситься до Всевишнього й Всемогучого Бога. Цей факт показує на Його єдність Іства, що нема иншого крім Його, нема подібного Йому, нема рівного Йому в силі й славі й вічності. Отже те слово Ельогім у многім числі значить— Всемогучий Бог, і відносить ся до многих чеснот і величностей, але тільки до одної особи. Слова **Елоаг** (в поодинчім числі) і Ельогім (у многім числі), це побільшина форма з еврейського іменика **Ель;** а знов слово Ель походить від дієслова **ооль,** що значить бути сильним і могутнім, або бути напереді. Отже в многому числі Ельо-

гім відповідно описує Всевишнього, який є осередком всякої сили й потуги й перевисшає усіх і понад усіх у своїй величності й предвічному існуванню.

14 Якщо Бог є тим ким Він є, то яке Його ймя? Вже від давних давен, навіть тисячі літ тому, ще за часу Мойсея, люди ставили таке питання. Для дуже виразної цілі Всемогучий Бог обявив свою присутність Мойсейові при кущі палаючи надприродним огнем. "І каже Мойсей до Бога: Ну, прийду оце до синів Ізраїлевих і промовлю до

них: Бог батьків наших прислав мене до вас, а вони скажуть мені: Яке ж імя йому? що казати му їм? І промовив Бог (Елогім) до Мойсея: **Я той, хто єсть.** Так промовиш до синів Ізраїлевих: Сущий послав мене до вас. І каже Бог (Елогім) знов до Мойсея: Так промовиш до синів Ізраїлевих: **Єгова** Бог (Елогім) отців ваших, Бог (Елогім) Авраамів, Бог (Елогім) Іссаків і Бог (Елогім) Яковів послав мене до вас. Се ймя моє на віки, і се моя память від роду та й до роду." —2 Мойсея 3: 13-15, А.П.В.

12 Тут слово Елогім відноситься до Єгови, а Єгова не є три особі, а лиш одна. В найбільшій заповіді в законі Господь Бог сказав через свого пророка Мойсея: "Слухай Ізраїлю: Єгова, Бог (Елогім) наш, одиний Єгова! І мусиш любити Єгову, Бога (Елогім) твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю і всією силою твоєю." (5 Мойсея 6: 4, 5, А.П.В.) Ось так аргумент, що титул **Ельогім** попирає науку о трійці, паде в нівеч, як безглуздя.

13 Через свого пророка Ісаію, Господь Бог сказав: "Я Єгова, це моє ймя; і не поступаюся славою моєю кому иншому, величчю моєю—бовванам." (Ісаії 42: 8, А.П.В.) В якому саме часі Господь Бог обявив це ймя людству на землі, то цього нема виразно зазначено. Перший раз воно являється в еврейському тексті Біблії в 1 книзі Мойсея 2: 4, а опісля шість тисяч і шість сот раз, від першої книги Мойсея до книги Малахії. В англійській Біблії, в католицькій версії Дуя, в жидівській версії Лісера, і Короля Якова або в Уповажненій Версії, ця важна правда є захована

через переложення ймя **Єгова** на слова "Господь," "Бог" і "Предвічний". У Версії Короля Якова зроблено тільки чотири виїмки в цім ділі затемнення правди. Одначе, це ймя **Єгова** знайшлось перший раз в устах першої жінки, в 1 Мойсея 4:1, А.П.В. Дальше показано, що перший чоловік який промовив до Нього в те ймя, був Авраам патріярх, "друг Бога", в 1 Мойсея 15:2, 7, 8. Бог сказав до нього: "Я Єгова, що вивів тебе із Ура Халдейського, щоб оддати тобі землю в наслідде, наслідствовати. І речи, Владико, Єгово, почому знати му, що наслідити му її?" А. П.В.

[14] Господь Бог також являвсь Авраамові під иншим титулом: "А як було Авраамові девятьдесять і девять років, явився Єгова Авраамові і рече йому: Я Бог всемогущий." (1 Мойсея 17:1, А.П.В.) Цей титул мав скріпити Авраамову віру в Божу обітницю дану йому відносно народження сина чудотворною силою.

[15] Що Авраам і инші перед часом Мойсея знали про те ймя, але вони не оцінняли його дійсного значіння, то про це самий Бог сказав: «І говорив Бог до Мойсея і рече йому: Я Єгова. І являвсь я Авраамові й Ісаакові й Якові як Бог їх всемогущий, з імям же моїм Єгова я не обявився їм." (2 Мойсея 6:2, 3, А.П.В.) Єгова дальше виявляв свій намір відносно своїх вибраних людей, які тоді були в неволі в Египті. Його намір був сповнити певну часть своєї угоди яку Він зробив з їх прадідом Авраамом і зробити їх своїми завітучими людьми. Тоді прийшла нагода, щоб обявити дійсне значіння Божого ймя. На підста-

ві того натиску положеного на те ймя в тому часі, і тому що Бог вибрав його, проголошуючи свій намір оправдати себе і слово своєї угоди— це все ясно указує, що ймя **Єгова** значить Той, що має ціль відносно своїх сотворінь. Те ймя не звертає на Нього вваги як на Предвічного, яким, розуміється, Він є. Те ймя служить як вияснення причини, і ужите в формі еврейського дієслова **гаваг** (бути), і буквально значить "Він спричиняє бути", себто, Він ділає після своєї задуми.

16 Через многі століття, а особливо по часах Ісуса і Його апостолів, значіння ймя **Єгови** зникло, ба навіть саме ймя було відсунуте на бік. Це вже в недавних часах, що Бог знов випровадив своє ймя на світло і обявив значіння його своїм вірним слугам, тому що прийшов час на оправдання Його ймя **Єгова.**[1] Нехай же тепер ніхто не легковажить тим імям!

17 В першій книзі Мойсея 2: 4 те ймя являється перший раз у св. Письмі. Будучи Богом (Елогім), Єгова є божественний. Він є Божество або Божественна Істота. "Бувши ж оце Божим родом, не мусимо думати, що Божество похоже на золото, або на камінь, різьбу, іскуства і видумки чоловічої."—Діяння 17: 29.

18 Єгова є невидимий для людського ока, одначе Він дав людству доказ свого божества своїми ділами видимими для них. "Невидимі бо діла Його, від сотворення світа, є ясно видимі, будучи зрозумілими через сотворені річи: Його вічну силу й божество." (Римлян 1: 20, Дуя) Це не

[1] Гляди Вартову Башту з 1 червня 1928 р., пар. 5; і 1 січня, 1933 р., пар. 4, 5, 6.

властиво говорити про Єгову, що Він посідає "божественну природу", тому що **природа** значить те, що родиться або твориться, або те, що існує після роджéння й зросту; Єгова ж не родився, не мав початку ані не ріс. Він завжди звершений, і творить усі річи праведні, добрі й звершені. Одначе, до тих сотворінь, що докажуть свою вірність як ученики Ісуса, апостол Петро писав: "Якож усе до життя й побожности дароване нам Божою силою Його, через познання Покликавшого нас славою і чеснотою (милостю), чим найбільші і дорогі обітниці даровані нам, щоб через них були спільниками Божої природи, ухиляючись від тлінного хотіння, що в світі." (2 Петра 1: 3, 4) Такі вірні ученики, разом з Ісусом, стануться спільниками "Божої природи", тому що вони були особливше сплоджені бежественною невидимою силою Бога Єгови.

19 Бог є невидимий, так що чоловік не має ні дару ні сили бачити Його. До пророка Мойсея Він сказав: "Не можна тобі бачити лице моє: бо не жити ме вже людина, що бачила лице моє." (2 Мойсея 33: 20) Звідси людська природа ніколи не вознесеться на небо, щоб побачити Бога. В доказ цього один з учеників Ісуса писав: "Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що в лоні Отця, той виявнив." "І ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий, що на небі." (Йоана 1: 18; 3: 13) Це є правда тому, що людська природа "з землі, земна", а Бог є невидимим Духом. Відносно того великого Духа і способу почитання Його, Ісус сказав: "Та прийде час, і вже есть, що правдиві поклонники

поклоняться Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає покланяючих ся Йому. Дух—Бог, і хто покланяється Йому, духом і правдою мусить покланятися."—Йоана 4:23, 24.

20 Чи тепер треба йти до якого релігійного храму або катедри, щоб поклонитися Богу, який є Духом? Його слуга Павло дає правдиву відповідь: "Бог, що сотворив сьвіт і все в йому, сей неба і землі Господь, не в рукотворних храмах домує, ні від рук чоловічих служення приймає, дознаючи нужду в чому; сам бо дає всім життя, і дихання, і все; . . . Бувши оце Божим родом, не мусимо думати, що Божество похоже на золото, або камінь, різьбу, іскуства і видумки чоловічої. Отже не вважаючи на часи незнання, Бог тепер повеліває всім людям усюди каятися."—Діяння 17:24-30; 7:48-50.

21 Отже чи покланяється хто-небудь Богу, коли він приносить кадило і припадає ниць перед якимось образом або подобиною або річю й молиться на колінах перед таким образом? Так поступає релігія, але це не становить почитання Бога, котрого Ісус почитав у дусі й правді. (Йоана 20:17) Всі вірні поклонники Бога, від Авеля до Мойсея, не покланялися Богу в рукотворених храмах або перед образами. При горі Гореб, в Арабії, Бог Єгова дав страшне обявлення своєї сили і тоді покликав Мойсея на гору і дав цьому пророкові камінні таблиці з Десятьома Заповідями, виписані Його власною рукою, "на котрих писав палець Божий." Перших дві із тих заповідей звучать: «Я Єгова, Бог твій, що вивів тебе з Египту, і дому невольницького. Нехай не буде

в тебе богів инших перед моїм лицем. Не робити меш собі ваяного кумира чи подобини того, що на небесах у горі, і того, що на землі внизу, і того, що ь водах і попід землею. Щоб не припадав ниць перед ними і не служив їм; бо я Єгова, Бог твій, ревнивий Бог."—2 Мойсея 20:2-5, А.П.В.; і 31:18.

22 Релігіоніст не може оправдати себе тим, що він віддає образові тільки "відносительну пошану і поклін", але не покланяється самому образові, а лиш тому, кого той образ представляє. Такий аргумент подають і поганські ідолопоклонники, як вимівку за вживання образів в їх релігійнім почитанню сонця, місяця і звізд, і "цариці небесної", як це вони назвали її. (Еремії 7:18; 44:17-25) Такі релігійні обряди—це самозвідництво; Бог не оправдує вживання образів під такою вимівкою, але називає це запереднею і виразно забороняє це робити тим, що почитають Його в дусі й правді. Навіть такий жест як салютувати рукою або кинути поцілунок був заборонений Ним, як обожання образу або річи. 23 Через те Бог натхнув Мойсея висказати й записати оцю осторогу для Божих завітуючих людей: "Пильнуйте ж добре душ ваших, бо не бачили ви ніякої постаті в день той, як із поломя промовляв до вас Єгова на Гореб горі, щоб ви не зледащіли та не почали робити собі тесані постаті, подобу якої постаті, постать жіночу, або чоловічу. Постать якої скотини, що на землі гасає, образ якої крилатої птахи, що попід небесами літає. Образ якої небудь животини, що по землі лазить, образ якої риби, що у воді під зем-

лею; щоб, знявши очі до неба та бачивши сонце й місяць і зорі, все військо небесне не скортіло тебе, припасти на коліна перед ними та служити їм, котрих Єгова, Бог твій, призначив на послугу всім народам під цілим небом." Проти такого релігійного поступовання або обряду Бог Єгова остеріг, кажучи: "І не служити меш богам їх; бо се булоб сіткою для тебе. Тисячі постаті богів їх попалиш огнем; не поривати меш очей на срібло і золото в них і не брати меш собі, щоб не попасти тобі в сітку; бо се гидота перед Єговою, Богом твоїм." (5 Мойсея 4: 15-19; 7: 16, 25, А.П.В.) Ось так Боже Слово правди заявляє, що релігія, це смертельна річ.[1]

[24]У Псальмі 84: 11 знаходяться оці натхнені слова: "Бо Єгова Бог—сонце і щит." (А.П.В.) Але ж ці слова не оправдують поклонників Бога Єгови цілувати руку до сонця або щиту або салютувати й покланятися перед ними ради цеї причини, що вони є символами Бога. Від такого почитання сотворінь й діл людських, чисті й правдиві поклонники Бога мусять здержуватися, як це робив вірний Йов. Він сказав: "Не вже ж покладав я в золоті опору мою, або промовляв до скарбу: ти надія моя? Чи ж я тішився моїм статком великим, та що рука моя придбала багато? Дивлячись на сонце, як воно сяє, як той місяць велично пливе, чи дав увестись серцю мойму тайкома, та й чи цілували уста мої (на їх шану) руку мою? Та ж се був би проступок, підпадаючий під суд, бо тоді відрікся б я Бога Все-

[1] За пояснення глядн Якова 1: 26, 27, сторони 87-89.

вишнього."—Йова 31:24-28; 1 Цар. 19:18; Осії 13:2.

25 Ніщо не може бути важніше, як почитати Бога Єгову в дусі й правді, як про це Ісус навчав. Це є Богом дане право усіх Його сотворінь, і жадне людське правительство, без ріжниці як високі його привлащування на землі, не має права перешкаджати йому, ані забороняти цього права і заповіді відносно почитання Бога Єгови. Єгова є Найвисшою Властю. (Екклезияста 5:8) Саме життя розумного сотворіння залежить від правдивого почитання такої Найвисшої Власти. "Вибирайже життя, щоб жити на сьвіті тобі і твому насінню, люблячи Єгову, Бога твого, слухаючи голосу його і прихиляючись до його; він бо життя твоє і довголіття твоє." (5 Мойсея 30:19, 20, А.П.В.; 32:47) "Сей правдивий Бог і життя вічне." (1 Йоана 5:20) "Дарування ж Боже—життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашим."—Римлян 6:22.

26 Прийшов був час, коли великий Сотворитель і Життя-датель зачав свою роботу творення. Цим Він виразив свою любов; бо "Бог є любов". (1 Йоана 4:16) Що ж було Його першим творчим ділом, або початком творення Божого? Чи воно було живе чи неживе сотворіння?

ГОЛОВА 3

ДУХОВІ СИНИ БОЖІ

НАУКА людей цього світа не може розв'язати тайни першого сотворіння Божого. Ця тайна є розв'язана, і тепер відкрита для тих, що бояться Бога і котрі посідають "мудрість звиш". Світські й релігійні вчені, обожаючи свій власний розум і розум инших людей, оминають саме джерело правдивої інформації, Слово Боже, або відкидають його свідчення. Цим робом вони заперечують, що Бог е його Автором, і так роблять з себе безумних. Вони безнастанно глядять у безконечний простір своїми телєскопами і приглядаються своїми мікроскопами в царство мікрокосму і шукають у землі за закамінілими кістяками і тілами, але ніколи не можуть пізнати джерела життя, ані набути життя-даючу мудрість і правду. Вони ніколи не можуть скинути кайдан своїх мильних уяв та припущень. Вони переходять з одної омани до другої, а вміжчасі ті, що вповають на їх видумки, падуть у глибоку темряву й людство дальше змагається і терпить і вмирає, і так цей старий світ прийшов до страшного кінця.

2 Всемогучий і всезнаючий Бог, що сотворив перше своє діло в невідкритому нам часі в давній минувшині, може й тепер сотворити новий світ праведности в якому люди, що бояться Його і почитають Його в дусі й правді, зможуть жити вічно свобідно у світлі, мирі й щастю. Його пер-

ше сотворіння має важну й живу звязь із установленням давно-сподіваного нового світа. Отже це не є собі марні здогади або необачна цікавість, коли богобоязливі люди застановляються над цим питанням. Те що Бог записав у своїм Слові правди, це є властиве для чоловіка бажати й старатись зрозуміти; і у своїм часі Бог поможе це зрозуміти. "Що втаєне, те належить Господеві, Богу нашому; щож відкрите те наше і дітей наших, по віки, щоб ми сповняли всі слова закону сього."—5 Мойсея 29: 29.

3 Боже перше сотворене діло не було експериментальним взірцем. Воно було найкрасшим творчим ділом аж до девятнацять століть тому. Воно було досконале діло, в якому явилась звершена мудрість і знання і слави-гідна творчість Сотворителя. Воно було достойне носити ймя Єгови, свого Творця. "Бо ймя Єгови прославляти буду: Воздайте славу Богові нашому. Він скеля: **діла його звершені;** всі бо дороги його справедливі. Він Бог вірний і без омани, справедливий і праведний!" (5 Мойсея 32: 3, 4, А.П.В.) У всіх ділах Єгови знаходиться честь і признання Йому, і коли студіювати їх аби пізнати Його краще, то це провадить до мудрости й зрозуміння правди. "Діла Господні великі, явні всім, хто любується ними. Діла його краса і величие; і справедливість його по віки. Діла його руки правда і правосудде; всі заповіді його вірні; установлені на віки вічні; в правді і правоті виповнені."—Псальма 111: 2, 3, 7, 8.

4 Боже перше твориво було живе й розумне, і було успособлене посідати мудрість. "Бо тільки

Єгова дає премудрість, і з його уст виходить знання й розум." (Приповісти 2: 6, А.П.В.) І так в книзі натхнених приповістей Сотворитель велів тому, що був почином Його творива, промовити під символом Мудрости і сказати: "Єгова посідав мене перед розпочатком путей своїх, перш ніж що сотворив, з правіків; Од вічності мене він помазав, від початку, перед настанням землі. Я родилась, як ще не було безодень, як ще ніде джерела водою не дзурчали. Родилась, як ще з землі не воздвигнулись гори, перше ніж горби постали; як ще він не сотворив ні землі, ні степу, ні грудок тих, що з них зліпився круг земний. Як розпростирав він небо, була я там. Як він закруглював кружало безодні, як хмари в горі згущав, як замикав джерела безодні (надземної), як давав морю приказ, щоб вони не переступали гряниць його, як він підвалини землі закладав,—тоді була я при йому строїтелькою, й була його радістю день за днем, веселячись перед ним увесь час, веселячись на земному кругі, радість же моя була— діти людські."—Приповісти 8: 22-31, А.П.В.

5 Тепер укладаючи ціль безконечного творення, Бог Єгова мав при собі "Мистця-виконавця", обдарованого мудрістю, який отримав життя від Єгови, що зробило Його Сином Божим. У сплодженню цього Сина або народженню Його до життя, Єгова був єдиним Родичом або Творцем без нічиєї помочи. Отже перше живе сотворіння Його було "єдинородний Син Божий". Він був духом, як і Єгова Його Отець, і міг бачити Його і бути з Ним. Будучи духом і на образ

Божий, цей єдинородний Син був подібний до Бога. Він був всеціло підданий своїму Отцеві й Сотворителеві; ніколи Він не думав про хижацтво, щоб статись рівним з своїм Отцем, бо ж розумів, що така рівність неможлива. Він признав Єгову за Найвищу Власть і як свою Голову. Ніколи Він не звернув від цього правила. Тимто про єдинородного Сина сказано, що Він "існував в образі Бога, а однак не уважав хижацтвом бути рівним Богу." (Филипян 2: 6, А.П.В.) Отець Єгова вельми любив Сина єдинородного, і Син любив Отця і доказав свою любов через несамолюбне послушенство Йому і через сповнення заповідей Його. Він боявсь Єгови, та не болючим, самолюбним страхом, але боявсь щоб не прогнівити свого Отця і Бога і не зневажити Його. Син покланявсь Богу Єгові, що значить, що Він не бездільно обожав Його, але служив активно Богу і цим чином шанував Його.

"Чи цей первородний Син посідав безсмертність, себто, чи Він не міг умерти? Що Він не посідав такої якости життя і не був безсмертним, в тих часах, то це можна доказати пізнійшими подіями і виразними словами Біблії. Безконечне життя залежить від безнастанного послушенства Богу. Через вірне і звершене послушенство Син міг був жити з своїм Отцем і, за дозволом Його, вічно. Та з бігом часу Бог Єгова отворив своїому Синові нагоду дістати безсмертність. Що Отець дав Синові таку нагоду, то це доказують власні слова Сина: "Бо, як Отець має життя в собі, так дав і Синові життя мати в собі." (Йо-

ана 5: 26) Це також доказує, що Єгова дав життя Синові.

7 Отець, Бог Єгова, настановив Сина бути Його речником або промовцем, а це указувало, що на світ мали прийти інші сотворіння, і що тим сотворінням Син Божий мав проголосити і виконати слово Боже. Через цю позицію Син Божий був названий "Слово Боже". Ця позиція, як головного Виконавчого Чиновника Єгови поставила єдинородного Сина на вищому степені в порівнанню з иншими сотвореннями, які мали іще настати. Отець одягнув Сина в силу відповідну до Його позиції; і так Син, "мистець-робітник" з Богом Єговою став могутнім, і першим з усіх, з виїмком єдиного Єгови. Відносно Синового уряду, як "Слова Божого", написано є: "У почині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово. Воно було в почині у Бога. Все Ним сталося; і без Него не сталося ніщо, що сталося."— Йоана 1: 1-3.

8 Чи це значить, що Єгова Бог (Ельогім) і єдинородний Син становлять дві особі, а лише одного Бога і тому є членами так званої "трійці" або "одного бога в трьох особах"? Такою наукою релігія нівечить Слово Боже, перекручує Писання на погибель тих, що вона їх звела, і цим споневіряє Богом-даний розум і розсудок. Завважте найперше це, що повисше наведені тексти в Йоана 1: 1-3 згадують тільки про дві особі, а не три. Самі слова тексту показують також, що Син, який отримав життя, не міг бути співучасником або співіснуючим з передвовіків з Отцем, який дав життя Синові, отже започат-

кував його. Хоть Бог (Ельогім) або Єгова не мав початку, то одначе мова або слово мало почин; і це був Бог, що започаткував мову або слово. Ось так самий титул показує, що Бог Єгова сотворив або почав того, що названо його "Словом". «Слово Твоє правда від почину"; так сказано в заввагах або відносниках. (Гл. анг. Біблію). "Початок слова твого правда." (Псальма 119:160) Бог є початком Слова. "І рече (Ельогім) Бог."—1 Мойсея 1:3, 6, 9, 14, 20, 24, 26.

9 Релігіоністи, стараючись сфабрикувати доказ для своєї науки про "трійцю", спричинили замішання через невластиве переложення тексту Йоана 1:1-3 з грецького первопису на англійську мову. Цей факт являється ясно в книжці під титулом "Емфатичний Діяглотт", який подає оригінальний текст Святого Письма в грецькій азбуці, і під кожною стрічкою грецького тексту знаходиться слово-в-слово переклад грецького первопису (на англійську мову). "У почині було Слово, і те Слово було з Богом, і бог був Словом. Воно було від початку з Богом. Все ним сталося; і без нього не сталося ніщо, що сталося." В англійській право-бічній колюмні цей **Емфатичний Діяглотт** підкреслює ріжницю між Сотворителем, як Богом, а Словом (Льогосом), як **богом,** через видрукування слово "Бог" великими буквами, коли відноситься до Сотворителя, а малими буквами "бог", коли воно відноситься до Слова або Льогоса.

10 Памятаючи, що слово "бог", після еврейщини, значить "могутній" або "той, що напереді", і маючи на ввазі Синову силу й позицію в порів-

нанню з всіма иншими сотвореннями, тут легко можна зрозуміти, що Божий Син, Слово, був і є "богом" (Ель), або "могутнім", маючи першенство над усіма иншими сотвореннями, тоді коли Єгова, Сотворитель Слова, є «Богом" (Ельогім), без початку і "од віків до віків".

11Відносячися до евангелиї Йоана 1:34-36, завважте, що Ісус навів із закону в Псальмі 82:6, кажучи: "Хиба не написано в законі вашому: **Я сказав, ви боги?** Коли тих назвав богами, до кого слово Боже було, та й не може поламатись писання,—то як же про Того, кого Отець осьвятив і післав у сьвіт, ви кажете: Що хулиш, бо сказав: Я Син Божий?" Коли ті могутні люди землі, проти котрих Бог звернув своє Слово осудження, могли бути названі "богами", то оскільки більше правдиві Писання говорять про Сина Божого, Слово, як про "бога". Він є "могутнім богом", та не Всемогучим Богом, яким є Єгова. (Ісаїї 9:6) Отже це запевняє, що слова в Йоана 1:1-3, після грецької первописи, не містять доказу, що Бог Єгова і Його Син становлять "одну особу, рівну в силі й славі", як про це навчає релігійний катехизм без ніякої підстави з Св. Письма. Противно, Бог Промовець має силу над Словом, і висилає те Слово, аби воно несло й сповнило Божу вість. Згідно із цим в Йоана 1:18 читаємо: "Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що в лоні Отця, той вияснив."—Гляди переклад Ротердама; також А.П.В. і побічні завваги.

12Тепер питання виринає відносно тих инших сотворінь, що були сотворені по Божому перво-

родному Синові, Слові. Чи ті инші сотворіння були прямим ділом Божим кожне зокрема, як Його Син Слово був? Первородного Сина титул "єдинородний Син" указує, що ті инші сотворіння не були Божим прямим ділом без ніякого посереднього чинника. Потім, як Бог Єгова сотворив Слово прямо, тоді Він ужив цього єдинородного Сина, як свого Чинника або "мистця-робітника" у творенню всього иншого. Дотично цього Йоан 1:3 свідкує про Слово: "Все Ним сталося, і без Него не сталося ніщо, що сталося." Також в Йоана 1:14 сказано, що Божий єдинородний Син, Слово, був Той, що в своїм часі стався "чоловіком Ісусом Христом". "І Слово тілом сталося, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодати і правди." Також в 1 Йоана 1:1 є написано: "Що було від почину, про що ми чули, що бачили очима нашими, і на що дивилися, і чого руки наші дотикалися, про Слово життя."

13Про це, що Бог уживав свого Сина Слово в сотворенню всіх річей, є дальше сказано в листі до Ефесян 3:9: ". . . у Бозі, що сотворив усе Ісусом Христом." Також в листі до Колосян 1:15-17 написано про Слово або Ісуса Христа: "Котрий есть образ неводимого Бога, перворідень усякого творива. Бо ним сотворено все, що на небесах і що на землі, видиме й невидиме, чи престоли, чи панства, чи князівства, чи власті, все Ним і для Него сотворено. Він есть перш усього, і все в Ньому стоїть." Боже Слово, Ісус Христос, мисів бути "первороднім зо всіх сотворінь",

щоб бути напереді свіх инших творчих діл і щоб бути Божим "мистцем-робітником" у творенню їх. Яко доказ цього Ісус Христос сказав про себе: "Се глаголе Амінь, сьвідок вірний і правдивий, почин створіння Божого."—Одкриття 3: 14.

14 Будучи єдинородним Сином Божим і "первороднем з усіх сотворінь", те Слово сталося князем над усіма иншими сотвореннями. В своїм уряді Він мав ще инший титул в небі—"Михаїл". Це значить "Хто яко Бог?" і указує, що носитель того ймя піддержує величність й всевишність Бога Єгови і оправдує ймя і слово Єгови проти всяких ложних закидів та обчернень. Ще инші титули були надані Синові з бігом часу. Між усіма князівствами, які були сотворені в невидимім духовім царстві, Михаїл був "найвизначнійший князь", і у своїм часі стався невидимим князем Божого вибраного народу Ізраїля. (Даниїла 10: 13, 21; 12: 1; Юди 9; 5 Мойсея 34: 5, 6) Яко могутній князь і післанець Єгови, Михаїл мав ангелів під своїм розказом, отже був архангелом. Його то уживає Єгова до усунення всякого бунту з вселенної, хоть це і принесе час великого горя на землі якого ніхто не бачив перед тим. —Гляди одкриття 12: 7-9; Даниїла 12: 1; Маттея 24: 3, 21, 22; 1 Солунян 4: 16.

15 Через як довгий час Бог Єгова і Його олюблений Син були разом без товариства инших сотворінь і тішилися любовю один другого, то цього не відкриває натхнене Слово правди. Одначе, Єгова любується ділом творення і наділенням сотворінь своїми ласками, отже прийшов час на творення инших сотворінь. Тепер Він ді-

лав спільно з своїм єдинородним Сином, який був у цілковитій гармонії з намірами свого Отця, і ділав у звершеній єдності й з повною кооперацією з Ним. Тому то властиво Син міг сказати: "Я і Отець одно." (Йоана 10: 30) Цей Син під проводом Отця доказав, що Він "мистець-робітник" творив инші духові сотворіння, як херувимів, серафимів і ангелів, яким Він надавав ріжні становища, силу й власть.

16 **Херувими значить уряд підпори,** себто, Божого престоду; вони є супровідниками Його престолу і піддержують Його величність престольну, як Найвисшої Власти Вселенної. Тому про Бога Єгову сказано в Псальмі 80: 1: "Ти, що сидиш між херувимами, явись у сяєві!" Також у Псальмі 18: 10 написано: "І возсівши на херувима, прилетів, і возніс ся на крилах вітряних." Також у Псальмі 99: 1 сказано: "Єгова царює; нехай обійме страх народи; престіл його на херувимах; нехай земля трясеться."—А.П.В.

17 На віку скрині завіту, яку Єгова приказав Мойсейові зробити, знаходилося два золоті представники херувимів по одному з кожного кінця на віку благальні. Але первосвященникові ані ізраїльтянам невільно було почитати ані вислазляти тих херувимських постать. Аби не допустити до цього, Бог приказав, що коли ковчег завіту переносили з місця на місце, тоді ціла скриня, включаючи і херувимів, мусіла бути накрита полотном, так щоб вона була невидима для людей. (2 Мойсея 25: 18-22; 4 Мойсея 4: 5) Чоловік стрічавсь з живими херувимами з по-

чатком людської історії.—1 Мойсея 3:24; Єзекиїла 28:13, 14.

18 **Серафими** значить **огненні** або **палаючі.** Божественне одкриття показує, що вони служать при престолі Божому в Його судовім храмі, і Він уживає їх для очищення нечистоти наче огнем. Вони проголошують Божу святість і предсказали, що вся земля буде наповнена славою Єгови. —Ісаії 6:1-7.

19 **Ангели** буквально значить **посланці.** Це значить, що вони не тільки є посланцями Єгови, але також Його небесними заступниками, вислані з порученою їм службою. Назначений вождь над громадою ангелів називається **архангел.** Всі вони є духовими синами, невидимі для чоловіка і є вищі ніж чоловік у формі життя і організму. Про Боже сотворення ангелів написано є: «Ангели твої в тебе послами, слуги твої—огонь пожираючий."—Псальма 104:4; до Жидів 1:7.

20 Всі вони є сияючі й славні сотворіння. Тому в Писаннях вони є уподіблені до зорів, які чоловік бачить на небосхилі. Всі вони є синами Божими, тому що вони отримали життя від Єгови і через Його єдинородного Сина, Слово. Найперше, вранці творення, народилося Слово. Опісля, коли творення ще було вранці, Єгова разом з Словом сотворили славного духового сина, на ймя **Гейлел,** що значить **сияючий,** або **денна-зоря,** або **Люцилер.** Будучи один з ранніх синів Божих, його названо "сином поранку". (Ісаія 14:12; гл. анг. Біблію) Тож про Слово і Люцифера писання говорять, як про "ранні зорі".

21 Аж до цього часу у всесвітній історії все було щасливе, взгоді і трудяще по цілому царстві небесних сотворінь. Св. Письмо в книзі Йова 38: 7 описує про случай, як вони виспівували й викликували з радости: "Як тим часом всі ранні зорі всселилися, і всі сини Божі викликували з радощів."

22 Всі ті славні духові сини Єгови були розложені в порядку й кожному з них приписано певні завдання, щоб вони співпрацювали в гармонії одні з другими та взгоді й без тертя. І так всі мали працювати спільно без замішання, аби виконати праведні та святі задуми їх Сотворителя, Єгови. Будучи так упорядковані й призначені до "престолів або царств, або князівства, або властей", всі вони становили небесну часть всесвітної орґанізації Єгови, над якою Він царює, як найвисший "Цар Предвічности". (Еремії 10: 10) Всі вони були піддані Єгові, як Найвисшій Голові. Навіть Слово, що стагося опісля Ісусом Христом, було піддане Отцеві: "Голова ж Христу—Бог." (1 Коринтян 11: 3; 15: 28) Єдинородний Син і всі инші духові Божі сини почитали Єгову, як Всевишнього Бога і Стародавного, з передвічности. "И засів Стародавній; убрання на ньому було біле, неначе сніг, а волося на голові в нього— як чиста вовна, престол його—як полумя огняна, колесо ж престолу, як палаючий огонь. Огняна ріка виходила й проходила попри нього; тисячі тисяч служили йому й силенна безліч стояла перед ним." (Даниїла 7: 9, 10) Блаженна їх доля, що вони можуть оглядати величність краси Єгови і бути Його святими слугами!

ГОЛОВА 4

СОТВОРЕННЯ ЗЕМЛІ

ДИВА переходять усякі людські поняття й мудрість які великий Бог і Сотворитель зробив для ужиття й втіхи й щастя своїх духових синів у небесах. Його олюблений і єдинородний Син був з Ним при тій великій творчій роботі; і кожне таке нове сотворіння спричиняло всі інші живучі сотворіння приносити поклін і честь Всемогучому, який "творить великі дива, недовідні (та) безлічні." (Йова 9: 10) Бог Єгова і Його «мистець-робітник", Слово, становили Висші Власти, а під ними знаходилась всесвітна організація з духових сотворінь: серафими, херувими, і ангели, які жили і рухалися й служили задумам Божим у звершеному послушенстві,—всі на славу Його.—Римлян 13: 1.

Тоді та ріжнородна мудрість Всевишнього, поширена в духових небесах, зачала нову форму творення—матеріяльний світ! Тоді існувала величезна й незмірима глибінь простору, яку, на приказ Бога, Його могутній Син, Слово, зачав окрашувати чудовими матеріяльними річами. "Словом Єгови сотворені небеса, і все воїнство їх—подихом уст його. Бо він сказав, і було так; він звелів, і сталося." (Псальма 33: 6, 9, А.П.В.) Сотворено славні мрачні облаки, звинені наче клубки і знані, як спіральні nebulae; і сотворено також глобальні китиці із звізд, сонць, з їх планетами та кометами, які кружили навкола сонць

після добре-уложеної орбіти або дороги обігу; і також біліони молочних доріг, або ясних обручів із звізд. Всемогучий Сотворитель, поглянувши на той прекрасний вид, бачив, що все було доладу уложене в досконалій гармонії з Його невідпорною волею. Не було там хаосу або дикого замішання, але всі небесні тіла кружили у порядку і регулярно після вказівок великого Творця усіх річей. Цей уклад кожного куластого тіла поступав уперед після Богом установленого закону. Сотворитель через своє Слово мав у контролі всі сотвороні, формуючі й розвиваючіся річи. Його невидима сила, яку Біблія називає "духом Божим", була післана Ним ділати й сповнити Його волю відносно всіх тих безжиття річей в неограничених обсягах простору.

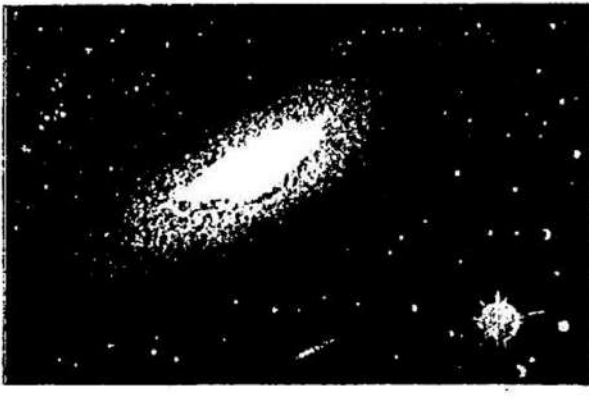
з Там, у призначених місцях, знаходилися небесні тіла—Аш, Сеціль, Цима і Мазарот, котрі то звізди люди мильно поназивали Ведмедем, та Орионом та Плеадою і зодіяком—після йменложних богів або демонів. Йова 9:9 і 38:31, 32; гляди побічні завваги в англійській Біблії.

ч При цій точці перша книга Святого Письма починається небувалою але правдивою історією: "У початку сотворив Бог небо та землю." (1 Мойсея 1:1) Чи та маса матерії з якої складається земля була викинута впочатку з палаючого-огнем сонця, навкола котрого вона кружить, і як довго перед тим нім земля була сформована, то цього Св. Письмо не відкриває. Отже історія Св. Письма, яка слідує в 1 книзі Мойсея і в першій голові, не описує сотворення самої ма-

си землі, а тільки упорядкування й приготування її для остаточної цілі свого Сотворителя.

5 Яка ж була та остаточна ціль? Відповідь Сотворителя, це відповідь правдива, що увільняє людський ум і серце від усякого страху відносно судьби землі на якій ми живемо: "Так бо говорить Єгова, сотворитель небес,—він, Бог, що создав землю й приспособив її; він утвердив її, та й не надармо сотворив її; він приспособив її, щоб на ній жили; Я—Єгова, а иншого нема." (Ісаії 45: 18, А.П.В.) "Рід проходить і рід приходить, тільки земля стоїть собі вовіки." "Сонце сходить, сонце й заходить, та й квапиться знов до того місця, де має сходити." (Екклезіяста 1: 4, 5- "Як земля, що на віки утвердив її." —Псальма 78: 69.

6 Приготування землі й уложення річей на ній для життя, писання Сотворителя ділять на шість творчих періодів. По тих шістьох періодах тво-

рення наступив період відпочинку або шабасу відносно земних діл, але не шабас для инших частей вселенної й творення на них. Той Божий період відпочинку взглядом землі ще і тепер продовжається, як на це указують писання в Його Слові, в 1 книзі Мойсея 2: 1-3 і Псальма 95: 7-11 і в листі до Жидів 3: 15-19; 4: 1-11. До тепер уже уплило майже шість тисяч літ великого відпочинку або шабасу Божого; і Його Слово указує виразно, що ще одна тисяча літ має перейти. Отже виходить, що цей великий день відпочинку Сотворителя дотично землі є около сім тисяч років довгий. Тому що цей семий "день" є стільки років довгий, отже можна розумно заключити, що і попередні шість робучих днів були також такої самої довжини, отже всі шість обнимали разом сорок і дві тисячі літ. 7 Тим що історія творення землі зачалась перед існуванням чоловіка, через те вона мусіла бути натхнена Богом. Бог питає чоловіка: "Де тоді був ти, коли я закладав основи землі? Скажи, коли знаєш! . . . Як тимчасом всі ранні зорі веселилися, і всі сини Божі викликували з радощів? Хто запер мовби воротьми море, як воно ринуло, та, неначе з материнього лона, вийшло, як я зробив йому хмари одежою, а мряку пеленами його." (Йова 38: 4-9) "Ангели твої в тебе послами, слуги твої—огонь пожираючий. Він утвердив землю на підвалинах її; вона не захитається по віки; безоднями покрив її, як одежою, води стояли понад горами." (Псальма 104: 4-6) Ті й инші Писання спільно свідкують, що земна куля була колись накрита накривалом з

води і инших матеріялів, які висіли над поверхнею кулі земної. Ті великі обручі або паси з ріжних матеріялів покривали землю й закривали її лице від виду.

8 З початку земля була огненною масою матерії. В такім гарячім стані вона сняла наче маленьке сонце або звізда. Моря не могли існувати на такій поверхні, бо всяка вогкість сходила вгору як пара і її вуглеводень (гідро-карбон—бензина, олива, і т. п.) був у стані пари і її металь і мінерали були розтоплені й викинуті геть високо у простір понад кипячий та палаючий огнем осередок землі. Коли земля оберталась на своїх восях, ця викинута-геть розтоплена маса постепенно формувалась у великі перстені над землею над її рівником або екватором, де центріфугальна сила (відосередна сила) обертаючоїся землі була найсильнійша. Після густоти і питомої ґравитації тих викинутих матеріялів із розтопленої землі формувалися перстені з води змішані з мінеральною суттю, з котрих найгустійші й найтяжщі знаходилися найближче осередка землі, а менше тяжкі зараз понад ними, і так дальше, а найлекші були викинуті найвисше з щого сформувавсь майже чисто водянний перстень. Ось така система перстенів[1] існувала, і виглядала в очах Бога як велике коло, з колами у колах, а розтоплена земля служила як сферичний центр для них. Такий вигляд її був якраз подібний до планети, що її астрономи називають "Сатурн", і яка і тепер має систему перстенів, три перстені

[1] Гляди книжку "Система Земних Перстенів" в під пера Ісаака Вейза, (1886 р.)

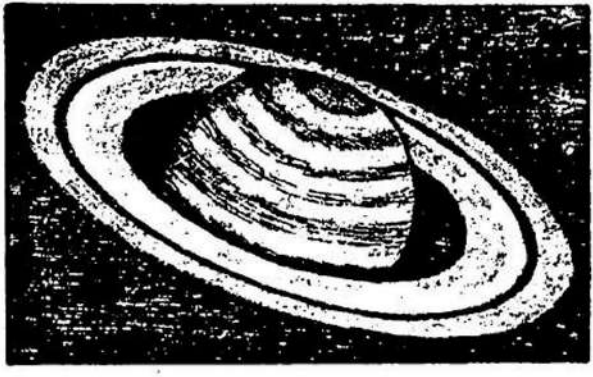
з одним центром, що кружать навкола свого рівника.

9 Планета Сатурн розвивається до своєї остаточної творчої форми після того самого божественного закону, який управляв землею в її початковім стані творення. Такий доказ хилить нас до заключення, що ті перстені складаються з частей замерзлого снігу. При помочи телескопу можна бачити не тільки те, що Сатурн має перстені, але що навкола його сфери знаходяться обручі ріжної ширини і ясности, і що вони є ріжної ширини над і під рівником Сатурна. Одначе на його бігунах, на півночі й полудні, нема ніякого накривала, отже бігуни там нагі. Тим що в околиці бігунів буває найменше відпертя тяготіння або гравітації, отже тут спадали ті накриваючі паси-обручі. Такі паси витворювались з перстенів на рівнику і спадали один по другому і тоді розпростерались у формі накривала по обидвох боках рівника. Кожний із тих покриваючих пасів кружить навкола Сатурна після своєї власної скорости, яка постепенно стає повільніша із наближенням ся до областей бігунів. Будучи невидимою внутрі тих покриваючих пасів, планета Сатурн обертається на своїх восях наче над центральним осередком, скорість чого ще не є зміряна.

10 Так річ малась початково з землею. Коли вона остигала, її найблизші й найтяжщі перстені спадали перше до рівника. Але тому, що центріфугальна сила землі перешкаджала їм впасти на поверхню землі, ті перстені ставали сплощені й розширувалися як паси, одна часть із півночі а

друга к' полудню. Перстень за перстенем спадав, і пас за пасом формувавсь. Такі паси посувались в напрямі полудневого й північного бігуна, і там спадали на землю. На бігунах буває найменше відпертя, отже ґравітація землі стягала кожний такий пас, коли він приходив до слабого місця, а тоді води і їх дорогоцінні скарби спадали на землю, як от водоспад Ніяґри. Діставшись до землі, такий водний потоп ринув страшним заливом від бігунів впапрямі рівника, несучи з собою металічні та мінеральні скарби, разом із ледом. Це вельми збагачувало поверхність остигаючої землі.

Отже впевнім стані поверхність землі, опріч области бігунів, була цілком закрита накрива-

лом з мінеральних та водяних пасів, неначе пеленками, які висіли високо над кулею земною. Високо над рівником кружила серія перстенів, так що наша планета виглядала подібно як Са-

турн тепер, якого промір перстенів виносить на 171,000 миль. Земля осягнула цей стан перстенів і розвій накривала скоріше чим Сатурн, тому що вона є меншим тілом, отже скоріше остигла і її випарування скоріше згустіли. На землі не появились були іще континенти, бо вся земля була покрита водою, і велика безодня водяна кружила вгорі. Тоді невидима сила або "дух" Єгови ширяв над зовнішними водами по їх поверхні. "Земля була пуста й пустошня, і темрява лежала над безоднею; і дух Божий ширяв понад водами."—1 Мойсея 1: 2.

Тепер коли земля остигла й затвердла, вона вже не сияла як звізда, але стала темна. І сказав Бог: Нехай настане світло! І настало світло. І бачив Бог сьвітло, що воно добре; та й розлучив сьвітло із темрявою. І назвав Бог сьвітло день, а темряву назвав ніч. І був вечір, і був ранок; день первий."—1 Мойсея 1: 3-5, анг. Біблія.

Не було це якесь електричне світло, що витворилось на землі само з себе, бо тоді воно булоб світило навкола землі в один час, і тоді не булоб розділення між світлом а темрявою. Звідкіля ж прийшло те світло? Воно прийшло від сонця, котре було сотворене в незнаному часі перед нашою маленькою планетою землею в соняшній системі.

Сонце світило лишень на поверхню замерзлого водяного накривала високо навкола землі. Тільки половина цього накривала отримувала соняшне світло, а друга половина була віддалена від лиця сонця, отже знаходилась у темряві. Але ті паси накривала, як і сама земля в їх нутрі,

кружили навкола восів землі. Цим чином наста ло розділення між денним а нічним періодом. Одначе, тоді соняшне світло не проникало ще через ті паси накривала до самої землі, і не досягало тих вод, що знаходилися на землі. Ті паси накривала були тоді непрозорні, і між ними а землею простір був наповнений густим карбоном, що був ще темнійший та густійший чим мрака в Лондоні. Завважте також це, що описуючи цей перший день, як і всі інші творчі дні, Сотворитель Бог, говорить перше про вечір а опісля про ранок. Він розпочинав кожний творчий день із сім тисяч років з вечірнім періодом. У вечері нариси будучої річи можна було бачити неясно, або і зовсім ні; але з часом вони ставали яснійші, і нарешті, при викінченню або "в поранку", вони стались цілком виразні.

"І рече Бог: Нехай проміж водами постане твердь, і розлучає води з водами! І сталось тако. І сотворив Бог твердь; і розлучив Бог воду, що була під твердею, із водою, що була понад твердею. І назве Бог твердь небо. І був вечір, і був ранок; день другий." (1 Мойсея 1: 6-8) Це здається значить, що прояснення до певної міри брало місце між водами під якими поверхня землі була захована, а водяними пасами над землею. Ця твердь або "небо" не тримало накривала з пасів вгорі, але його устаковлення зазначувало ясно, що розділення між водами вгорі і внизу взяло місце. По цім то воздусі мали літати крилаті сотворіння, що ще не були сотворені, і з часом самий чоловік мав запанувати над ним при помочи літаків та ракстів. При закінченню

другого творчого дня світло від сонця ще не пропикнуло було крізь те накривало і не дісталось до тверді. Там була ще цілковита темрява.

"І рече Бог: Зберись, водо, що попід небом, ув одно місце, і появись суходоле. І сталось тако. І назве Бог суходіл земля, а згромадження вод назве море. І бачив Бог, що добре." (1 Мойсея 1: 9, 10) Ось так з початку третього творчого дня з сім тисяч років, бували великі перевороти у внутрі землі, що мабуть спричиняли дальші спадання тих накривалів-пасів на бігунах землі й підневолювали її до нової ваготи і тиснення. Та як би не було, Божа кермуюча сила оперувала, і земні тіла були витиснені до гори понад рівнину морську. І так виринули величезні континенти та острови. Вони були нагі без ніякого ростинного життя.

"І рече Бог: Нехай проростить земля билля травне, зело з насіннями і дерево плодовите, плодюще по своїму родові, щоб його насіння було в йому. І сталось тако. І вивела земля билля травне, зело з насіннями і дерево плодовите, плодюще по своїму родові, що його насіння було в йому по своїму родові. І бачив Бог, що добре. І був вечір, і був ранок; день третий." (1 Мойсея 1: 11-12) Не було там еволюції або розвою з одної форми або роду ростини через невиразні зміни у другу форму ростинного життя. Божа многократня мудрість сотворила множество якостей ростин і зелів, щоб кожне видавало своє насіння і піддержувало свій рід незмінним. Все це творення перших форм ростинного життя брало місце в темряві, яка ще тоді бро-

дила у воздусі над землею і в густому водяному накривалі.

15"І рече Бог: Постаньте світила, на тверді небесній розлучати день із ніччю і бувайте знаменнями на ознаку впливочасу і днів років. І бувши сьвітилами на тверді небесній, світіте по землі. І сталось тако. І сотворив Бог два сьвітила великі: сьвітило велике правити днем, і світило менше правити ніччю, і зорі. І поставив їх Бог на тверді небесній сьвітити на землю. І правити днем і ніччю, і розлучити сьвіт із темрявою. І бачив Бог, що добре. І був вечір, і був ранок; день четвертий." (1 Мойсея 1: 14-19) Це не каже ані не значить, що Бог в четвертім творчім дню сотворив найперше сонце навкола котрого земля кружить, і також для землі зробив сателіт, місяць, і звізди далеко в просторі, які можна бачити голим оком. Ті небесні тіла існували довгий час перед розпочаттям "четвертого дня" землі. Бог сотворив їх і повісив у просторі геть далеко поза перстенями й накривалом, що кружили навкола землі, отже висше ніж твердь або "небо", що окружало землю, і котре то "небо" розділювало води, що були на землі від тих, що були вгорі.

*16*Тепер, перший раз появилось світло сонця, місяця й звізд у воздусі над землею і їх світло проникало до поверхні землі й моря. Очевидно в тому часі були ще і инші покривала, обтяжені водою, які видіставались до бігунів і там спадали й затоплювали цілу землю на якийсь час і нищили тодішне ростинне життя. Потім, як ті потопні води упадали, ростина знов виростала й

покривала землю зелами. Коли останній пасшакривало спав впротязі четвертого дня, тоді вгорі над рівником лишилися найлекші перстені з майже чистої води, які зчасом розширилися к'півночі й к'полудню наче шатро або накривало над землею. Оце останне водяне накривало було прозірне, отже могло перепустити світло сонця, місяця і звізд через себе і освітити воздух, який уже значно був вільний від карбону. Наслідок був, що на землі настав парний стан під її прозірними накривалами. Це дуже сприяло розкішному зростові ростинного життя, навіть в областях північного та полудневого біґуна, у павзах між спаданням тих пасів або накривалів.

17 Зогляду на водяні накривала, які висіли тоді навкола землі в облаках, виразні нариси сонця, місяця та звізд не були видні з поверхні землі. Це тільки їх світло проникало крізь те накривало. З бігом часу те накривало ставало дуже тонке зараз над рівником землі, і тоді світло сонця проникало крізь нього і відбивало надзвичайну ясність. Які ж сотворіння жили тоді на землі?

ЗВІРЯТА-ДУШІ

18 Тому що наведення до-тепер подані з кількох перекладів Біблії не передають точної думки з первописних еврейських текстів, через те дальшу історію творення наводимо з уповажненої версії, що передає її. Нею є Емфатична Біблія, переложена Ротергамом в 1902 р., основана на найбільш автентичних рукописах Біблії. Наведення з цеї Емфатичної Біблії від тепер будуть назначені тут ось так: (Рот.) Отже в тій Версії

написано: "Сказав Бог: Нехай заграють води множеством живих душ, і нехай птаство літає над землею попід небесною твердю. І сотворив Бог велитнів морських, і всяку душу живу повзючу, що заграла ними вода, по родові їх, і всяке птаство пернате по родові їх. І бачив Бог, що добре. І Бог благословив їх кажучи: Плодіться і множтеся і сповнюйте воду в морях, і птаство нехай множиться на землі. І був вечір, і був ранок: день пятий."—1 Мойсея 1:20-23, Рот.

19Боже Слово правди наведене повисше доказує існування земних душ тисяча літ перед появленням чоловіка. Боже натхнене Писання називає морські велитні й инші сотворіння, також і птиці, "живими душами", тому що вони жили і мали певну міру свідомости. У першій еврейській Біблії цей вираз складається з слів нефеш чаяя, той самий вираз який Сотворитель ужив відносно чоловіка. Маючи цю правду на ввазі, це поможе студентові Слова Божого увільнитися від великого релігійного замішання й темряви про це питання: Що це душа людська, і чи може вона вмерти як і низші звірята? Якщо ви посідаєте Біблію Короля Якова, або Американську Стандард Версію, ви можете доказати це із побічних завваг відносно 20 і 30 вірша.

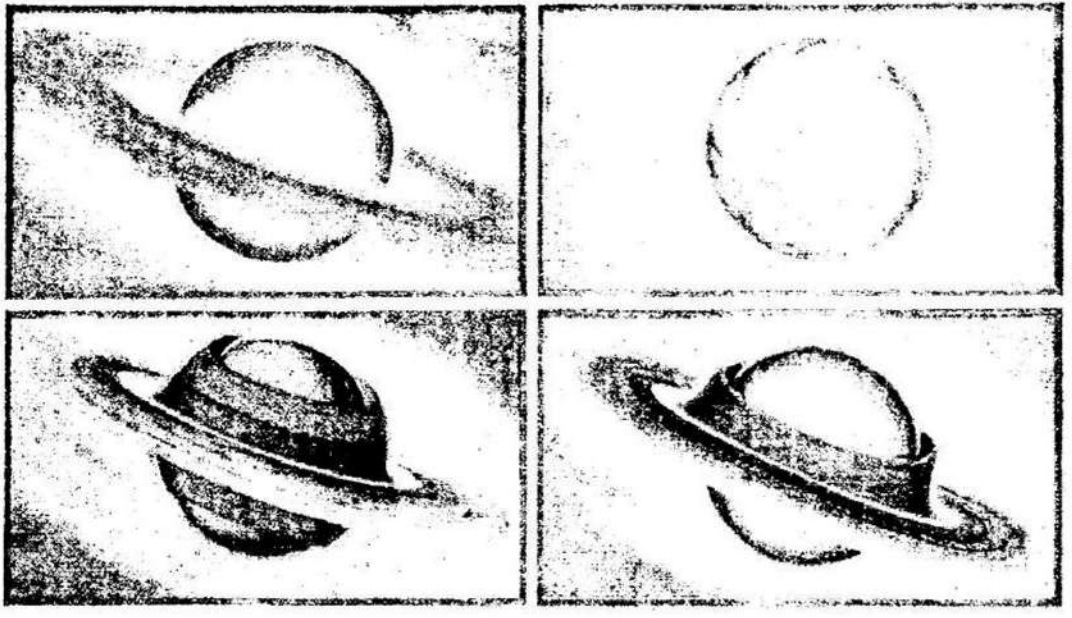
20Впродовж цього пятого творчого дня, можливо що на землю дальше спадали паси з водяного накривала коло бігунів і це спричиняло знищення звірят або життя сотворінь ледоватими водами, і деякі форми живих сотворінь погибли і сьогодні не існують. Оцей погубний процес, разом із дальшим переворотом на поверхні зем-

лі, безсумніву був відповідальний за великі поклади вапняного каміння, тепер знані як "цвинтар рибячих скоруп". Але тому, що той пятий день був тисячі літ довгий, отже нові форми живих сотворінь являлися Божою силою по кожному такому потопі.

21 Тепер прийшов останний робучий день. "І сказав Бог: Нехай земля видасть **живі душі** по родові їх, ласкаві звіря, і повзюче і дикі звіря по родові їх. І сталось так. І сотворив Бог дикого звіря по родові їх, і ласкавого звіря по родові їх, і повзюче по родові їх. І бачив Бог, що воно було добре."—1 Мойсея 1: 24, 25, Рот.

22 Які форми або роди звірячих душ були перше сотворені в цей шестий творчий день, цього нема зазначено. Безсумніву, деякі форми сотворінь, що їх закаменіли тіла знайдено засипані глибоко в землі, були знищені дальшим спаданням тих пасів з покривала, що спричиняло потопний залив великими фалями, що ренули від бігунів. Тим що такий творчий день не був двацять чотири годині довгий, але кілька тисяч років період, отже сила Єгови наново засиляла землю подібними або новими родами звірячого життя. Нема сумніву, що опис в першій книзі Мойсея 2:4-6 відноситься до останнього із тих спустошуючих потопів шестого дня: «Це початок настання небес і землі, як сотворено їх, того часу, як сотворив Бог Єгова землю і небо. Не було ще на землі ніякої ростини на полях, і не росло ще ніяке зело на полях; бо Бог Єгова не повелів іще дощувати на землю, і не було ще

там людей порати землю. Виходила ж імла з землі і напувала всю верховину на суходолі."— А.П.В.

Поступ у творенню землі. -- Голов 4.

Третий день: Появління суходолу і ростин. Пятий день: Водяні і земно водяні звірята й птиці появилися. Шестий день: Земні звірята були сотворені.

ГОЛОВА 5

СОТВОРЕННЯ ЛЮДСЬКИХ ДУШ

БОГ сотворив землю, щоб на ній жив чоловік. Шестий творчий день приходив до закінчення. Божий архитвір з земних сотворінь мав ще бути сотворений, щоб панувати над низшими звірятами, і це чинити в образ Бога, який є паном над усіма сотворіннями. Через те, той земний архитвір мусів бути розумним сотворінням над підданими звірями. Він мусіб бути на подобіє Сотворителя і посідати потрібну міру мудрости, сили, любови та справедливости. Господь Бог знов ужив єдинородного Сина, Слово, як "мистця-робітника", і до Нього Бог Єгова промовив, коли прийшов час сотворити найвизначніше з Його земних сотворінь.

2 "І сказав Бог: Сотворимо чоловіка в наш образ і в подобу, і нехай панує над рибою морською, і над птаством небесним, і над скотиною, і над усяким диким звірем, і над усяким гадом, що лазить по землі. І сотворив Бог чоловіка в свій образ, ув образ Божий сотворив його, як чоловіка і жінку сотворив їх. І благословив їх Бог, і сказав до них Бог: Плодітеся і намножуйтесь і сповнюйте землю і підневолюйте її, і пануйте над рибою морською і над птаством небесним і над усім звірем, що гасає по землі." (1 Мойсея 1:26-28, Анг. Версія) Тут Сотворитель дав чоловікові й його дружені мандат[1] від-

[1] Поручення, приказ.

носно землі. Цей мандат включав щось більше чим бути на подобіє Бога і панувати над цілою землею і її живими сотвореннями. Бог через свого "мистця-робітника" сотворив першу людську пару своєю безпосередною силою. Потім Він не творив їх більше прямо. Він обдарив їх силою відтворювати свій рід при помочи подруження; а не як ангели, що "не женяться ані віддаються", а всі є прямими сотвореннями Бога через Його Слово. Отже найбільш відповідальна часть того божественного мандату для звершеного чоловіка й жінки була, "плодітеся і намножуйтеся", і наповнюйте землю своїми потомками на образ Божий.

3 Великий Добродій обдарив ту прекрасну людську пару звершеною свободою від недостачей та свободою від страху. Там було подостатком усього, для чоловіка й звіря. "І сказав Бог: це ж дав я вам усяке зело з насіннями, яке ні росте на землі, та й усяке дерево, що має в собі плід родющий насіння; це нехай вам на харч. І всякому зьвірові земному, і всякому птаству небесному, і всьому повзючому по землі усякій душі живій, призначив я всяку траву й зело на харч. І сталось так. І бачив Бог, що все що сотворив, було вельми добре. І був вечір, і був ранок; день шестий." (1 Мойс. 1:29-31. Анг. Верс.) Від коли Бог сказав відносно землі, "нехай настане світло", то проминуло 42,000 літ. По всій тій роботі приготовання через тисячі літ, люблячий Сотворитель Єгова дав чоловікові й жінці почин, що був "дуже добрий".

чЄгова, признавши це за "вельми добре", той почин був нічим тільки досконалим. Коли б чоловік був остався вірний у виконанню божественного мандату, то для нього всі річи мали остатися звершеними у тім першім вільнім світі в якому чоловік був сотворений. Що ж більше Бог Єгова мав зробити для добра чоловіка? Нічого; отже Сотворитель віддав чоловікові царство земне, як Божому видимому представникові на землі. Від того часу діла й привилеї чоловіка мусіли бути в гармонії з божественним мандатом.

5"Так докіньчено небеса й землю з усім войнством їх. І докіньчив Бог шестого дня діло своє, що сотворив; і спочив на семий день від усього діла, що сотворив. І благословив Бог день семий, і зясував його сьвятим: того бо дня спочив од усіх діл своїх, які вчинив і зробив." (1 Мойсея 2:1-3) Це є безумство думати, що це значить, що Всемогучий Бог вичерпався з сил або змучився від своєї праці на цій маленькій планеті землі, і тому Він мусів відпочити, щоб наново набрати сили. "Чи ще ти не збагнув, чи сього не чував єси, що вічний Бог Єгова, Сотворитель всієї вселенної, безутомний і на силах не впадає, та й що розум Його недослідимий? Се ж Він є той, що над кругом земним престолує, а живущі на йому—хиба тілько, як саранча перед ним; він простер небеса, мов намітку тоненьку, й розширив їх мов намет на житло." (Ісаії 40: 28, 22, А.П.В.) Отже коли в 2 Мойсея 31:17 сказано, що Він "семого дня відпочив", то значить, що Він довершив діло відносно землі, і Він від-

чув утіху з свого довершеного діла. Він також відпочив у знанню, що ніщо що могло опісля виринути, не могло успішно перешкодити або здержати Його намір відносно землі. Він був готовий на всякий випадок, який міг виринути, і перемогти його.

6 Місяць (на небі) мірив для чоловіка час місяцями. Слова в 1 Мойсея 2: 1-3 не кажуть, що Бог поділив час для звершеного чоловіка й жінки на сім днів і велів їм святкувати відпочинок або шабас кожного семого дня. Так довго, як та звершена пара сповняла божественний мандат, то вона спочивала в Сотворителеві й тішилася свободою почитання і свободою від страху та недостачей; і цим чином вони тішилися Божим шабасом відпочинку із Ним. Вони були б тішилися вічним шабасом своєю вірою і послушенством до Нього.

Історія про сотворення чоловіка подана в першій книзі Мойсея і в першій голові, є загальна. Та у другій голові подає подробиці, і доповняє ту історію, що є подана вкоротці. В цій другій голові йме Єгови являється перший раз, тому що йме Господа Бога мало до чинення з чоловіком на землі. Та історія є дуже проста і виясню̀є душу людську і як вона була сотворена. От застановіться над цими словами: "І создав Бог Єгова чоловіка з землі польової, і вдихнув йому в ноздрі живе дихання. І став чоловік душею."—1 Мойсея 2: 7, А.П.В.

7 Завважте тут цей самий вислів "жива душа", якого вживано відносно низших звірят, при сотворенню. В еврейському тексті цей вираз зву-

чить **нефеш хаяя.** (1 Мойсея 1: 20, 21, 24, 30) Бог сотворив людину, чоловіка, або Адама, бути "живою душею", сотворивши перше людське тіло, а тоді вдихнув в його, не душу, а "живе дихання", себто, оживляючу силу, і тоді зєднив ту життєву силу з тілом. "Жива душа" значить живе сотворіння, себто, на землі це значить сотворіння, що дихає коли живе. Чоловік, або Адам, був живою душею, як і низші звірята, маючи матеріяльне тіло й дихав воздухом як і инші звірята; тільки що чоловік, Адам, був висшого роду, мав просту форму тіла й посідав далеко висше розуміння. Він також був на подобіє й образ Бога. Душі низших звірят умирають, чи і людська душа може умерти? І якщо вона може умерти, то чи серед правильних обставинів вона може жити вічно? Біблія дає відповідь.

8 В тій части землі, що називалась Еденом, що значить "розкіш", на східному боці її, Бог Єгова посадив город або рай; і там Він поставив чоловіка "порати і доглядати" той сад. І справді це було розкішне місце, єдине спеціяльно приготоване місце на землі; і його життя-піддержуючі овочі й пливучі струї вкоротці є описані в 1 Мойсея 2: 8-15. Хоть щойно сотворений. Адам був вповні дорослим і звершеної будови, і міг розмовляти розумно. Сотворитель велів Адамові познакомитися із звірями в раю, щоб він, яко маючий царство над ними, міг дати їм імена. Завважте, що про це говорить історія: "І сотворив Господь Бог із землі всякого зьвіря польового і всяке птаство небесне, і привів їх до чоловіка побачити, як він звати ме їх, і як не наз-

вав би чоловік їх живі душі, так мусіли вони зватись. І подав чоловік назви всякій скотині, і птаству небесному, і всякому польовому звірові, та про чоловіка не знайшлось такої помоч', щоб до пари була йому."—Мойсея 2: 19-20.

9 Тут Писання знов пристусовують вислів "живі душі" до птиць та инших звірят, так само як до звершеного чоловіка, що був на образ і подобіє Боже. Ті звіря були смертельними душами, і вмирали перед сотворенням чоловіка, чи то з причини ограниченого протягу часу для їх життя або з причини творчого процесу тоді на землі, як от спадання пасмів, що висіли над фірманентом. Чи і чоловік є також смертною душею? Себто, чи і людська душа вмирає? Чи вона мусить умирати, як і инші звірята, або чи вона може жити вічно? Чи вона є безсмертна?

10 Правдиві відповіди на ці питання знаходяться в законі, який Єгова дав Адамові. "І заповідав Господь Бог чоловікові, глаголючи: З усякого дерева в саду-раї можна тобі по вподобі їсти. З того ж дерева, що дає знаття доброго й лихого, з того не важити мешся їсти, ато вмреш певно того ж дня, як скоштуєш із його."—1 Мойсея 2: 16, 17.

11 Це доказує, що людська душа є смертельна, навіть коли чоловік є звершений і безгрішен, як Адам був, коли він отримав цей приказ від Бога. Як би людська душа була несмертельна тоді Бог не міг би був сказати, що неслухняністі чоловіка до Божого закону принесе кару смерти на чоловіка. Він не мав душі в собі, щоб була відділена і відріжнена від людського тіла і яка

могла б існувати незалежно по смерті людського тіла. Бог, який сотворив людську душу через злучення земного тіла з диханням життя, міг і знищити ту душу, якщо вона указалась би бунтівничою проти Божого закону. Тоді така душа мала б перестати існувати. Вона мусіла б умерти, тому що чоловік, будучи живим сотворінням, або живою душею, умирає. Так пише Езекиїл 18:4, 20.—Псальма 104:29.

12 Єврейське слов **нефеш** значить **душа**, і в англійській Біблії те слово є також перекладене на **життя**, де воно відноситься до життя звіря або чоловіка. Отже, коли сотворіння посідає життя, тоді можна сказати, що те сотворіння має в собі душу живу. Наприклад, в 1 Мойсея 1:30 читаємо: "І всякому звірові земному, і всякому птаству небесному, і всякому повзючому по землі, усякій душі живій." (Гл. Рот. і А.П.В.) Також в 2 Царів 4:4 написано є: "Лиши її, бо її душа тяжко сумна." (Анг. Вер.) Коли Ілия чудотворною силою привернув життя дитині, він сказав до Бога: «Що душа сього хлопчика вернулась у його." "І почув Господь поклик Ілиї, і душа хлопцева вернулась у його, так що він ожив."—1 Цар. 17:21, 22.

13 Через те, що кров кружить у жилах і є основою людського або звірячого життя, тому сказано, що життя—в крові. "Тілько мясива з його кровю, душею, щоб не їли. Крові бо вашої, душ ваших, вимагати му, на всякій животині мстити мусь за неї і допевняти мусь душі людської від руки чоловіка, від руки браття його." (1 Мойсея 9:4, 5, завваги в Рот.) "Бо в крові душа тіла, і

призначив я її для жертівника, щоб роблено покуту за душі ваші; кров бо се, що чинить покуту за душу." (3 Мойсея 17:11) Виходить, що життя, або душа, не може жити й існувати як розумне сотворіння окремо від тіла. Як кров випущена з тіла, так життя або душа не існує окремо від тіла. Коли життєва сила вийде з тіла, тоді й душа або живуче сотворіння вмирає, а не тільки тіло.

14 Остерегаючи Адама про кару смерти за неслухняність через зірвання заказаного овочу, Бог Єгова не згадав про місце свідомих мук, тимчасових або вічних, по цілій божественній історії про сотворення, нема ніде сказано про творення палаючого "пекла", де б мали мучитися людські душі. Таке місце ніколи не існувало, ба навіть булоб ненависним для Єгови і незгідне з Його мудрістю, справедливістю і любовю постаратись о таке місце вічних мук для грішників. Що більше, це є неможлива річ послати туди грішників, бо ж при смерти грішника душа вмирає і перестає існувати. "Кара бо за гріх—смерть". (Римлян 6:23) Як би Бог був засудив людську душу при смерти на вічні муки в пеклі по тім, як чоловік став непослушний і їв заказаний овоч, як про це навчає релігія, тоді Бог був би змінив свій закон кари по повненню злочину. Одначе Єгова сказав: "Я не зміняюся." —Малахії 3:6, Анг. Вер.

15 Без ніякого перекручення Писань можна бачити, що людська душа не є безсмертна, і що Всемогучий Бог може покарати її смертю за гріх. Противно релігійному навчанню, що людсь-

ка душа є безсмертна, Боже Слово правди ясно твердить: "Котора душа провинить, тота й умре." (Езекиїла 18: 4, 20) Це однак не значить, що людська душа не може жити вічно на земли. В дійсности, Бог постарався для чоловіка мешкати і жити в раю на землі вічно, бо ж "зростив Господь Бог усяке дерево із землі, принадне на погляд і смашне плодом своїм і дерево жизняне посеред саду, і дерево познавання добра й зла." (1 Мойсея 2: 9) Що ж булоб, якби чоловік ніколи не був їв овочу з заказаного дерева знання добра і зла, або аж покіль самий Бог зніс заборонення з того дерева по достаточній пробі людства? Адам і його потомки були б вічно жили на землі. Отже, підчас проби, Адамове право до життя вічного було лише услівне, залежне від послушенства. Безсумніву, як би людство було доказало свою вірність і послушенство у пробі, Бог був би попровадив чоловіка до "дерева жезняного посеред саду" і дозволив би був йому їсти із його, що булоб символічним запевненням, що послушний у пробі чоловік мав право до життя вічного.

16 Проголосивши закон послушенства, Бог постарався о жену для Адама, щоб чоловік мав потомків. Бог через свого Сина сотворив Адама прямо з елементів землі. Взявши ребро з Адамового боку, як основу, Бог збудував звершену жінку, людину, щоб вони обидвоє становили одно тіло. Тоді Сотворитель поблагословив їх і поручив їм божественний мандат, кажучи: "плодітеся і намножуйтесь і сповнюйте землю." (1 Мойсея 2: 18-25; 1: 28, Рот.) Це невластива річ

пристусовувати до Адама і Еви, як звершених сотворінь, слідуючі писання: "Призначено людям раз умерти, а потім суд." (Жидів 9:27) Це писання відносилося до жидівського первосвященника в день Примирення, а опісля до його позаобразу. Щодо Адама і Еви, то для них був назначений шлях послушенства, що провадив до життя вічного на землі. Дослідник натхнених Писань може зараз спостерегти неправдивість релігійного катехизму, який твердить, без доказів з св. Письма: "Головні благословенства вимірені для Адама і Еви, як би були остались вірними, мали бути: тривалий стан щастя в цім життю і вічна слава в будучім." Бог Єгова не дав їм ніякої надії на "будуче життя", яке мало б бути в небесній славі. Адам і Ева могли продовжати своє теперішне життя через безнастанне послушенство до Бога, або вмерти навіки за непослушенство.

17 Адам і Ева жили на землі у вільному світі, тому що в ньому не було ні гріха ані неправедности. Вони посідати правду, яка дає свободу тим, що шукають її. Вони почитали Бога вдусі й правді серед свобідного раю в Едені. Вони не посідали болючого страху, а тільки Божий страх, щоб не прогнівити Бога. Ані їм не дано закону з Десять Заповідей. Вони були звершені, як про це в 1 Тимотея 1:9, 10 сказано: «Не про праведника закон положений, а про беззаконних, нечестивих та грішних, неправедних та скверних, про убийць батька і матери, про душогубців, про блудників, мужоложників про людокрадів, брехунів, про тих, що криво прися-

гають, і коли що иншого здоровій науці противиться."

18 Не отримали вони виразно-назначеного часу коли саме вони мали почати виконувати божественний мандат відносно наповнення землі своїми потомками. Тоді вони не були засуджені на смерть, отже ціла вічність була перед ними; ані не були вони притиснені зобовязанням або певластивою поспішною вимогою. Пораючи і дог-

лядаючи города, і пануючи над низшими звірятами, їх дні були повні радісної діяльности і невтомленої цікавости та Божих благословенств.

ГОЛОВА 6

ВТРАТА СВОБОДИ

АДАМ і Ева, будучи звершені, і, відбиваючи образ і подобіє їх Сотворителя на землі, становили видиму часть всесвітної організації Бога Єгови. В тім часі про чоловіка можна було сказати: "Адам був сином Божим." (Луки 3: 38) Він і його жена були частю всесвітної родини Божої в небі й на землі. Вірні духові сотворіння знаходилися в небесах і становили невидиму часть Божої всесвітної організації. Деякі з них мали до діла із звершеним чоловіком і жінкою в Едені. Аж до часу коли божественний мандат був даний тій людській парі, Бог перепровáджував всякі справи з ними через Слово, свого единородного Сина, до котрого Він сказав шестого дня: "Сотворимо чоловіка в наш образ і в подобу." Опісля через свого Сина Бог дав чоловікові й жінці условини мандату, що становило справдішне свідоцтво для них і закон правди. Це був Теократичний закон, тому що він висказував Боже правило поступовання, і походив від Нього. Це визначило свобіний шлях для людства.

2 Одного дня блуд закрався до того славного города. Не походив той блуд від Божого любого Сина, бо Він, як Слово Боже, завжди переказував Божі слова вірно, певно, згідно з фактами і витривало, отже поправді. Адамові й Еві поручено правду, тож вони мали спромогу побороти

блуд, як би вони були вповали на слово Боже у вірності. Бог не потребував перешкодити блудові увійти в стичність з ними ради проби. "Щитом і тарчею буде правда його"; отже при помочи її вони могли обороняти свою свободу. (Псальма 91: 4) Оце втиснешяся блуду зраджувало факт, що там був присутний инший дух, який орудував невидимо в раю. Який?

3 "Змій же був хитрійший над усякого польового звіра, що Господь Бог создав. І каже він жінці: Чи справді Бог сказав: Не мусите їсти ні з якого дерева райського?" (1 Мойсея 3: 1) Адам тоді не був присутний, тільки сама Ева. Ані не було то німе сотворіння, вуж, що так заговорив і підсунув питання відносно свободи чоловіка в раю. Хтось був позаді того вужа, що так заговорив і осмілився поставити питання відносно правдивости й праведноти Божого закону. Це мусів бути невидимий дух-сотворіння, що ховавсь за видимою формою вужа, того хитрого звіра, що здавалось мав більше знання й проникливість чим инші звіря. Хто ж це був, що показавсь бути одкривателем таких важних тайн? Про це нас не полишено в сумніві; відповідь знаходиться в 2 листі до Коринтян 11: 3, 14: "Змій Еву обманив лукавством своїм, . . . І не диво: сам бо сатана прикидається ангелом сьвітлим." Дальші докази указують на Люцифера, сина поранку.

4 Ці обставини звертають увагу на невидимий розпорядок для Адама і Еви, який був установлений над землею їх Сотворителем. При закінченню шестого творчого дня, і потім, як Він дав

божественний мандат тій людській парі в раю, їх небесний Отець поставив охорону над ними, себто, спеціяльну небесну орґанізацію, яка мала виключно опікуватись ними. Ця невидима і висша орґанізація над ними, служила як небеса, підчас коли Адам і Ева в своїм царстві над звірячими сотвореннями, становили видиму землю, символічно сказати. Ті дві части, небесна і земна, становили перший світ над цею земною кулею. Це був чистий, звершений і вільний світ, світ світла й правди. Невидима небесна часть того світа складалась з святих ангелів, що були підчинені Люциферові, херувимові, який мав бути завжди лоальним до Божого Престола і завжди піддержувати його.

5 Подробиці того розпорядку є подані в останній части Божественної Книги. Люцифер постановив був зробити себе небесним царем і заложити орґанізацію під собою подібну до "Тиру", що значить "скала". Такий напрям ділання ставсь причиною оплакування або ридання над ним, як слідує: "Був єси печаттю звершенности, повнотою мудрости, вінцем краси. У Едені, Божому саді, пробував єси. Блискуче дороге каміння окрашувало твою одежу: карнеоль, топаз, яспис, хризолит, оникс, сапфир, рубин, смарагд, і золото,—усе те штучно осаджено в гніздочках і нанизано, то й наготовлено тобі, скоро на сьвіт родився. Тебе помазав я, щоб, наче херувим, розпростерав охоронні крила; тебе поставив я наче на сьвятій горі Божій, і ти ходив серед огнистого каміння. Без хиби були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж доки не

знайшлось у тобі беззаконності."—Езекиїла 28: 11-15.

6 Люциферова дорога сталась "дорогою гадини на скелі". (Приповісти 30: 19) Він приглядавсь, як чоловік віддавав поклін Богу, і Люцифер забажав того почитання для себе. Аби звернути чоловіка проти правдивого й живого Бога, Всевишнього Іства, Люцифер мусів сказати лож про Нього, і мусів розбудити самолюбство в чоловіку, і тоді представити себе як світлого добродія чоловіка. Тоді він міг під покришкою доброти та під вдаваним кличом свободи від усякого пайкования життевих конечностей і свободи нагоди для само-уліпшення, звести чоловіка, аби він поламав Божий праведний і розумний закон. Діставши страх, вдячність і почитання від чоловіка, тепер Люцифер мав вивисшити себе над ангелами Божими і статись богом подібним до Бога Єгови. Така гордість провадила до знищення, і такий надутий дух провадив до страшного упадку, неначе з високого дерева, коли його зрубати на землю. Про це пророчо є описано в Ісаії 14: 12-14: "Як же ти впав із неба, досьвітная зоре? Ти розбився об землю, що топтав народи! Ти ж говорив у серці своїму: Взійду аж на небо, над Божими зорями престол мій поставлю, й засяду на горі між богами, на краю півночі; взійду на висоти хмарні, рівнею тому зроблюсь, що Всевишній зветься."

7 Збунтувавшись так проти Бога Єгови і замірившись статись рівним Йому, або і висшим, Люцифер зачав насліпо думати, що він зробить себе вільним і незалежним. Та в дійсности він понево-

лив себе зрадничій амбіції і ставсь слугою гріха, зрадництва та бунтівництва. Всемогучий Бог позволив Люциферові взяти цей напрям, але лукавий замотався в теняти брехнів і релігії, якої він ставсь автором і винахідником. Цим чином Люцифер втратив свободу синів Божих, і зачав скитатися поза всесвітною організацією Єгови. Він прийшов під вирок вічного знищення, від якого він утекти не може і який мусить спіткати його в своїм часі.

8 Вдаючи за невинного й здивованого, він запитав Еву чому вона не їла овочів з дерева пізнання добра й лихого. "І каже жінка змієві: З усякого дерева райського їсти мемо, з плоду ж дерева, що серед раю рече Бог, не їжте з його, ані доторкати метесь, ато помрете." (1 Мойсея 3:1, 2) Ева приняла була ті слова правди від свого мужа і кермувалась тією осторогою аби дальше жити. Вони не відчували ані не терпіли ніякого недостатку через те, що вони здержувались від їдження заказаного овочу; бо в дійсности, їдження його мало принести втрату навіть самого життя. Лучше жити без чогось, ніж умерти і втратити все.

9 "І каже змій жінці: Ні бо, не помрете. А се Бог знає, що скоро попоїсте з нього, відкриються вам очі, і будете як боги, знаючі добре й лукаве." (1 Мойсея 3:3, 4) Це була пряма брехня, і перша яка коли була сказана, і вона зробила Бога Єгову ложником в їх очах. Це був перший гріх, який приніс вбивство або втрату життя першої людської пари. Люцифер, через цю брехню й обчернення Бога, стався **Дияволом,** або

чернителем Бога. "Від початку диявол грішить." «Той був душегубцем з початку, й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню із свого говорить; бо він брехун і отець її." (1 Йоана 3: 8; Йоана 8: 44) Тепер добре ймя Єгови, як імя правди, праведности, несамолюбства, і всевишности як Бога, стало обчернене, і від тоді мусіло бути оправдане, і також доказано, що Диявол—брехун.

16 Слова того стародавнього Вужа, Диявола, сказали ложь відносно Божих річей, і захитали чистим почитанням сотворінь. Отже висказання цеї брехні в цілі, як керовництво й почитання, було започатковання релігії, щоб відпровадити людство від почитання Бога Єгови в дусі й правді. В дійсности, Диявол старавсь установити себе як бога, 'подібним до Всевишнього', і тому він предложив перед Евою і її чоловіком надію, що і вони стануться "подібні богам", подібні **Ельогім**, або "як Бог". (А.П.В.) Хто із чесних людей може заперечити, що такий устрій почитання і обожання не становить релігії? і що це не Диявол запровадив релігію? Це релігія, бо вона не почитає Бога Єгову так як єдинородний Син Божий, Слово, почитає Його. Релігія є основана на слові сотворіння радше чим на слові й приказах правдивого й живого Бога. Ніхто не може указати на якусь релігійну церемонію або формалізм, що Адам і Ева виконували в Едені до того часу. У невинності своїй вони ступали після слова й приказу Бога Єгови.

17 Одначе, релігіоністи, указуючи на слова в листі Якова 1: 26 і 27 кажуть: 'Чи ті тексти не нази-

вають почитання Бога **релігією?**" Після деяких англійських перекладів цього оригінального грецького тексту, то виглядало б так, тому що він звучить: "Коли хто думає, що він релігійний між вами, неуздаючи язика свого, а обманюючи серце своє, у того марна релігія. Ото бо релігія чиста і неопоганена перед Богом і Отцем, щоб одвідувати сиріт і вдовиць у горю їх, і держати себе неопоганеним од світа." (Гл. англійську Версію.)

12 Розглянення цих текстів відкриває, що грецьке слово переложене на "релігія" є **трескеїя**, а "релігійний" із **трескос**. Одначе тих двоє слів не має ніякої звязи із Траціянами старинної Греції, які були дуже забобонними релігіоністами і почитали демонів, і тому були знахорами релігійних таємниць. Противно, слово **трескеія** взяте з еврейського слова **дараш**, значить **шукати**, себто, шукати Бога, як це воно ужите в першій книзі Паралипоминон 28: 9; і 2 Паралипоминон 15: 2; 17: 4; Псальма 9: 10, і в инших місцях. Через те Сиріяцька Версія, що є переложена на мову якою Ісус Христос говорив, містить ті слова **трескос** і **трескеія** у властивім значінню. Переклад Мурдока тієї Сиріяцької Ворсії на англійську мову звучить як слідує:" Коли хто думає, що він **почитає** Бога і не здержує язика свого, а обманює серце своє, той марно **почитає**. Ото бо **почитання** чисте і святе перед Богом і Отцем, щоб одвідувати сиріт і вдовиць у горю їх, і держати себе неопоганеним од сьвіта." Мартин Лютер переложив те слово **трескеія** на **"Ґоттесдієнст"**, що значить **Божа служба.**

13 В листі до Колосян 2: 18 англійська Уповажнена Берсія або Версія Короля Якова, містить те слово **трескеія** переложене на **почитання**, але в Діяннях Апостолів 26: 5 воно мильно переложено на **релігію**, тому що апостол Павло ужив те слово **трескоія** в значінню **форми почитання**. Це правда, що релігія, яку колись фарисеї практикували між жидами, була формою почитання, але почитання Бога в дусі й в правді не є релігія. Правдиве почитання в дусі походить від Бога; релігія ж походить від Божого противника, який задумав був зробити себе "подібним Всевишньому". Слово **релігія** походить з латинського **релігіо**, котре то слово, від самого початку його ужиття довго перед Христом, латинські погани в Італії пристусовували до почитання демонізму, або релігії. Отже, чи поширення релігії, чого домагаються тепер, принесе свободу для повоенного світа? Щоб отримати властиву відповідь, то треба пригадати, що запровадження релігії принесло для першого світа.

14 Перед тим, нім Диявол впровадив релігійну науку через вужа, Ева не відчувала ніякої потреби свободи від недостачей. Життєві потреби були щедро запевнені. Тепер же, коли Ева приняла підсунені думки вужа, її серце стало порушене самолюбством. Вона відчула брак чолось, отже рішила, що через приняття релігійної науки і поступування після неї, вона і її чоловік стануться подібні Богу і будуть вільні й незалежні, і не відчувати муть недостачей. "І вбачала жінка, що добре дерево на їду, і принадне очима дивитись, і надило тим, щоб усе знати; і взяла плоду

з його та й скоштувала і дала чоловікові своїму з собою, і скоштували."—1 Мойсея 3: 5.

15 Відносно Адамого вчинку написано в першому листі до Тимотея 2: 13, 14: "Адама бо перше сотворено, після ж Еву; і Адама не зведено; жінка, як зведено її, була в переступі." Хоть Еву

сотворено по чоловікові, одначе вона перебігла Адама й показала готовість до гріха. Вона стала зведена тим робом, що попоївши овочу, вона не осягла своєї сподіванки, отже вуж обманув її. (Гляди 1 Мойсея 3: 13, Рот.) Та як би не було, її добровільне самолюбство і непідданство голові, чоловікові, зробило її учасницею переступу.

16 Адам не був зведений, що значить, що він не поповнив переступу з надією, що він осягне обітниці дані вужем Еві, а зробив він це тільки тому, щоб затримати Еву для себе. Він радше ставсь переступником з нею і потерпів її судьбу, а ніж втратити її. Він волів вмерти з нею чим без неї, як перед її сотворенням. І так ні Адам ані Ева не встояли в своїй невинності, себто, в непорушності, непорочності, і вповнім послушенстві до Бога. Адам, будучи її земним головою, піддержав її чин в бунтівництві, прилучився до її переступу, і за те відповідальність упала головно на його голову. Доля будучих потомків залежала головно від того, що Адам зробив, радше чим від того, що Ева зробила. Бог міг був сотворити иншу звершену жінку для Адама, якби треба було, щоб божественний мандат наповнити землю міг бути виконаний. Тому божественний суд заявив: "Через одного чоловіка гріх у сьвіт увійшов, а через гріх смерть."—Римлян 5: 12.

17 Бог Єгова сказав до Адама, що коли він стане непослушним, він "напевно умре". Вуж сказав до Еви: "Нібо не помрете."На цім релігійнім запереченню Слова Божого через вужа є основана наука про безсмертність людської душі, і також тимчасова кара для церковників у палаючому

огнем "чистилищі", і вічні муки для ненавернених грішників у «пеклі" з буквального огня і сірки. Та після фактів, які наступили, то чиє слово було оправдане, як правдиве, певне і достовірне: Єгови чи Диявола?

ГОЛОВА 7

ОБІЦЯНЕ ВИЗВОЛЕННЯ

СПОВНЕННЯ божественного мандату, т. є, множитися і наповнити землю праведними потомками, було поставлене перед тією звершеною парою, чоловіком і жінкою. Це було радісне завдання. Сповнення його мало взяти місце серед обставинів, які мали принести щастя для їх потомків і славу для Бога, виконуючи Його намір. В часі коли люцифер був ще вірний, Бог дав йому особлившу організацію з святих ангелів і поставив Люцифера над ними; і так вони всі разом становили праведні небеса над чоловіком і жінкою в Едені.

2 Будучи 'помазаний як херувим, що розпростерав охоронні крила', Люцифер був праведним і невидимим сторожом над ними, і під його праведним сторожництвом той божественний мандат мав бути виконаний з величавим успіхом через залюднення райської землі. Адам і Ева не мали права приводити на світ і наповняти землю упавшими та неправедними дітьми; але будучи звершені й на подобіє Бога, вони мали бути плодовиті й множити свій рід у праведності і так наповнити всю землю чоловіками і жінками на подобіє Бога, всі покланяючись Єгові. Побачивши цю чудову можливість при помочи цеї людської пари з її силою множитися, Люцифер постановив затамувати сповнення божественного мандату, а натомість наповнити зем-

лю людьми, що практикують релігію й почитають Люцифера замість Бога Єгову.

3 Цей божественний мандат мав бути приємним стремлінням для тієї звершеної пари. Думка про першу дитину мала бути захоплюючою для них, як і сповнення мандату через наповнення землі сильними мужчинами і женщинами, всі котрі мали походити від них, як від головного джерела, і бути виховані ними "в напоминанню Господнім." Сила родити свій рід була запущена в їх тіла, та не тому що рід людський мав умирати і треба було відроджувати його аби піддержати дальше існування роду людського, але тому, щоб залюднити землю людьми, які мали б доказати свою гідність права до вічного життя. Всі мали становити одну велику людську родину, дітей Божих. Між ними не мало бути економічних трудностей з причини самолюбної комерції або з причини політичних непорозумінь і ріжниць, бо ж правління землі мало бути Теократичне, Боже правління, через Його праведного невидимого сторожа. Так мало бути по цілій землі. Війни були б непотрібні на підставі теорії, що земля стала переповнена, і тому треба вигубити міліони смертельною зброєю, щоб увільнити землю від переповнення. Противно, земля мала бути чимраз густійше залюднена ново-народженими потомками, і так ціла земля мала бути відповідно наповнена. Аж тоді родження дітей мало перестати після волі Божої.

4 Викінчивши вповні божественний мандат, звершений рід людський маючи повну само-контролю і послушенство до приказів Божих, мав

перестати плодитися. Рід людський мав прийти до свого повного зросту. Підчас коли він так множився, більше і більше земної поверхности мало бути підневолено, і границі райського Едену мали поширитися, аж нарешті той рай мав обняти цілу землю і зробити її преславною кулею в Божім широків всесвіті. Оцей розкішний земний рай дорослі люди звершеної родини мали замешкувати вічно і прославляти в ньому Бога. Його намір сповнити той божественний мандат в праведності не буде знівечиний. Час на його сповнення він схоронив на будуче, коли справедливі обставини настануть.

5 Так скоро як Адам і його дружина зїли заказаний овоч і цим поламали Теократичний закон, вони зрозуміли в собі свою негідність і невідповідність виконати той божественний мандат. "І розкрились їм обом очі, і схаменулись вони, що були нагі; і позшивали листя смоковне, та й поробили пояси. І почули голос Бога Єгови ходячого в раї по прохолоді, і поховались чоловік і жінка його від лиця Бога Єгови посеред райського дерева."—1 Мойсея 3: 6, 7, А.П.В.

6 Адам і його жена не зараз померли по скуштованню того овочу. Їх невидимий сторож, Люцифер, "херувим, (що) розпростерав охоронні крила", спонукав їх согрішити проти Бога, і також відмовився ужити своєї сили смерти проти них, щоб цим він міг піддержати свою лож, "ніби не помрете". У раю знаходився ще один рід дерева, т. є, "дерево жизняне посеред саду." Дуже можливо, що невірний Люцифер знав де знаходиться те "дерево жизняне", і хотів запро-

вадити їх туди, як найскорше можна було. Як би вони були їли той овоч, тоді очевидно вони мали осягнули запевнення життя на віки. Тоді, як би Бог був погубив Адама і Еву, то цим був би уневажнив значіння й ціль "дерева жизняного" і був би доказав, що Його слово запевнення не є вірогідне. Знов, якби Бог був не погубив їх із своєї пошани до значіння "дерева жизняного", тоді слова Диявола були б піддержані "нібо не помрете". Це мало доказати, що Божий закон не був гідний пошани і що Він не мав сили покарати їх. Це мало кинути сумнів на Його всемогучість. Зухвалий Диявол думав, що перехитрить Бога і поставить Його в неможливі обставини. Але ж і Бог не дрімав. Він негайно перешкодив задумі противника.

7 Довірочний чиновник Єгови ставсь невірним йому, тож Він самий перебрав цю справу, аби виконати суд. Через свого завжди-вірного виконавчого чиновника, Слово, Бог Єгова звідомив Адама і Еву про свою присутність в саду. Він неначе прохожавсь по городі, і приближився до них. Вони не бачили нікого, лиш чули доказ присутности Судді. Вони знали, що вони були на суді і що факти цеї справи були проти них. Їх пояси з фігового листя не вистарчили, щоб заховати своє занепокоєння, і тому вони сховались між райськими деревами. Суддя не мусів бути видимий, щоб дати вирок свого суду, ані вони не мусіли бачити своїми очима його. Це пояснює, як в часі судження народів, їх потомків, Суддя Єгова не потребує являтися у видимому тілі, ані народи землі не мусять бачити Йо-

го буквально, щоб стати на суд. Господень Судовий Урядник, будучи, божественним Духом, мав би бути невидимим для всіх народів зібраних перед Нього, а однак Він обявить свою присутність видимими признаками.—Маттея 24: 3-14.

8 Не тому, що Господь не міг знайти їх захованих за деревом, але щоб дати їм справедливий суд, Єгова через свого Суддю покликав їх з місця сховища. "І покликне Господь Бог до чоловіка, і рече йому: Де єси? І каже він: Голос твій почув я у саду та й злякався, тим що наг, та й сховався." Піддавшися релігії того Стародавного Бужа, Диявола, і поповнивши гріх непослушенства, чоловік стратив одну з великих свобід —свободу від страху. Вони можливо думали, що Бог занедбав постаратись для них одежу, бо тепер вони відчували сором наготи.

9 "І рече він: Хто зясував тобі, що наг єси? Хиба скоштував з того дерева, що заповідав я тобі з одного не їсти? І каже чоловік: Жінка, що дав єси бути зо мною, вона дала мені з дерева, я й попоїв." (1 Мойсея 3: 9-12) Цим він наче опрокинув Бога Єгову за те, що Він дав Адамові жінку, тому що Бог сотворив її бути помічницею для чоловіка, а не спокусителькою.

10 "І рече Господь Бог жінці: Що ти вкоїла? І каже жінка: Змій спокусив мене, я й скоштувала." (1 Мойсея 3: 12) І так справившись по одному Господь Бог дійшов до самого дна справи, щоб зверпути всі докази на того, що започаткував те бунтівництво. Він мусів довести, чи це започаткував чоловік, або невидимий сторож чоло-

віка, розпростераючий херувим, Люцифер, позволив на гріх чоловіка, або ще гірше, чи він самий не був спокусником, отже бунтівником і зрадником, винуватий за неправильне правлін-

ня. Усі зізнання указували на останню точку. «Батько брехні" був висліджений і відкритий. Отже проти нього Бог найперше дав свій вирок.

11 "І рече Господь Бог змієві: За те, що вдіяв таке, проклят єси між усіма скотами, і між усім звірем польовим. Лазити меш поповза, човгати меш на грудях твоїх, і на череві ходити меш, і їсти меш землю по всі дні життя твого. І положу ворогування між тобою й жінкою і між насінням твоїм і насінням її, воно розчавлювати ме тобі голову, тиж упивати мешся в пяту." (1 Мойсея 3:14, 15) Оцими страшними словами Бог Єгова не промовляв тільки до вужа-звірятка, але до лукавої духової особи, яка посіла ум вужа і спонукала його сказати диявольську брехню Еві.

12 От цими словами прокляття Єгова зазначив свою зверхність над усіма сотвореннями. Він відповів на визов Диявола і засудив задуми лукавого бутнівника на ганебну невдачу. Відносно "насіння" "Жени" написано е: "Бог же впокою розітре сатану під ногами вашими незабаром." (Римлян 16:20) У поросі земному нема поживи; він сухий і без життя. Таким покармом мусить кормитися Стародавний Вуж без ніякої надії на життя вічне. Божі благословення були забрані від нього, і він був вигнаний геть із Божої святої організації. Це повинно було послужити як осторога для всіх ангелів, що служили під Люцифером.

13 Як Бог Єгова не промовляв тут до буквального вужа на землі, так Він не промовляв і до непослушної жінки Еви, ані до якої иншої жінки від Еви, включаючи і жидівську дівчину, Марию

з Вефлеєму. Під виразом жінка Він указував на щось більше, щось нащо чиста і вірна жінка була символом, а іменно, на Божу всесвітну організацію із святих сотворінь.

14 Самий Бог є Головою цеї організації. Вона є віддана Йому або зєдинена з Ним до нерозлучення і підлягає Йому. Із неї Він виводить особливших слуг після своєї волі. Ось так після символічної мови, Його свята організація це—Божа "жена". Про це написано в пророцтві Ісаії 54:5, 13: "Се бо сам твій творець стане мужем твоїм; на ймя йому—Єгова сил . . . Діти твої навчати ме сам Єгова і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми." (А.П.В.) Такими словами Єгова промовляє до організації званої "Сионом . Тимбільше, ангели в небі не женяться і нема між ними женського полу, отже в небі жінок нема. Тож коли символічна книга Одкриття говорить про жінку в небі, то це не відноситься до буквальної жінки із цеї землі, але до Божої організації Сиона, Його "жени", під проводом небесного світла. "І явилась велика ознака на небі,—жінка зодягнена в сонце, а місяць під ногами її, а на голові її вінець з дванацяти звізд." (Одкриття 12:1) Отже це між цею "жінкою" а Стародавним Бужем, Дияволом, або Сатаною, що Бог Єгова поклав ворожнечу або ворогування й ненависть; а це значить війна.

15 Що Сатана мав створити організацію в противенстві Богу і Його святій організації, то це Єгова предсказав у словах до Стародавного Вужа, відносячися до "між твоїм насінням" а "її насінням", потомками Божої організації. Між тими

двома насіннями мусить бути противенство і боротьба. Для цеї то цілі Стародавний Буж, Диявол, мав збудувати орґанізацію, символічно представлену через нечисту і лукави жену, яку Святе Письмо називає "Вавилон". Ця урядова організація Сатани, Диявола, мала бути міміком Божої орґанізації і роджати грішне «насіння" для поборювання й переслідування "насіння" Божої посвяченої жени або орґанізації.

16 Хто ж переможе в тій довго-триваючій війні? Відносячися не до "жінки", а до її "насіння", Єгова звідомив Стародавного Вужа, Диявола, про оцей незмінний наслідок: "Воно рощавлювати ме тоді голову; тиж упивати мешся йому в пяту." Отже це є перекручення Писань і релігійне обожання Марії, коли католицька Біблія, Версія Дуя, містить ось такий переклад Божих слів: **"Вона** рощавить тобі голову, а ти чигати меш на її пяту."

17 В побічній заввазі в Версії Дуя сказано, що такий переклад погоджується з наукою "ріжних отців" і також "згідний з латинським Вулґате." Це правда, але ж він не погоджується із Словом Божим, яке впочині було написане еврейською мовою. В еврейському тексті слово **насіння** (зера) є чоловічого рода, і заіменик ужитий в еврейській мові не є жіночого рода а чоловічого, **він** (гу). **Так і** присвойний іменик ужитий пізнійше не є жіночого роду (її), а чоловічого **—його.** Усі инші переклади крім католицької Версії містять властивий переклад первописьного еврейського тексту: **"Він** (т. є, потомок-насін-

ня) рощавить йому голову, ти ж рощавлювати меш його пяту."—Рот., А.П.В.

18 Цим чином великий Отець насіння "жінки" обявив, що Він виставить Своє і її "насіння" на ворожнечу і переслідування Стародавного Вужа, Диявола і його організації. Бог також дав свободу Сатані, Дияволові, нападати й переслідувати «насіння" Божої "жени", нехайби Сатана побачив чи він зможе таким чином поламати невинність обіцяного "насіння" до його Бога Єгови, і чи Сатана зможе цим чином вигнати його з Божої організації і доказати, що він (Сатана) висший ніж Всевишній Бог. Такий сатанський чин мав спричинити цьому "насінню" великий біль і шкоду неначе зранення пяти через затаєного вужа, який несподівано нападає ззаду. Все таки, цій свободі, яку дано Сатані й його "насінню", ділати без перешкоди, мала прийти границя. Та призначена границя мала прийти тоді, коли "насіння" незломаної невинности мало осягнути перемогу всемогучою силою Бога і тоді воно покрушить на смерть Вужа і його голючий рід.

19 Промовляючи до невірного Люцифера під символом вужа, Бог Єгова показав, що перший диявол зачав існувати через обчернення Бога. **Диявол** значить **обмовник-чернитель.** Це що він був уподоблений до вужа значить, що Диявол є **зводителем.** Через розбудження противенства невірний Люцифер стався Сатаною, котре то йме значить **противник.** Представивши його під символом як величезний вуж або **змій,** це значить, що він є великим **пожирателем, погубни-**

ком і рощавителем Божих праведних людей, коли така річ можлива. (Еремії 51:34; Одкриття 12:3, 4) Тепер Диявол зробив визов Божому доброму імені й зверхності. Бог засудив його на знищення, але не зараз погубив його, щоб Він міг виставити той визов на спробу, аж поки прийде границя його часу.

ГОЛОВА 8

ВІДЛОЖЕННЯ БОЖЕСТВЕННОГО МАНДАТУ

ЯЄГОВА засудив Сатану, Диявола, на знищення, але позволив йому жити через якийсь час до виконання вироку, так всезнаючий Бог не зараз знищив збунтовану пару, Адама і Еву. Бог мав власть знищити їх зараз тоді згідно з своєю проголошеною карою, "певно умреш". З часом Бог міг був сотворити нового чоловіка й жінку й поручити тій невинній парі свій божественний мандат наново. Тоді сповнення цього божественного мандату відносно залюднення землі праведними потомками булоб виконане без дальшого опізнення й перервання. Одначе, такий божественний мандат мусів бути виконаний під справедливим невидимим сторожом і його невидимою духовою орґанізацією. Перший сторож чоловіка ставсь зрадником і лукавим, та Бог не зараз усунув його через знищення з його позиції невидимої власти над землею і її сотвореннями. Бог також позволив Адамові й його жені остатись, та не ради сповнення божественного мандату. Ставшись неправедними, вони не були більш відповідні для Божої цілі, і тому Бог забрав від них той привилей. Бог полишив їх ради того, щоб їх потомки послужили огненій пробі невинности, і щоб його ймя святе було проголошене по всій землі на Його оправдання.

2 Установивши суд в Едені, і скінчивши найперше справу з вужем через засудження його, тоді Бог Єгова звернувсь до першого винуватого переступника з людської пари. "А жінці рече: Наготую тобі муки в ваготіннях твоїх; мучившись роджати меш діти, а до мужа твого поривати ме тебе, він же панувати ме над тобою."—1 Мойсея 3: 16.

3 Це не становило уповажнення сповнити божественний мандат, ані не було повторення мандату. Нема там сказано, що виконання того мандату буде булючою справою, і що його треба прискорити. Предвидівши світову катастрофу, яка візьме місце около шістьнацять століть пізнійше, і яка майже цілковито вигубить людність землі, Бог не міг був повисшими словами до жінки уповажнити прискорення божественного мандату. Та катастрофа, що мала впасти на світ, не була корисною ніяким чином для такої цілі, бо ж вона мала цілком знищити той розмножений рід людський. Слова Єгови до жінки були доказом, що той мандат був взятий від Адама і його жінки і був схоронений для більше гідних і послушних одиниць в будуччині. Для тих достойних одиниць сповнення того мандату не принесе смутку.

4 Бог признав ту неслухняну жінку за незвершену, отже її тіло не могло фукціонувати як звершеної жінки або праведної жінки, коли б вона роджала діти у сповнення мандату. Противно, жіноцтво мало терпіти чимраз більші муки. Тимбільше, та жінка без ніякого бажання зо сторони її чоловіка перебігла його і їла заказаний

овоч і подала йому. Цим робом вона спонукала його до самолюбного бажання. Наслідок був, що чоловік упав у гріх і став бунтівником. Від того часу стан речей змінився: упавший чоловік мав запанувати над жінкою, якої всі потреби вдоволення залежали від нього. Свобода від похотей і терпінь пропала!

5 "І чоловікові рече: Що послухав єси гласу жени твоєї та попоїв з того дерева, що заповідав я сього єдиного не їсти, проклята земля ради тебе; в печалі й тузі харчувати ме вона тобі, і їсти меш польове зело. У поту лиця твого їсти меш хліб твій, аж поки вернешся в землю, що з неї й узято тебе. Земля бо єси і землею візьмешся." (1 Мойсея 3: 17-19) У цім вироку проти чоловіка великий Датель життя відобрав від Адама право до вічного життя, і також право тішитися життям в райському Едені. Геть на дикі степи тепер він мусів забратися!

6 В який же спосіб той степ або земля поза раєм едемським була проклята? Впродовж того існування чоловіка на землю не падав дощ, а лиш "виходила імла і напувала всю верховину на сусуходолі." (1 Мойсея 2: 5, 6) Ті степи, що знаходилися поза Божим городом і які скроплювала імла, замість зацвісти як город або парк, то вони родили осет та тернє. "Земля бо, що пє падаючи часто на неї дощ, і родить билину, потрібну тим, хто її садить, приймає благословення від Бога, а котра приносить терниня та бодяки, непотрібна і близька прокляття, котрої кінець на спалення." (Жидів 6: 7, 8) З огляду на прокляте бунтівництво чоловіка, Бог не благословив по-

льової землі й не увільнив її від осету та терня, з яким чоловік мав боротися.

7 Від того часу чоловік уже не їв до схочу овочів з райських дерев, але мусів кормитися польовими зелами поза раєм. Він перестав порати і доглядати райський город з приємности, але працював на диких полях, управлаючи землю, яка видавала плід з поту-чола труду. Тепер Він перестав працювати для свого Сотворителя, якого він відрікся як Бога правди в заміну за релігію Вужа. Тому Адам не приняв життя вічного як нагороду за свої змагання. Його дні були почислені, і вкорочені, коли порівнати їх з вічним життям яким він міг був тішитися в Раю на землі. Конець його трудящим змаганням мав прийти назад у стані поросі земному, який він старавсь управляти.

8 "Перший чоловік із землі земний." (1 Коринтян 15: 47) Для цеї причини, змарнувавши своє життя через гріх, він мусів повернути назад у землю; бо, сказав Бог: «Земля бо єси і землею візьмешся." Тут Бог не говорив до людського-тіла; він говорив до людської душі, т., е, до живого сотворіння, Адама. Бог не сказав, що Адамове тіло поверне у порох, а щось розумне, намацальне, що мало б замешкувати в його тілі, відлучиться від тіла при смерти і пійде в невидиму країну мучитися у вогні. Ні, коли Адам помер, тоді й душа чоловіча померла, і не лишилося нічого розумного, свідомого або живого в чоловіці. Божий власний суд заявив це: "Та душа, що грішить, та і вмерти мусить." (Езекиїла 18: 4, 20) Те розумне, змисл-посідаюче, свідоме й

дихаюче сотворіння перестає існувати, і так душа вмирає. Тіло ж, що є матеріяльною основою душі або живого сотворіння, остаточно розпадається в порох.

9 По смерти, Адам, або його жена Ева, або якийсь инший грішник чоловік, не може пійти до иншого місця тільки у порох, з якого повстало людство. Людська душа перестає жити, бути свідомою і не йде мучитися або бути вічно щасливою де-інде. Тож правду каже Слово Боже в Псальмі 146: 3, 4: "Не вповай на князів, на сина чоловічого; нема в його спасення! Вийде дух з його, знов до землі своєї він вертає; того ж дня самого задуми його марою стали."

10 Ані Слово Боже не заперечує повисшої правди в Книзі Екклезияста 12: 6, 7 де сказано: "Доки́ль не порвався срібний ланцюжок і не розірвалась золота повязка; не розбився глек над криницею та не поломилось колесо над колодізом; і не вернеться персть, у землю чим вона й була; а дух вернеться до Бога, що дав його." У всій Божій Св. Біблії існує повна гармонія у всіх шістьдесять шістьох книгах. Тож і цей текст не може значити, що коли Адамове тіло умерло і обернулось у порох, тоді якась невидима внутрішна свідома річ полишила тіло й пійшла до неба. Відносно Адама і всіх людей аж до Його часу, Ісус Христос сказав: "Жадний чоловік не зійшов на небо." Ісус знав це, бо Він зійшов з неба, щоб свідкувати правді.—Йоана 3: 13, Анг. Вер.

11 Адам не отримав ніякої обітниці, що він колись пійде до неба, навіть коли б він був і позістав вірним і послушним. Все ж таки дух умира-

ючого вертається до Бога, що дав його. Що ж це було, що Бог дав Адамові разом із його земним тілою? Перечитай знов писання в 1 Мойсея 2:7: "І создав Господь Бог чоловіка з землі польової, і вдихнув йому в ноздрі живе дихання. І став чоловік душею живою." Отже Бог дав чоловікові живе дихання, себто, життєву силу яку він піддержує при помочи дихання, що є тим "духом", що вертається до Бога, що дав його. Відносно того духа, що вертається до Бога, в тій самій книзі Екклезияста 2:19-21 сказано: "Смерть чоловіка і звіря—одна, і стан їх рівний: як чоловік умирає, так і вони (звіря) умирають: Усі дихають однаково, та й чоловік не має нічого більшого чим звір, бо усе марнота. І всі вони йдуть в одно місце; з землі вони взялись і в землю повертають. Хто бо знає чи дух дітей Адама йде вгору, а дух звірят—вдолину?" (Дуя) Після розкладу слів у перекладі Дуя, то трудно спостерегти, що повисші слова "дихають" і "дух" є переложені з грецького слова **руях:** котре то слово в инших віршиках Біблії є переложене на **воздух** і **вітер.**—Йова 41:16; 1:19; 1 Мойсея 8:1.

12 У світлі повисше наведених текстів можна ясно бачити, що коли Ісус умирав на дереві, Він сказав: "Отче, у твої руки передаю духа мого!" Цим поручив свойому небесному Отцеві свою життєву силу. Він надіявся, що на третий день Бог приверне Йому силу життя й воскресить Його з мертвих.—Луки 23:46.

13 Тим що Адам і його жена були особисто на пробі, в якій вони не встояли, зате вони були за-

суджені на смерть, тож смерть і заглада спіткнула їх. Божий суд проти них був справедливий і незмінний, тому що і Бог Єгова не зміняється. Він не може заперечити себе ані противорічити собі. (1 Самуїла 15: 29) В часі проби і суду й вироку Адам і Ева не мали потомків. отже їх діти

знайшлись у відмінному стані, т. є, не поза викупом. Бог нічого не сказав про їх потомків хиба те, що вони народяться на смуток їх матери. "І дав чоловік жіньці своїй імя Ева (Хавва; Живуча); бо вона була матерю усіх живучих. І поробив Господь Бог чоловікові й жіньці його одежу із шкір та й зодіг їх." (1 Мойсея 3:20, 21) Якщо це покриття їх поясниць або чересів шкірами з звірят мало яке значіння, то здаєся воно говорило, що потомки, які ще тоді не народились з їх поясниць, не могли бути викуплені й їх гріхи покриті, хиба жертвою рівною їх батькові Адамові, коли він був звершений в Едені.

14 Виконання вироку смерти проти Адама і Еви мусіло тепер початись. Коли б їм дозволено остатися в Едені з Вужем, то можливо Вуж був би запровадив їх до "дерева жизьняного посеред раю". Тоді, попоївши з його, хоть негідні вічного життя на землі, були б привлащували собі увільнення від смерти й запевнення життя вічного, і цим робом були б стягнули зневагу на Боже ймя, слово і закон. "І сказав Бог Єгова: Оце і чоловік став як один ізміж нас, зрозумівши добре й лукаве, і тепер коли б не простіг руку свою, та не взяв із дерева життя, та не попоїв, і не став жити вічно,—через те Бог Єгова вислав його із саду Едену порати землю, що з неї був узятий." (1 Мойсея 3:22, 23, А.П.В.) Цим чином Бог показав свою висшість над Дияволом і не допустив до обставинів серед яких Він був би змушений позволити збунтованим грішникам жити вічно. Божа звершена праведність і справедливість не могла позволити на таке противо-

річення. Це становить доказ, що Він не позволить гріху або Дияволові існувати вічно.

15 "І вигнав чоловіка. І поставив на востоці за садом Еденом херувимів з поломяними голими мечани обертасами стерегти дорогу до дерева життя." (1 Мойсея 3:24, А.П.В.) Люцифер, який через якийсь час був помазаним херувимом-сторожом, зрадив своє довіря, і тому тільки дальшої зради можна було сподіватися від нього. Ось чому Бог Єгова, що понад херувимами, поставив сторож із херувимами при вході до раю із огняним мечем, як виконуючу власть. Цим чином Адам і Ева могли познакомитись з тими небесними сотвореннями, як представниками Бога. Ніхто з людей не смів перейти мимо тих сторожів-хировимів, щоб злапати средство життя супроти Божої волі і наперекір Його присудам. Тимбільше, ніхто з людей не може дістатись до неба і минути тих вірних херувимів, що лояльно піддержують Божий престіл, аби дістати життя для потомків Адама.

16 Ті херувими берегли на віки заборонений Адамові вхід (до раю), і насильно вигнали його геть на поля поза Еденом, аж до дня його смерти. "А всього віку Адамового було девять сот і трицять год, і вмер." (1 Мойсея 5:5) Він не дожив повного періоду з тисяча літ. Написано є про Божий день: "Один день у Господа, як тисяч літ, а тисяч літ, як один день." (2 Петра 3:8) Отже після рахуби, що тисяча років це один день, то Адам помер в той самий день в який він їв заказаний овоч. Опріч того, впродовж одного дня з двацять чотири години в котрому він їв той овоч з

руки своєї жени, великий Суддя дав вирок проти нього, і Адамове право до життя було відкликане. І так в Божих очах Адам став мертвим чоловіком в той самий день в Едені, а тимбільше, коли Бог вигнав Адама і Еву і унеможливим їм дістатись до дерева життя посеред раю. Хоть століття проминули нім він прийшов до свого остаточного кінця, все ж таки Боже слово сказане Адамові було оправдане: "Вмреш певно того ж дня, як скоштуєш із його." Сатана не зміг доказати свого релігійного спору Адамові й Еві, "ні бо, напевно не помрете." (Анг. Вер.) Величність, незмінність і висшість Божого закону були піддержані, підчас коли релігія не змогла дати Адамові й Еві мудрости, або знання, або подібности до Бога, або безсмертности.

Нема найменшого натяку щоб Адам каявся. Він ставсь добровільним бунтівником, і покаятись не міг, отже його вирок не може бути відкликаний. Про смерть Еви і згадки нема. Адам помер і ніде не пійшов тільки у порох земний з якого був узятий.

ГОЛОВА 9

ЗАЩИТНИКИ СВОБОДИ

ЗАСУДЖЕНІ чоловік і жінка зачали своє існування поза їх колишнім райським домом. Той світ, який вони знали, тепер проминув! Вони зачали жити в зопсутому світі. Бог позволив Стародавньому Вужеві, Дияволові, дальше остатися в силі. Через те він був дальше їх невидимим сторожом, але неправедним. Тепер вони знайшлися в його кліщах, у неволі на його боці великого визому, який він зробив Богу Єгові. Не були вони вже вільними дітьми Божими але слугами того, що в його слово вони увірували радше чим у правдиве слово Боже. Вони опрокинули Його закон, т. є, закон свободи чинити добро, і від тепер вони стались невільниками закону гріха й смерти. Вони стали поневолені людським немочам, пристрастям та самолюбству. Не маючи приступу до життя-піддержуючих овочів в раю Еден, тепер їх звершені тіла й уми стали псуватися. Принявши релігію з уст стародавнього Вужа, Бог Єгова позволив їм на свободу релігії, але зате перестав кормити їх правдою. Бо і чому ж він мав дальше сприяти їм? Вони ж споневірили й погордили Божим словом правди. Жадна часть землі не була уже підневолена їм, навпаки, вони стали підневолені земним обставинам. Така управа землі не була частю первісного мандату "підневолюйте її", але

це було змагання заспокоїти свої потреби і піддержати існування.

2 Підприємство родження дітей також не було надто великою потіхою, бо ж з таким породом приходив неминучий смуток. Діти родились в упавшому й вмираючому стані, отже грішниками через провину їх родичів. Природного стану річей оминути не можна було, котре то правило знаходить ся в листі до Римлян 5:12: "Тим же то, як через одного чоловіка гріх у сьвіт увійшов, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшала (через того), в кому всі згрішили." Цим чином людське джерело стало опоганене, бо ж "хто з нечистого може чистим родитися? Ані один." (Йова 14:4) "Через чоловіка прийшла смерть, . . . в Адамі всі вмирають."—1 Коринтян 15:15, 21, 22.

3 Адам, проживши більше ніж девять століть, мав спромогу статись батьком великої родини. "Поживши ж Адам двісті і трицять год, появив сина в свій вид і в свій образ і дав імя йому Сет. Віку Адамового після того, як появив Сета, було вісім сот год, і появив сини й дочки. А всього віку Адамового було девять сот і трицять год, і вмер." (1 Мойсея 1:3-5) Перед Сетом Адам і Ева мали ще инші сини й доньки, і про народження їх первенця нам сказано: "І взнав чоловік [Адам] Еву, жінку свою, і завагонівши вона вродила Каїна, і промовила: Придбала я людину за помічю Єгови." (1 Мойсея 4:1, А.П.В.) Чи Ева звеличила цим Бога Єгову, приписавши Йому відповідальність за народження тієї упавшої дитини Каїна? Певно що ні, коли відповісти у світлі

того, що опісля Каїн стався насильним чоловіком. Ева зухвально це сказала про Бога, і цим стягнула зневагу на Боже ймя, а це було підхоже для цілі Сатани.

4 По Каїні народилося біліони дітей, усі грішні, всі недужі, многі каліки, недоумні, многі сліпі, і многі передовчасні. Чи ж справедливий Бог може бути дійсно відповідальним за народження таких дітей? Чи релігія є правдива і чи вона шанує Бога, коли вона навчає, що коли дитина виходить з утроби матери, тоді Бог запускає безсмертну душу в тіло такої дитини, щоб вона жила? Тільки Диявол, автор релігії, міг започаткувати такий ложний закид, щоб накопичити зневаги на ймя Єгови і витворити гіркість в людських серцях проти Бога досконалости й життя. Тільки крайна несвідомість і релігійне перекручення біблійної науки відносно того, що є душа[1], може винувати Бога за це нещасне започаткування існування роду людського, із тими жахливими нікчемностями від самого початку.

5 Ні одно із тих дітей не народилося після божественного мандату даного в раю Еден, і тому жадне із них не народилося після Божої волі. Цей факт, що Бог позволив їм народися, не робить Його відповідальним за залюднення цеї землі недужими, умислово-хоримі, немічними, неморальними та вмираючими людьми. Всі такі народилися після волі або пристрастей грішних родичів а відповідальність за цей стан можна дослідити назад до мімічного бога, Сатани, Диявола, який старається перекинути вину на Бога

[1] Гляди сторони 69-75

Єгову. Єдині люди, що за їх народження Єгова признає відповідальність, є ті одиниці, що Він руководив їх народженням своєю чудотворною силою або провидінням, щоб вони були Його особлившими слугами. Між такими був Ісаак,[1] Самсон,[2] Самуїл,[3] Еремія,[4] Йоан Хреститель,[5] і Ісус.[6]

6 Щодо ріжниці між тими, що звичайно народилися в гріхах, а тими, що сталися Божими дітьми, в Йоана 1: 12, 13 написано є: "Которі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в імя Його: що не від крові, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського, а від Бога родилися." Тож не після волі Божої, але по волі грішного тіла і по волі упавшого чоловіка, Каїн народився Адамові й Еві під вироком смерти.

7 Це Диявол наставив Еву думати, що вона була тією "жінкою", про яку Єгова згадав у пророцтві, в 1 Мойсея 3: 15, і тому вона була в ласці Єгови і породила сина або "насіння", що розщавить голову вужеві. Та в дійсности самий Диявол чував проти такої можливости. Під таким запомороченням Ева думала, що її первородний син був даром від Єгови і що син був тим обіцяним "насінням". Згідно з цим, вона привлащувала кооперацію Єгови з нею в народженню її сина, і тому назвала його ймям "Каїн", що значить "набутий". Про поодинче народження дівчат рідко коли говориться в Писаннях, тож можливо,

[1] 1 Мойсея 18: 9-14; Римлян 4: 17-21; Галат 4: 28, 29. [2] Суддів 13: 2-5. [3] 1 Самуїла 1: 11, 19, 20. [4] Еремії 1: 4, 5. [5] Луки 1: 5-20. [6] Маттея 1: 18-25; Луки 1: 26-37.

що по Каїні народилась дівчина або дівчата, бо ж Адам мав багато доньок перед своєю смертю. 8 Одначе, про народження наступаючого сина Писання кажуть: "Потім уродила брата його Авеля." (1 Мойсея 4: 2) Нема сказано, що Ева прославила Бога за цього сина. Ймя яке вона дала йому показує, що вона не мала великої надії в ньому, як обіцяне "насіння", котру то честь вона виключно віддала Каїнові. Тож цього свого другого сина вона назвала "Авель", що значить "віддих; марнота; переходяче; невдоволяюче". І так Каїн і Авель виросли на дорослих мужів. У міжчасі Адамові й Еві народилися інші доньки і сини. Каїн оженився був з одною із цих доньок, з своєю сестрою. Батько його оженився з жінкою, що була сотворена з його власного ребра і котру він назвав "кість од моєї кости, і тіло од мойого тіла". Правдоподібно, що і Авель оженився з сестрою, але про це Біблія не згадує. 9 Згідно з своєю надією, Ева оповіла Каїнові про пророчу обітницю дану в раю-Еден відносно "насіння" жени і про божественне поручення того "насіння". Каїн виростав з тією вірою, що він був тим "чоловіком судьби". Невидимий сторож, Сатана, Диявол, постаравсь, що така думка витворилась в умі Каїна; і щоб започаткувати таку думку в умі сина, його мати сталась цим відповідним средством, вияснюючи собі приватно це божественне пророцтво. Каїн уявляв собі, як він покрушить вужа і цим чином Авель і інші брати й сестри й його родичі, будуть задовжені йому, і так він станеться проводарем на землі і заволодіє над світом. Ось така

була самолюбно-політична амбіція Каїна. Через те що Бог Єгова предсказав те "насіння" і його післаництво, тому Каїн шукав Його кооперації й попертя для своєї амбіції і зачав приносити огняні жертви Богу, як от релігійні попи жертвують молитви підчас політичних здвигів і в законодавчих палатах сьогодні. Каїн пійшов за мильним вирозумінням дияволської релігії про "насіння", і тому його форма почитання була релігійна і непринятна Богом.

16 "І був Авель вівчарем, а Каїн рільником. І сталось по якомусь часі, що Каїн приносив Єгові жертву з польового вроджаю. Авель же приносив принос з перваків овечих ситеньких. І споглянув Єгова на Авеля і на дар його. На Каїна ж і на його жертву не споглянув." (1 Мойсея 4: 2-5, А.П.В.) Правдоподібно, що Каїн і Авель жертвували свої приноси недалеко від входу до раю Еден, тому що там були херувими, представники Бога, узброєні в огняний меч, що обертався.

17 Авель також знав про обітницю відносно насіння жени. Він мав віру, що колись прийде таке насіння, але він не прагнув самий бути тим насінням. Він признав себе за грішника перед Богом і памятав про ті шкіри зі звірят, що ними Бог приодягнув його родичів. Він самий бачив потребу такого покриття для себе, і зрозумів, що це треба здобути через пролиття крови або через пожертвування життя. Як прообраз цього Авель пожертвував заколеного агнця, первенця з овець. Цим чином він свідкував своїй вірі й також був свідком правдивої дороги до Бога Єгови. Він почитав Бога не ради самолюбної

причини, але з вдячности за обіцяне "насіння" для визволення. Його почитання Бога не було релігійне, але з віри й пошани, і згідне з правдою. Тому Бог приняв його.

12 Каїн бачив доказ, що Бог приняв Авеля і через те вважав його за перепону в своїй дорозі статись обіцяним насінням. Каїн не покаявся ані не старавсь наслідувати властивий і приятний спосіб почитання Бога, отже захопивши Авеля самітного у полю, де б можна затерти слід доказу злочину, вбив свого вірного брата. Скільки він перед тим переслідував цього свідка Єгови, то про це нема сказано. Вияснюючи і остерігаючи і про цю "дорогу Каїна", писання кажуть: "Не яко ж Каїн, що від лихого був, і забив брата свого; та й за що забив його? тому що діла його лихі були, а (діла) брата його праведні." (1 Йоана 3:12) Ось у цей спосіб перший людський свідок Єгови на землі був усунений з дороги, щоб дати свободу релігії без ніякого осуду й обнаження її. Це однак зроблено коштом заборонення свободи слова у несенню свідоцтва про правду, і через заборонення свободи почитання Єгови в дусі й в правді.

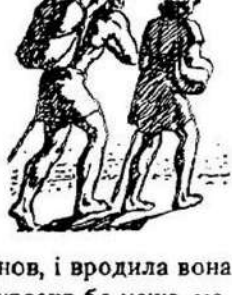
13 Навіть убивством не можна здушити свідкування Божій правді. Замучення Єгового вірного свідка стояло як свідоцтво його невинности до Бога і за оправданням Його імя. "Вірою приніс Авель луччу жертву Богу ніж Каїн, через котру сьвідчено (йому), що він праведний, як свідкував про дари його Бог; нею він, і вмерши, ще говорить." (1 Жидів 11:4, А.П.В.) Таке кровопролиття не лише свідкує про злочин релігії, але

воно кличе о пімсту до Бога проти релігійних злочинців; і той крик пролитої крови, почавши від Авеля, не пійде без уваги Єгови. Ісус сказав до релігіоністів, які незабаром мали повторити на Ньому злочин Каїна проти його брата: "Тим же то ось я посилаю до вас пророків, і мудрців, і письменників, і одних з них повбиваєте та порозпинаєте, а инших бити мете по школах ваших, та гонити мете від города в город: щоб упала на вас уся кров праведна, пролита на землі від крові Авеля праведного до крові Захарії, сина Варахіїного, що вбили ви між церквою й жертівнею. Істино глаголю вам: Все те прийде на кодло се."—Маттея 23:34-36.

14 Відкривши на яв релігійного злочинця і його злочин, Єгова не вбив зараз Каїна, ані не назначив Він нікого з Адамової родини бути кровоместником і послужити за викопателя Божого. Ніхто з них не був достойний представляти Бога в цім завданню. Пімста належить до Бога, і Він

задержав собі виконання її на вбивцеві Його свідка. Хоть Він позволив Каїнові остатися і виховати родину, Бог мав инший спосіб обернути Каїнів рід в ніщо і змести його потомків при кінці того старого та безбожного світа. Тож Бог виповів свій декрет як знак, щоб ніхто не поважився взяти у свої руки закон і стратити Каїна. Тоді Каїн узяв свою жену і забрався геть в "Нод землю" (або "Мандрування") і там він виховав родину. Можливо, що згідно з своїми політичними намірами, Каїн збудував перші міста на землі, а можливо це він зробив через втрату свободи від страху. Його потомки вславилися, та не почитанням Єгови, але плеканням скоту, музичною розривкою, рудокопством та металевим промислом, і вбивством. 1 Мойсея 4:16-24.

15 "І взнав Адам жінку свою знов, і вродила вона сина і дала йому імя Сет: Воскресив бо каже, мені Бог потомство замість Авеля, що вбив Каїн." (1 Мойсея 4:25) Тим що Сет народився коли Адам мав сто тридцять років віку, і якщо Сет народився зараз по забиттю Каїном Авеля, то це показує, що Каїн і Авель були в дорослім віку і посідали досвід в часі злочину. Авель, як це сказано в листі до Жидів 12:1, був початком "тьми свідків", про Сета нема згадки чи він відзначивсь як муж віри й як свідок Єгови. В листі до Жидів,

в одинадцятій голові, нема зазначено його як одного з свідків Єгови.

16 "Як же було Сетові сто і пять год, появив Еноса"; котре то ймя значить "смертельник; сильний чоловік". (1 Мойсея 5: 6) Адам ще жив тоді, бо мав двіста і трицять пять років віку. Отже те, що дальше взяло місце, не могло означувати, що Бог Єгова був пошанований, а радше що Його ймя було зневажене. Католицька Версія Дуя в 1 Мойсея 4: 26 говорить, що "І Сетові теж народився син, котрого він назвав Енос; цей почав призивати імя Господне." Однак цей переклад заперечує, що перед Еносом Авель призивав імя Єгови і почитав Його. Цей текст по еврейськи звучить як слідує: "Тоді почали називатися ймям Єгови." (Рот.) Це не значить, що люди стались "синами Божими", бо така річ була неможлива між людьми аж по приході Ісуса. (Йоана 1: 11-13) Ані це не значило, що люди зачали "ходити з Богом", тому що свідоцтва указують, що по Авелеві з Богом ходив Енох, син Яреди і праправнук Еноса. Це не здержало роду людського від зопсуття і не навернуло їх до покаяння, ані не стримало великої катастрофи, що небаром мала впасти. Виходить, що призивання ймя Єгови від часів Еноса мусіло бути лицемірним, і релігійним рухом на дальше зневаження ймя Божого; і це помішало людей щодо Божого обіцяного "насіння".

17 Це сталося триста і вісімдесять і сім років по народженню Еноса, коли то народився чоловік, який угодив Богу вірою і почитав Його в правді, і отримав Боже признання. "І прожив Яред

сто і шістьдесять і два роди, і появив Геноха. І прожив Генох шістьдесять і пять год, і появив Метусалу. І ходив Генох з Богом, появивши Метусалу, триста год, появив сини і дочки. А всього віку Генохогово було триста і шістьдесять і пять год. І ходив Генох з Богом, і не стало його; бо взяв його Бог."—1 Мойсея 5: 18, 21-24.

18 Ймя Еноха значить "навчений; посвячений". Своїм напрямом життя він доказав, що він був всеціло посвячений Богу своєю вірою в Єгову. Це що він ходив з Богом значить, що він співтоваришив з Богом у правді, яку Бог обявив йому, і що він ходив дорогою праведности і в гармонії з тією правдою. Він не був частю того старого, безбожного світа, але вірою виглядав нового світа, в якому "насіння" Божої "жени" управляти ме землею, осудивши Стародавнього Вужа і його насіння і рощавивши Вужеві голову.

19 В лінії потомства Енох був семим від Адама. Єгова зробив вірного Еноха своїм свідком і пророком, який предсказав день суду при кінці диявольского неперерваного правління. Написано є: "Пророкував же про сих і семий від Адама, Енох, глаголючи: "Ось, іде Господь із тисячами сьвятих своїх, зробити суд над усіма, і докорити між ними усіх безбожних за всі діла безбожності їх, що безбожно накоїли, і за всі жорстокості, що говорили проти Нього грішники безбожні." Таке пророцтво Еноха доказує, що світ в якому він жив був безбожний, помимо того, що люди тоді призивали ймя Єгови. Таке пророкування виставило Енохове життя на небезпеку зо сторони гноблючих рук "насіння" Вужа.—Юди 14, 15.

20 В тих часах, коли безбожні люди жили до віку поверх сімсот літ, а Матуселя дожив до девять сот і шістьдесять і девять літ, то чому цей чоловік побожний і невинний, Енох, дожив тільки до триста і шістьдесять і пять літ? Чи може він згинув від релігійної нетерпимости, гонення і насильства, як от з Авелем сталося? Цього Енох міг був сподіватися; та Всемогучий Бог схоронив його від такої смерти. В історії про свідків Єгови, в одинацятій голові в листі до Жидів, читаємо: "Вірою Енох перенесен, щоб не бачити смерти, і не знайдено його, бо переніс його Бог: перед перенесенням бо його сьвідчено, що угодив Богу. Без віри ж не можна угодити, вірувати мусить бо, хто приходить до Бога, що Він єсть, і хто Його шукає, тих нагороджує."—Стихи 5 і 6.

21 Енох отримав добре свідчення від Бога за його віру й вірність. Він сильно тримався своєї невинности у пробах і шанував і піддержував імя Єгови серед безбожного світа, і то у вічу ворожнечи з руки насіння Вужа. Коли Єгова рішив, що Енох скінчив свою роботу свідкування, тоді Бог дав йому останне видіння нового світа, що має прийти, в якому смерть буде знищена силою Божою через "Насіння Його жени."

22 Ось так Бог переніс Еноха, бо поставив його в підхопленню, подібно, як апостол Ісуса Христа знайшовсь у підхопленню тисячі літ пізнійше. (2 Коринтян 12: 1-4) Те що Енох бачив і чув в часі, коли він був захоплений видінням приверненого раю в Новім Світі, то про це йому недозволено було розказувати людям. В часі коли

Енох був у захопленню "Бог переніс його", себто, Бог позволив життю Еноха мирно скінчитися. Він не чув мук смерти; не бачив і не знав, що він умирав. В той сам час, коли те останне видіння славних річей прийшло, він був досить молодим чоловіком і не відчував ще відпливу сил, збільшаючих болів і смертельної туготи старого віку, що буває близько смерти.

23 Ось так Енох "умер у вірі", його вороги не змогли знайти його тіла, щоб ужити для якої небудь цілі. "І не знайдено його" і "не було його." Бог усунув його тіло. Енох умер у захопленню видіння нового світа. Коли Бог знов збудить його до життя у дверах нового світа, тоді те видіння буде першою річю в його думці, і тоді він розглядитиметься очима, щоб побачити здійснення того видіння.

ГОЛОВА 10

ПРООБРАЗ ВИЗВОЛЕННЯ

ПОТІМ, як Енох десь нагло зник, то без ріжниці чи хто відчув ту втрату або ні, люди дальше управляли землю й працювали своїми руками, борючись з осетом та будяками проклятої землі. Енох своїм благочинним впливом між людьми, був наче "сіль землі"; але люди взагалі були нахилені до зопсуття. Вони навіть тішилися, що Еноха нестало, і що його проповідування й пророкування проти безбожних грішників утихло з ним. Самолюбно вони дальше їли хліб і пили вино, женилися і віддавалися, і рід людський множився через многі запліднення жінок.

Енохів правнук Ламех важко відчув життеві обставини. Він не виступив явно між людьми як свідок для Єгови, як це його прабатько зробив. Енохова осторога про надходячий суд правдоподібно вплинула на Ламеха, що час суду вже наближався і що зміна в людських обставинах мала вскорі настати. Ймя Ламеха значить "сильний;рощавитель; нищитель," і погоджується з пророцтвом Еноха, що Бог усякої сили збурить силу безбожників, знищить їх і збудує новий світ в якому слухняний чоловік відпочивати ме від надмірної праці й гнету лукавих. Ламех жив останні пядесять і шість років разом із своїм першим пра-батьком, Адамом. Від нього Ламех

особисто довідався, що це за Адамів гріх Бог прокляв землю, і що Він дав обітницю, що прийде "насіння", яке роздавить голову Вужеві звідництва і неправди. Тоді мало б прийти знесення прокляття, якого Ламех надіявся.

3 "І прожив Ламех сто і вісімдесять і два роди, і появив сина. І дав йому ймя Нояг, каже бо: Сей розважати ме нас у праці нашій та в знемозі рук наших, як порати мем землю, що прокляв Єгова Бог." (1 Мойсея 5:28, 29, А.П.В.) Ламехові слова показались бути пророцтвом, і тому мусіли бути натхнені духом або невидимою силою Бога Єгови. Сплодивши так сина, який мав відограти ролю у сповненню пророцтва, Ламех ставсь прообразом на Бога Єгову, Всемогучого Іства, а син його Ной стався пророчим образом на обіцяне "насіння" в Еден, через котре те прокляття мало бути усунене. Ламех жив аж до часу, коли його син Ной мав 595 років віку, і бачив його при виконанню приказу Всемогучого Бога, а це було доказом, що його син Ной був правильно названий під натхненням Бога.

4 Нагло серед зопсуття тих часів на сцені появився новий чинник, який звернув на себе ввагу людей, та не на добро. Божественна Історія вкоротці каже про це: "Були тоді на землі в той час велитні." Або ще лучший переклад цеї історії каже: "Були на землі в той час Нефіліми." (1 Мойсея 6:4, А.П.В.) Хто були ті велитні або Нефіліми? Не були це собі дивовижного росту люди, що стали такими через неправильну чинність желези. Це були надприродні люди, демони-біси, що прийшли з духового світа, брали на

себе людські тіла, величезного росту, щоб ним показати свій вищий стан, бо ж чоловік—"менший чим ангели". Їх нагле появлення між людьми становило видимий доказ, що стан річей значно погіршився у тих небесах під невидимим сторожом чоловіка, Сатаною.

5 Бог не скинув Сатану зараз потім, як Він виповів свій суд проти нього в Едені, а позволив йому остатися на випробування невинности духових синів Божих. І справді Біблія описує, що більш ніж дві тисячі років по бунті Сатани, "сталося ж одного дня, що сини Божі прийшли стати перед Єговою. Прийшов і Сатана між ними. І поспитав Єгова Сатану: Звідкіля прийшов єси? Відказав Єгові Сатана: Я ходив по землі й обійшов її навкруг." (Йова 1:6, 7, А.П.В.) Як виглядає, то многі з тих ангелів, а може й всі, що знаходилися в організації, яку Бог поручив Люциферові, в його упорядкуванню як "покриваючому херувимові" над чоловіком в Едені, піддалися спокусі Сатани потім, як він спричинив упадок чоловіка. Вони також збунтувалися проти Всевишнього Бога й полишили Його святу організацію й стали по стороні Сатани у тім спорі.

6 Оці невірні ангели стали бісами, прилучившись до упавшого Люцифера в обчерненню Бога Єгови і в стягненню зневаг на Його ймя. Вони то стались демонами, яких люди пізнійше почитали, але почитання котрих Бог Єгова забороняє своїм вибраним людям, кажучи: "І не приносити муть уже жертви демонам, за котрими вони блудно пійшли." (3 Мойсея 17:7, Рот.) "Вони приносили жертву злющим бісам, а не Богу, бо-

гам, що не знали їх досі, новим, що тільки позаводено їх." (5 Мойсея 32: 17, Рот.; також 2 Паралипоминон 11: 15; Псальма 106: 37) Люцифер, що був з чину херувимів, стався "князем демонів", названий "Вельзевулом". Маттея 12: 24, 27, 28, А.П.В.

7 Ангели, що согрішили, прийшли також під засуження Богом Єговою. Він понизив їх з блаженної позиції в своїй славній організації світла й правди, кинувши їх у стан або в обставини символічно названі "Тартар" або "Тартарус". Не маючи світла правди про Божі задуми, вони не є більш вільні, а знаходяться під безпастанним Божим наглядом, як Його противники. Ось так вони стали сковані. Вони ніколи не увільняться від Його вироку знищення проти них, а очікують у своїм здеґрадованім станів Тартарус на виконання вироку проти них і Сатани, Диявола, в судній день. Натхнене одкриття відносно цього каже: "Для котрих суд з давнього часу не гаїться, і погибіль їх не дрімає. Бо коли Бог ангелів, що згрішили, не пощадив, а кинув їх в окови пекольної темряви (Тартарус) і передав, щоб хоронено їх на суд." (2 Петра 2: 3, 4) "І ангелів, що не схоронили свого начальства, оставивших свої оселі, про суд великого дня оковами під темрявою схоронив."—Юди 6.

8 Демони, які матеріялізувалися за часів Ноя, знущалися над людьми, що не мали віри, яку Ной мав. Вони ширили насильство. Саме їх імя **Нефіліми** значить, що вони насильством і иншими способами спричиняли упадок людям. Таке страшне враження вони полишили по собі, що

майже тисяча літ пізнійше, коли ізраїльські посланці розглядали землю Канаан і коли побачили незвичайно високих синів Канаанія Амака, то прийшовши назад вони дали ложний звіт, кажучи: "І бачили ми там Нефилімів, синів Енакових, із роду Нефилімів, і самим нам здавалось, наче ми тая саранча, і таким були в очах їх." (4 Мойсея 13: 33, А.П.В.) Перша книга Мойсея описує про те, що взяло місце потім, як Нефиліми появилися на землі.

9 Люди стали так зопсуті, що великий Дух, Єгова, присудив їм тільки 120 літ до речинця, коли Він виконає свій суд на них, і цим чином полагодить той спір про зверхність із тією довго-живучою генерацією людей. "Як почали ж люде намножуватись на землі та понароджувалось дочок у їх, тоді сини Божі, бачивши, що в синів чоловічих дочки хороші, брали їх за жінок, хто котору вподобав. І сказав Єгова: Не буде мій дух змагатись з чоловіком вічно, бо він також е тілом; так нехай віку людського буде сто і двадцять літ."—1 Мойсея 6: 1-3, А.П.В.

10 Ті "сини Божі", що женилися з дочками людськими, були ангели, які до того часу були вірними Богу Єгові. "Кого бо над облаками рівняти з Єговою? Хто між синами Божими е рівня Єгові?" (Псальма 89: 6, А.П.В. Гляди Версію Дуя Псальма 88: 7) Будучи в організації Єгови як члени Його родини з синів, ті ангели матеріялізувалися, мабуть з добрим наміром помогти заблудшому родові людському. Одначе, цього вони не робили за дозволом Бога їх Отця, і це не був Його спосіб випликати те "насіння", що мало

бути післане з неба, аби рощавити голову Вужеві. Отже це був непослушний крок. Замість цього, це послужило цілі Сатани і витворило потомство знане, як "потужники високо вславлені", гібриди з ангелів і людей, які прославили себе а не Бога, і підогнали насильство на землі. Вкоротці про це написано: "Були тоді Нефіліми на землі, і також ПОТОМУ, коли сини Божі горнулись до дочок людських, а вони їм роджали. Се ті потужники, що з давних давен бували високо вславлені."—1 Мойсея 6: 4, А.П.В.

11 Серед цього лукавства Ной наслідував приклад Еноха і ходив з Богом Єговою. Він оженився з чистою, неопоганеною жінкою, і потім, як Ной мав 500 років віку, Бог поблагословив його трьома синами. Він виховав їх у вірі Божій і навчав їх бути послушними до Божої справедливої волі. Ной тримався неопоганеним і незопсутим від того старого, безбожного світа. Натхнене пророцтво відносно нього говорить: "Оце ж Ноягова й постань. Нояг був праведний чоловік, без гріха між сучасниками своїми. Ной ходив з Богом. І появив Ной три сини: Сема, Хама, і Яфета." (1 Мойсея 6: 9, 10, А.П.В.) Ті три сини поженилися з незопсутими жінками.

12 На землі в той час існував стан який є описаний в 2 Петра 3: 5, про котрий то стан люди поза Ноєвою родиною оставали добровільно несвідомі: "Бо про це вони добровільно несвідомі, що словом Бога небеса були в давньому часі, що землі із води і в воді постала."

13 Динамікою Божого слова води на землі зібрались у великі збірники моря, і на третий творчий

день появилась суш. З бігом часу ті перстені з матерії, що їх видихала земля в розтопленому стані, один по другому створили накривало з пасів навкола землі геть у горі поза земним фірмаментом або воздушним простором. Ті паси повільно посувалися в напрямі бігунів, ку півночі й полудню, і там в їх области, де було найменше відпертя, вони спадали, підневолюючи землю великими заливами, що нищили всяку існуючу форму життя. Тепер, одну тисяч літ по закінченню шестого творчого дня, коли Бог сотворив чоловіка, упав останний перстень, з чистої води, на фірмамент землі і накрив землю наче бальдахин. Він був задержаний вгорі центріфугальною силою в його обороті. Він становив ту **велику глибінь**, що висіла вгорі, накривши собою землю.

14 Адамові потомки, що тепер розмножились на землі, жили поза водою, на суходолі. В той самий час вони знаходилися під водяним накривалом, яке знаходилось там іще перед сотворенням Адама. Для безбожних людей землі, від коли Адам заснув сном смерти, всі річи здавались бути такі самі як і від початку сотворення. Не бачили вони того, що Бог бачив,—той рух водів великого накривала високо вгорі, який посувався в напрямі бігунів. Наслідок був, що та густота накривала над рівником землі, ставала дуже рідка, через яку майже проникали соняшні лучі, і що береги того накривала близько бігунів ставали небезпечно схилені, кружачи чим раз повільнійше, маючи мало відосередної сили, щоб упертись земній ґравітації, яка тягнула їх

вдолину. Упадок цього накривала буг неминучий, ожидаючи усунення Божої вздержуючої сили при кінці 120 років. Та заким те накривало з пасів упало, Бог з милосердя остеріг осадників землі про ту страшну водяну катастрофу і проголосив людям дорогу утечи, якщо вони бажали звернути свою вагу.

15 Бог Єгова призначив Ноя бути Йому свідком і проголошувати ту осторогу. Нема сумніву, що Бог Єгова найперше переповів Ноєві історію про сотворення землі, як про це описано в першій голові Біблії, і цим чином відкрив йому про існування величезної глибини над фірманентом земним, і що вона незабаром мусить обірватися над землею, спричинивши по цілій землі потоп і знищить усяке зоспуте людство. Шоб утікти від цього нещастя, то Ной мусів збудувати великий човен, і його сини і жени чотирох їх мусіли схоронитися в йому, і мусіли взяти до середини певне число птиць, скоту і повзучих звірят (не комах). Чи така катастрофа коли одвідала землю, то про це ніхто не чував, та помимо того Ной вірив Богу. "Вірою звістку прийнявши Ной про те, чого ніколи не видано, в страсі (Божому) збудував ковчег на спасення дому свого; котрим осудив сьвіт, і стався наслідником праведности, по вірі."—До Жидів 11: 7.

16 Усі безбожники на землі, як Нефиліми, вславлені потужники, і люди взагалі ругалися з Ноя і його синів, коли вони будували великий ковчег, 450 ступнів довгий, 75 ступнів широкчй, і 45 ступнів високий, із трьома осадами внутрі його. Як же він міг спустити його на воду із землі, де

побудував його? Ной і його сини серед наруг затримали свою невинність. Ной остеріг людей про потоп і проповідував Божу справедливість, котра то справедливість кликала о пагубний потоп, як виконання Божого справедливого суду проти світа. Коли недовірчиві питали його коли це прийде, Ной відповідав, що він не знав ні дня ні години, але що він (потоп) не прийде поки ковчег не буде скінчений, з його родиною в середині.

Нарешті великий ковчег докінчено, але імла дальше виходила з землі й напоювала поверхню цілої землі. Люди не бачили ніякого знаку дощу або потопу. Що ж тепер? Надійшло слово Єгови до Ноя приказуючи йому ввійти в ковчег з родиною, і взяти з собою птиць і звірят: "Ще бо сім день, і дощувати му на землю сорок день і сорок ночей, та й вигублю з лиця землі всяке живе, що сотворив." Ной послухав. Не було там дітей або немовлят, щоб узяти в ковчег. Хоть жонаті, Ноєві сини були так заняті приготованням до потопу і свідченням для Єгови, що вони не мали часу застановитись над вихованням родин. На це не було відповідного часу. Тимбільше, їх здержанняся від виховання дітей, свідкувало про їх переконання, і надавало вагу їх свідоцтві відносно наближаючоїся катастрофи. Коли люди побачили, що Ной і його родина перебралися у ковчег і взяли з собою живі сотворіння, то чи вони покаялися і відвернулися від своїх ледачих доріг, і повірили, що світове нещастя близько? Син чоловічий, Ісус Христос, відповідає: "Бо, як були за днів перед потопом що їли, пили, женили-

ся, і віддавались, аж до дня, коли увійшов Ной у ковчег, та й не знали, аж прийшла повідь і позносила всіх; так буде й прихід Сина чоловічого."—Маттея 24: 38, 39.

18 Ноєві було 600 років віку, коли він звернувсь задом до цього старого безбожного світа і увійшов у ковчег, в якому знаходився дорогоцінний

ладунок корабля. "І входячі були самець і самиця од усякого тіла, як заповідав йому Бог. І зачинив Єгова ковчег ізнадвору." (1 Мойсея 7: 6, 16, А.П.В.) Нарешті прийшов потоп у шість сотньому році Ноєвого віку, сімнацятого дня другого місяця. Усі джерела великої глибини, що висіли над землею, обірвалися з ревучими водами, і те водяне накривало, що накривало землю

від прямих лучей сонця, місяця і звізд, наче шиба у вікні, отворила свої потопні хляби. Через сорок днів лралась вода безнастанно, і прибуваючі заливні води на землі піднесли ковчег і плавав він по воді пятнацять локтів понад найвисшими горами того часу.

19 Тепер земля була подібна до водяної кулі у своїм фірманенті, із добре очищеним воздухом, подібно як 29,000 літ перед тим, коли то Бог був сказав: "Зверись, водо, що попід небом, ув одно місце, і появися суходоле." Отже це не була нова річ для Бога дати знов подібний приказ, потім, як потопні води употожніли на землі через 150 день; і тоді то кіль корабля уперся об землю. "Як уплило сто і пятьдесять день, стала вода посякати. І зупинився ковчег у сьомому місяці, на сімнацятий день місяця, на горі Арарат." (1 Мойсея 8: 3, 4, А.П.В..) Це взяло місце точно пять місяців від коли зачався потоп. Коли поділити 150 день через пять місяців, то це показує, що кожний місяць числився 30 днів довгий, як от місячний протяг часу на небі. Отже один рік з дванацять місяців в часі Ноя рівнявся періодові около 360 днів. А що той рік складався після місяця на небі, тож треба було регулювати його після весняної еквінокції, щоб справити календар згідно з соняшним роком і не знайтись задалеко напереді уложених пор.—1 Мойсея 8: 22.

20 У шість сот і першому році Ноєвого життя, "а в другому місяці на двацять семий день місяця земля стужавіла. І рече Господь Бог Ноєві, глаголючи: Вийде з ковчега." (1 Мойсея 8: 13-16) Тож Ной і його родина і звіря були у ковчезі

один місячний рік і десять день, від коли Господь зачинив їх в ковчезі на сімнацятий день другого місяця попереднього року. Підчас коли вони були безпечні в середині, то що сталося з тими, що на зовні? Оце: Бог "первого світа не пощадив, а самовосьмого Ноя, проповідника правди, охоронив, повідь на сьвіт нечистивих допустивши." Вирок Єгови був виконаний, "для чого й тогдашний світ водою затоплений, погиб." (2 Петра 2: 5; 3: 5, 6) Лукава орґанізація з людей на землі, разом із шкідливими Нефілімами та неслухняними "синами Божими" з невидимих небес, скінчилася. Старий світ скінчився, "погиб" але земля існувала дальше. Відносно неї тепер Бог сказав: "Покіль земля землею, сійба й жнива, холоднеча й спека, літо й весна, день і ніч не перестануть." (1 Мойсея 8: 22) Ця правда увільняє всіх віруючих від страху, що конець світа значить знищення буквальної землі, сонця, місяця і звізд. Це, що Бог схоронив Ноя і його родину, потверджує правду, що Бог схоронить своїх слуг в часі кінця цього світа.

ГОЛОВА 11

ОБЧИСЛЕННЯ ЧАСУ

ЦАР ПРЕДВІЧНОСТИ призначив гряниці для старого світа безбожників і привів його до кінця точно 120 літ по виповіджению свого вироку. (1 Мойсея 6: 3) З обявленням всемогучої сили в потопі, Бог Єгова знищив усі лукаві сотворіння, що наповнили землю насильством. При помочи бурхливих потопних вод, Він не тільки очистив землю з них, але й очистив саму землю, що була опоганена несправедливо-пролитою кровю безбожниками. Та опоганена земля могла справедливо бути очищена тільки через кров тих, що проливали кров. —4 Мойсея 35: 33.

Небесні духові сотворіння, що брали на себе людські тіла й прямо контролювали земними справами, були змушені повернути до духового світа. В цей спосіб ті духи з неба, що прямо вмішувалися в справи людські, прийшли до свого кінця. Одначе, тим духовим "синам Божим", які з неслухняности женилися з доньками людськими, не дозволено повернути у святі двори Божої присутности, але Бог передав їх під опіку Сатани, який увязнив їх. Цим робом вони стались тими "духами, що в темниці, . . . колисьто неслухняним, як того часу дожидало їх довготерпіння Боже, за днів Ноя, як строївся ковчег, в котрій мало, то єсть, вісім душ спаслося од води."—1 Петра 3: 19, 20.

3 Нефілими ж, що були явно збунтувались з Сатаною, прилучилися тоді знов до рядів дияволів і демонів під Сатаною їх князем, і всіх цих Сатана наново упорядкував після нового взірця, який символічно біблійне пророцтво називає "друга ознака на небі". "І ось змій великий, червоний як огонь, у котрого голов сім і десять рогів, а на головах його сім корон. А хвіст його тягнув третю часть зір із неба."—Одкриття 12: 3, 4.

4 Отже це становить виразний доказ, що символічні перед-потопні небеса і земля перестали існувати, хоть наша куля земна дальше існувала. Тодішня релігія була геть зметена з лиця землі, через знищення усіх релігіоністів. На таку то очищену землю Ной і всі інші, що були з ним у ковчезі, вийшли на вон на Божий приказ. Вийшовши з ковчега, Ной, що був пророчим образом на "Насіння" жени, якого ціль була рошавити голову Вужа, найперше установив почитання Бога Єгови. "І спорудив Ной жертівника Єгові, і взяв з усякої чистої животини і з усякої чистої птиці та й приніс у всепалення на жертівник. І понюхав Єгова любих пахощів, і сказав: Не проклинати му вже більше землі за чоловіка; бо надих людського серця злющий з молодощів його; і не вигублювати му вже більш усього живого, як учинив."—1 Мойсея 8: 20, 21, А.П.В.

5 Опріч того, що та угода сталась пророчою на більші будучі блага, вона також в малій мірі була сповненням слів Ламеха при народженню Ноя: "Сей розважати ме нас у праці нашій та в знемозі рук наших, як порати мем землю, що прокляв Господь Бог." Єгова прокляв землю в

часі Едему за те, що звершений чоловік ставсь лукавим; але тепер його потомки родилися грішниками, і тому їх серця були наклонені до зла від молодих літ, через цей стан Бог Єгова не прокляв землі в якому то стані вони мимохіть народилися. Це вже потім, коли рід людський став добровільно лукавим і опоганив землю невинною кровю, за це Бог послав на них прокляття.—Ісаії 24:3-6; Малахія 4:6.

6 Через якийсь час, щоб послужити пророчому образові, земля була чиста, неопоганена й непроклята. Її єдині осадники були праведні в очах Бога при помочи їх віри й послушенства; і почитання Єгови запанувало і усунуло всякий демонізм або релігію. Правда, що невидимі демони під Сатаною не були знищені; їм дозволено знов організуватись. Одначе, в тому часі Бог Єгова ділав через Слово, свого небесного Представника, безпосередно з Ноєм і його праведною родиною. Тоді пр. едні небеса мали стичність із праведною землею. Серед таких обставинів, що були пророчими на обставини нового світа, який тепер наближився, Бог переказав божественний мандат. "І благословив Бог Нояга і сини його і рече їм: Бувайте плодющі й намножуйтесь . . . буяйте по землі і множітесь по її."—1 Мойсея 9:1, 7.

7 Який рік пізнійше або два від початку потопа, народилося перше диття у сповнення цього переказаного мандату. (1 Мойсея 11:10) З бігом часу цей мандат був сповнений, та не в повному змислі, але в типічному або образовому змислі, коли то сімдесять поколінь від Ноя і його по-

томків народилося, як про це сказано в 1 книзі Мойсея, в десятій голові. Сімдесять (число, що складається сімраз по десять, і обидва ті числа символічно представляють повноту) представляє сповнення або виконання мандату. Нимрод, з причини лукавства, і тому що був бездітний, не є зачислений тут, тому що він не представляв ніякої части в дійснім сповненню того божественного мандату в новому світі. (1 Мойсея 10: 8-10; 10: 32) Доживши до 350 років віку по потопі, Ной побачив типічне сповнення божественного мандату. Хоть той мандат був особисто переказаний Ноєві, він одначе не мав більше дітей. Його сини і невістки виконували те множення. І так справа матимеся під розпорядком Більшого Ноя.

8 Щоб показати, що виконання божественного мандату не значить виховувати дітей під тотальним правлінням для цілі самолюбної війни і опоганення землі кровю, Бог Єгова установив з Ноєм і його синами, і через них з всіма його потомками аж до сьогодні, віковічну угоду відносно святости крови, що є основою життя. На підставі тієї угоди або урочистого заявлення волі Життя-дателя, чоловік може вбивати звірята для свойого покарму, але він не може рабувати звірят з їх життя або душі. Також кров убивця могла бути пролита тільки через того, що його Бог назначив ділати у свій образ, себто, ділати як Божий представник або виконатель. Бог сказав до тих, що Його почитають: "Усяке двигуще, що живе на землі, буде ваша їда; як зело травяне подаю нам усе. Тільки мясива з його

кровю, душею, щоб не їли. Крові бо вашої, душ ваших, вимагати му, на всякій животині мстити мусь за неї і допевнятимусь душі людської від руки чоловіка, від руки браття його. Хто пролле кров людську, того кров теж проливати ме чоловік: бо в образ Божий сотворив Бог чоловіка." —1 Мойсея 9:3-6, Рот. Читай побічні завваги з еврейського рукопису.

9 Коли б людство було дотримувало цю віковічну угоду відносно святости життя сотворінь, тоді вони не були б опоганили землі, а були б оминули стягнення прокляття Божого на себе, і те знищення яке прийде по прокляттю. Як видимий знак цеї угоди відносно крови, великий Життя-датель поставив райдугу на небосклоні, котра то райдуга ніколи не була видима для чоловіка перед потопом. "І рече Бог Ноягові: Ось вам знамення заповіту, що я дав між мною і вами і між ясякою **живою душею** (нефеш хайя), яка есть з вами в роди вічні.... Се знамення вмови, що постановив я проміж мною і усяким тілом, яке есть на землі." (1 Мойсея 9:12-17, Рот.) Правда цеї райдуги угоди, коли буде пристусована Божою силою в Його часі, увільнить землю з несправедливих воєн, які скарали людство.

МІРЕННЯ ЧАСУ АЖ ДО ЦИХ ПОР

10 Бог тримає точний час у сповненню своїх намірів відносно людства. Покіль Бог не відкриє його своїм посвяченим слугам, то це неможливо для сотворінь "розуміти час і пору, що Отець положив у своїй власти." Він назначує час для розвою кожного свого наміру, і коли приходить

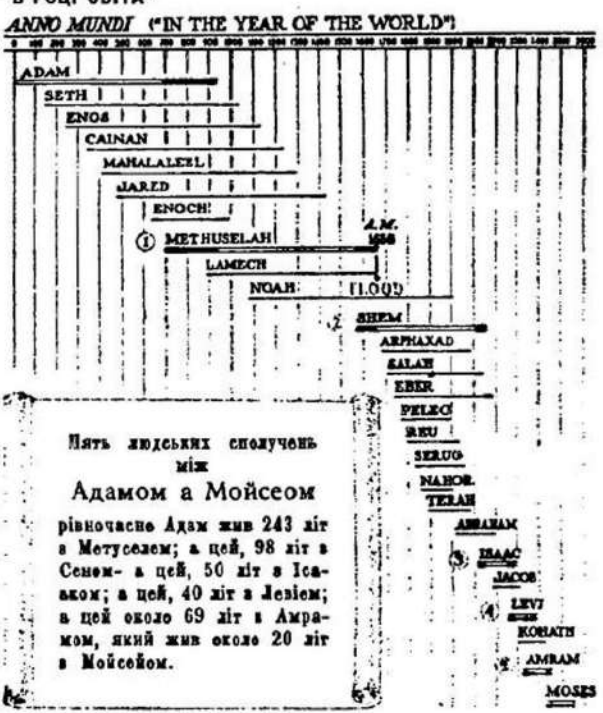
речинець, тоді Він ділає. "Як же прийшла повня часу, послав Бог Сина свого, що родивсь від жени і був під законом, щоб викупив тих, що під законом, щоб ми прийняли всиновлення." (Галат 4: 4, 5) "Усьому під небом свій час і всякому ділу своя пора."—Екклезіяста 3: 1.

11 Божественне Слово правди показує, як безумні є навчителі так званої "ложної фільософії," які навчають, що чоловік жив на цій планеті в стані розвою до звершености через міліон років, але про точне число років ті так звані "вчені" не можуть погодитися між собою. По потопі Боже Слово рахує час після поколінь Ноєвого сина Сема. Перед потопом час раховано від Адама через лінію Сета. Цим чином легко і просто можна доказати, що період від сотворення Адама до Потопа обнимав 1656 р., як слідує:

12 Від сотворення Адама до народження

Сета було	130 р.
Відтак до народження Еноса	105 р.
До народження Кенана	90 р.
До народження Магалалеля	70 р.
До народження Ареди	65 р.
До народження Еноха	162 р.
До народження Метуселя	65 р.
До народження Ламеха	187 р.
До народження Ноя	182 р.
До Потопа	600 р.
Від сотворення Адама до Потопа, після 1 книги Мойсея 5: 3-29; 7: 6, було	1,656 р.

"В РОЦІ СВІТА"

Від початку Потопа до народження Семового сина	
Арфаксада було	2 р.
До народження Сели	35 р.
До народження Ебера	30 р.
До народження Пелаги	34 р.
До народження Регува	30 р.
До народження Церуги	32 р.

До народження Нагори	30 р.
До народження Тари	29 р.
До смерти Тари, коли його син Авраам мав 75 р., віку і потім перейшов ріку Евфрат до Обіцяної Землі	205 р.
Від Потопа до Божої угоди з Авраамом в Канаан, після звіту 1 книги Мойсея 11: 10-32; 12: 1-7, було	427 р.

[1]Друга книга Мойсея 12: 40-43 погоджується з запискою в листі до Галат 3: 17, що від Авраамової угоди до закон-угоди, яку Єгова зробив з народом ізраїльським в часі їх виходу з Египту, було 430 р. Потім Ізраїльтяни подорожували через пустиню до землі Канаан через 40 років, а опісля 6 р., війни з канаанцями перед поділом всієї землі між Ізраїльтянів через суддю Йозуя. (Йозуя 14: 5-10; 4 Мойсея 1: 1; 10: 11, 12; 12: 16; 13: 1-30) По смерти Йозуя настав перерваний період суддів, протяг котрого Біблія виразно не зазначує. Про це апостол Павло говорить в Діяннях Апостолів 13: 19-22: «А зройнувавши сім народів у землі Канаанській, попаював їм землю їх. А після цього літ з чотириста й пятьдесять давав їм суддів до Самуїла пророка. А потім забажали вони царя, і дав їм Бог Саула, сина Кисового, чоловіка з роду вениминого, на сорок літ. А відсунувши його, підняв їм Давида за царя». Давид царював сорок років, а потім його син Соломон ставсь царем, і в четвертому році його царювання він зачав будувати храм в Єрусалимі.

14В історії відносно будування храму, великий Держитель часу доповнив ту рощавину між виходом Ізраїльтянів з Египту а початком роботи в будуванню храму. "У чотириста вісімдесятому році по виході Ізраїльтян з Египту, у четвертому році, місяця Зифа,—це місяць другий царювання Соломонового над Ізраїлем, почав він будувати храм для Єгови." Потім Соломон царював тридцять шість років. (1 Царів 6: 1, 2, А.П.В.; 11: 42) В первописі еврейського тексту ті числа у віршах є виписані буквами повними словами. Це вже сотки літ по Христі, що азбучні букви зачали уживати як символи чисел, але і тоді їх уживано тільки для відзначення розділів і віршів, а НЕ для того, щоб змінити первопись еврейського тексту. Отже без ніяких инших виразних вказівок святих Писань відносно часу, ми принимаємо (подані числа) в Царів 6: 1, 2, і дальше поступаємо з мірою часу.

15 Від Божої угоди з Авраамом до виходу з Египту було 430 р.
Від виходу з Египту до розпочаття храму було 480 р.
До Соломонової смерти і царювання Робоама 36 р.
До царювання Абія 17 р.
До царювання Аса 3 р.
До царювання Йосафата 41 р.
До царювання Йорама 25 р.
До царювання Охозія 8 р.
До царювання Готолії 1 р.
До царювання Йоаса 6 р.

До царювання Амасія		40 р.
До царювання Уззія		29 р.
До царювання Йоатама		52 р.
До царювання Ахаза		16 р.
До царювання Езекія		16 р.
До царювання Манассії		29 р.
До царювання Амона		55 р.
До царювання Йосія		2 р.
До царювання Йоахаза		31 р.
До царювання Йоакима	3 місяці	
До царювання Єхонія		11 р.
До царювання Седекія	3 місяці	
До знищення Єрусалиму		11 р.
До кінця сімдесять літнього спустошення в першому році царя Кира Перського		70 р.
До кінця (старинного часу) в 1 р. перед Христом		537 р.
Від угоди з Авраамом до 1 р. перед Хр.		1,945 р.

16 Повисші числа є подані після історії ізраїльських царів в 2 книзі Паралипоминон, від 12 до 36 розділу. Друга книга Паралипоменон 36: 19-23 і книга Ездри 1: 1-6, і книга Даниїла 5: 28-31,—всі погоджуються, що це в першому році царювання Кира, Жидам дозволено покинути Вавилон і повернути до Єрусалиму, щоб відбудувати храм, і так скінчилося сімдесять років спустошення Юдеї. Це добре удовіднений факт, що два роки по збуренню Вавилону, в 539 р., перед Христом, через Дарія Меда та його сестрин-

ця, Кира Перського, перший рік Кирового правління часався в 537 р., перед Христом. Тож коли зложити три великі періоди часу від Адамового сотворення, ми дістанемо слідуючу таблицю:

Від сотворення Адама до Потопа було	1,656 р.
Від Потопа до угоди з Авраамом було	427 р.
Від угоди з Авраамом до кінця 1 р. перед Христом	1,945 р.
Тож від сотворення Адама до кінця 1 р. перед Христом було	4,028 р.

Потім настав період знаний як по Христі, або "Божого Року" (або б. р.).

Від початку 1 р., по Христі, або 1 Божого року, до початку 1944 р., виносить 1943 повних літ, котрі, коли додати до повисшої таблиці, дає міру часу від сотворення Адама до цього часу:

Від сотворення Адама до кінця 1 р., перед Христом було	4,028 р.
Від початку 1 р., по Христі до кінця 1943 р., е	1,943 р.
Від сотворення Адама до кінця 1943 р., Б. р.	5,971 р.

17 Отже звідси бачимо, що ми знаходимося недалеко кінця шість тисяч літ історії чоловіка, з обставинами навкола нас і страшними подіями перед нами, прообразом чого були часи Ноя.—Луки 17: 26-30.

ГОЛОВА 12

ВОРОГИ СВОБОДИ

ПОТОПОМ Бог Єгова виробив собі велике ймя в умах тих вісьмох осіб, що остáлися живими. Через них Він знову дав правильний початок для людського роду, хоть той початок і не був звершений. Тоді всі люди почитали Єгову, який так велично визволив їх від хрещення погибели, що впала на всіх безбожних поклонників демонів у Потопі. Тепер усі людські сотворіння були взяті під условини віковічної угоди відносно святости життя, людського й звірячого. Всяке свавільне вбивання чоловіка або звіря, і всяке непотрібне пролиття крови, було заборонене і підлягало Божій помсті рукою Його виконателя у своїм часі. Лукаві вороги свободи були зметені геть з землі.

2 Такі нові обставини не значили, що проба людської невинности до Бога уже скінчилась. Єгова дозволив був, що Стародавний Вуж, Сатана, Диявол, разом з його силами демонів, остався при життю, і що Сатана і його демони дальше у своїх серцях прагнули, щоб люди почитали їх на землі. Вони не могли знести чистого й неопоганеного почитання Бога, Всевишнього Єгови, який докорив їм таким поличником, поконавши їх Потопом. Будучи живими і активними, Сатана і його демони, його "насіння", знали, що Насіння Божої "жінки", що мало рощавити голову Вужеві, не появилось ще тоді і не

виступило проти них. Вони пильнували, щоб негайно знищити його, як удасться їм. Вони постановили опоганити й знівечити почитання Єгови на землі, отже заставили людей забути те ймя, яке Єгова виробив собі в Потопі. Це мало принести велику зневагу на ймя Боже й відвернути людей від Нього, а прихилити їх до Диявола, як до вишнього бога. Проба невинности чоловіка мусіла продовжатись дальше.

3 "Сини ж Ноягові, що повиходили з ковчега, були: Сем, Хам і Яфет. Хам же був отець Канаанців. Троє синів Ноягові, і від них порозсівались люди по всій землі." (1 Мойсея 9: 18, 19) Ноєві не народилось більше синів, отже рід людський, який походив від нього, став розділений на три великі галузя: Семіти, Хамійці та Яфети. Всі вони походять від одної крови, і віковічна угода забороняє й осуджує свавільне винищення одної галузи раси через рід иншої галузи, як от націсти стараються вигубити семітських Жидів. В Діяннях Апостолів 17: 26, 27 виразно сказано, що Бог "зробив з однієї крови ввесь рід чоловічий, щоб жили на всему лиці землі, відграничивши наперед призначені часи і границі домування їх, щоб шукали Господа, чей намацяють Його та знайдуть, хоч недалеко (Він) від кожного з нас."

4 Тільки той, що безпосередно призначений Богом Єговою бути Його знарядом для вигублення лукавих, може стратити лукавого. Приклад цього був даний, коли Єгова привів Ізраїльтянів у землю яку Він обіцяв їх батькам. Тоді Бог приказав їм знищити тамошні жителі, що

почитали демонів, і їх релігію. Всемогучий Бог, при помочи чудотворности, поміг ізраїльтянам виконати ту екзекуцію проти поклонників Диявола.

5 Ной жив 350 літ потім, як потоп зачався і був свідком типічного сповнення бежественного мандату. Майже один рік потім, як той мандат був даний, Сем, син Ноя, стався батьком сина якого він назвав Арфаксом, або Арпахшадом. (1 Мойсея 10:22; 11:10, Ам. Поп. Вер.) Як розуміють, то це ймя значить "край Хаздиму або Халдейців", себто, "земля переможців або наїздників". Це здається відноситься до діяльности Сема і його братів, що вони поконували землю через управу, і безнастанно наїзджали на неуправлені части. Семів син Арфаксад подужував дальше так землю. Він був братанком Канаана, сина Хама. Самий Ной дав приклад, ставшись рільником. Він не будував містів, як це робив Каїн, який стратив свободу від страху.

6 Ной насадив був виноградник, і одного дня він став поконаний вином з його. В такому стані він лежав нагий у своїм шатрі. Диявол шукав за причиною, щоб зневажити цього вірного свідка Єгови, і виробити враження, що Ной був налоговою жертвою вина. "І побачив Хам, отець Канаанів, наготу батька свого, і вийшовши геть оповідав обом братам своїм." (1 Мойсея 9:20-22) Хам занедбав покрити наготу свого отця аж поки́ль він витверизився. Замість цього, Хам стався знарядом Стародавного Вужа, який зневажав Єгову і Його слуг, і розголосив про стан свого батька Семові й Яфетові. Але ті сини не

схотіли використати нагоду, щоб впокорити і зневажити пророка і слугу Єгови, "проповідника праведности". Вони пошанували того, що його Господь пошанував за його вірний напрям, і не опрокинули Господнього слугу, ані не пристали до діла обчернення й зневаження його. Вони боялись Єгови, Бога, якого послушним слугою їх батько був. "І взявши Сем та Яфет гуню, накинули її на плечі собі та й пішли дивлячись назад, і прикрили наготу батька свого, а лиця їх дивились назад, і наготи батькової не бачили вони." (1 Мойсея 9: 23) В їх очах їх батько не зазнав сорому.

7 Тепер ясно стало, хто поступив праведно в очах Єгови. Ной пробудившися з глибокого сну, який спричинило вино, довідався про те, що сталося, і як Хам гапебно повівся і стягнув зневагу на слугу Єгови. Тоді дух Божий натхнув Ноя і він висказав оці пророчі слова: "Проклятий будеш Канаане; рабом що найнисшим служити меш браттю." Хам занедбав свою повинність взглядом Бога, і тому він був занедбаний і прокляття впало на Канаана, який після історії є четвертим сином Хама. Потомки Ханаана, звані Ханаанцями, підпали під теж прокляття. З бігом часу вони відчули це, коли Бог послав огонь і сірку на Содому і Гомору, і також коли Він привів Ізраїльтянів в канаанську землю і приказав їм знищити осадників Канаану і їх релігію. Етиопії не були Канаанцями, але потомками Куша, від першого сина Хамового. Релігія твердить, що родимі мешканці Африки стались темно-шкірні че-

рез Боже прокляття, яке Ной виповів проти Ханаана, але релігія не має доказів на це.

8 Тоді Ной виповів Боже благословення на своїх вірних синів: "Благословен Єгова, Бог Сема; а Ханаан нехай буде слугою його. Розшируй Яфета і дай йому, Боже, сидіти у Сема наметі, а ти, Ханаане, рабом у них будеш." (1 Мойсея 9:26, 27, А.П.В.) Ізраїльтяни і прабатьки, яким Бог обіцяв землю ханаанську в державу, походили від Сема і були Семітами. Ті ж Ханаанці, що не були вигублені по приказу Бога, стались слугами Ізраїльтянів, що почитали Єгову, Бога Сема. Благословення, яке спочило на Семові, було ще иншою квазівкою відносно Насіння жени, що було предсказане в Едені. Це указувало, що те Насіння прийде з покоління Семового, і що в тім насінню будуть благословенні потомки Яфета, представлені через Гаваніїв, і що потомки Ханаана стануть слугами того Насіння.—Книга Ісуса Навина 9:3-37.

9 Сатана, Диявол, зауважав куди звернена Божа ціль була. Сповнивши ся завістю, він постановив знищити те Насіння. Його невгасиме бажання було, щоб знову накинути на рід людський релігію або демонізм і цим чином обманути його і відпровадити від Єгови. При помочи релігії, він задумав взяти контролю над своєю жертвою й ужити її для здвигнення видимої орґанізації на землі, а над нею Сатана і його демони мали статись духовою або небесною кермуючою силою. Одначе акт Єгови у Потопі знищив духову орґанізацію й людську орґанізацію, що тоді існували. Замість тих орґанізацій, Сатана задумав поста-

вити иншу небесну організацію й инший земний устрій, або, символічно сказати, друге "небо" і "землю". Тому що Хам прийшов під Божу неласку, Сатана зачав уживати його потомків як релігійне вістря і положив основи иншої землі під управою демонів. Тож в Хамовім правнуку, Нимроді, Сатана знайшов такий знаряд.

"Куш був першим сином Хама: "І появив Куш Нимрода. Цей був велетень ловець перед Єговою; і тим і мовляли, як Нимрод велетень ловець перед Єговою. Царювання ж його розпростерлось на Вавилон, і Ерех, і Аккад, і Калне у Синеяр землі." (1 Мойсея 10: 8-10, А.П.В.) Ной ще жив тоді, і, хоть був патріярхом усього тодішнього людства, він не поставив себе царем або диктатором над ними. Він признав Теократичне правління Господа Бога, свого Визволителя і Спасителя. Він вивисшував ймя Єгови, котре то ймя Єгова виробив собі в Потопі. Щоб затьмити Боже ймя між людьми і щоб відвернути людське впования і почитання від Бога, Сатана, Диявол, виставив Нимрода наперед.

"Нимрод показав себе, як бунтівника. Відчуваючи здержання Божої віковічної угоди, він задумав увільнитись від неї, та в дійсности він ужив самоволі і послужив намірам Сатани і цим робом стався невільником Диявола. Ради приємности він стався свавільним вбивцем польових звірят, а опісля і слабших людей. Він добровільно поламав угоду відносно святости крови. Вид райдуги не мав ніякого значіння для нього. Він відкинув Боже ймя на бік і зробив себе популярним, прославивши свое ймя. Він, а не свідок

Єгови Ной, стався прапором наслідування для людства. "Тим то сказано, як Нимрод могутній ловець перед Єговою." Це значить "висший і противний Єгові."[1]

12 Люди боялись більш Нимрода чим Бога, отже робили нерозумно. Під ним вони не осягнули свободи, але стали замотані в релігію й поневолені диктатурі. "Хто боїться людей, той в біду попаде; хто ж боїться Єгови, буде безпечен." "Страх перед Єговою—початок мудрости." (Приповісти 29:25, А.П.В.; Псальма 111:10, А. П.В.) Переставши боятись Єгови, люди привитали, вивисшили й почитали Нимрода, і цим чином релігія знов була установлена на землі. Люди, що вповали на чоловіка, мильно вияснювали собі Боже пророцтво й гляділи на Нимрода як на обіцяного визволителя, "насіння" жени, і пійшли за цим провідником. По його смерти вони обожали його, як безсмертного бога, коли ж Нимрод був мертвий. Отже Сатана, Диявол, був тим демоном, що принимав поклін їх.

13 Як колись страхом-поражений вбивця Каїн, Нимрод зібрав релігійних людей разом і будував міста. Бабель було його перше місто. В таких містах він настановляв себе царем і володів насильно, як диктатор. Він започаткував політичну організацію, а люди вивисшили державу понад Бога Єгову, через те що державою управляв релігійний голова. Між державою й релігією запанував союз, який тримав людей в темряві,

[1] В еврейській мові прикметник (ліфней) знаходиться також в 1 Паралипоминон 14:8; 2 Паралипоминон 14:10; 20:12 5 Мойсея 31:21.

блуді й неволі. Правдиве почитання Бога стало незносиме, і свобода почитати його була заборонена в царстві Нимрода. Нимрод походив від Куша, отже не був Халдейцем, розширивши свої області царства насильними наїздами. (1 Мойсея 10: 11, 12, побічні завваги в анґ. Біблії.) Він вірував у пануючу клясу над невільництвом, а не в родинну рівноту. Ной і Сем дальше стояли в правді й почитали Єгову. Вони остались вільними від релігії й гнету Нимрода. Вони не становили части бісами-правлючої "землі", яку Сатана, мімічний бог, заснував через Нимрода.

14 Бог Єгова зараз від початку показав свою вищість над тією релігійно-політичною столицею Вавилоном в якій Нимрод започаткував своє тотальне правління. В тих часах існувала тільки одна родинна мова, якою розмовляли всі люди. Це була добра річ, але замість ужити її для спільного почитання і служби Божої, вони звернулись до самолюбного діла й увійшли в заговір проти правдивого й живого Бога. "І була вся земля мова одна і слово одно. І сталось, як мандрували вони від сходу сонця, що знайшли поділле в Синеяр землі, та й осілись там. І мовляли одно одному: Нумо лишень робити цеглу та випалювати. І була в їх цегла за камінь а земляна смола за вапно. І мовляли: Нумо споруджувати місто з баштою, щоб її верх був до небес, і зробимо собі память по всій землі."—1 Мойсея 11: 1-4.

15 Теократичне правління Єгови цим робом було занехане. Натомісць предложено політичне правління для цілої землі, а те місто мало статись політичною столицею навкола якої мали

гортуватися всі люди і триматися разом у підданстві й спільному союзі свому найвисшому правительству. Люди, що заложили основи того міста, представляли політику. Людські руки були його будівничими, уживши до цього сонцепаленої цегли. Та височезна вежа, яку вони зачали будувати серед міста, не становила вартової башти, це була вежа для релігійного почитання. Вона мала зноситись понад містом, стрімлячи вгору до небес, показуючи, що релігія була пануючим чинником в тому правительстві. Її вершок мав сягати до небес, себто, символічних небес Сатани і його демонів. На тій вежі вони мали слідкувати астрольогію і так почитати сили видимих небес—сонце, місяць і звізди, які чоловік вибирав собі, як символічні представники демонів. Релігія, себто, почитання демонів, при помочи одної мови всіх людей, мала статись узлом для звязання цілого світа. Це мало спасти світ. Цим чином люди мали виробити собі ймя, вивисшити і возвеличити діла людські, радше чим ймя Єгови, якого ймя стало славним через Потоп.

16 Знов виринула потреба для Всевишнього Бога пригадати людям своє ймя, які так борзо по потопі забули і зневажали Його ймя. Найвисшість Теократичного Володаря вселенної мусіла бути обявлена, щоб чесні люди могли пізнати правду і увільнитись від релігії і світового диктаторства або тотального світа. Бог Єгова не зійшов у тілі із небесного свого престола, щоб це побачити, але Він звернув свою ввагу на те релігійно-політичне змагання тих хвальків. Єго-

ва міг був післати також свого представника, свого любого Сина, Слово, як би Він був бажав. "І сказав Єгова: Оце ж рід один, мова одна в усіх, а се тільки почин їх заходу коло праці; і тепер ніщо їх не зупинить ні від чого, що задумали зробити. Зійдемо ж униз та помішаємо їх мо-

ву, щоб не розуміли одно одного." Тоді Єгова скермував свою силу вдолину.

17 "І розсіяв їх ізвідти Єгова по лицю всієї землі; і покинули споруджувати город і башту. Тим проложено йому ім'я Бабель: бо там помішав Єгова мову всієї землі, і звідти розсіяв їх Єгова по лицю всієї землі." (1 Мойсея 11: 5-9, А.П.В.) Всемогучий Бог затамував їх самолюбну ціль й поламав їх зорганізоване змагання установити світове правління при помочи релігії, політики і комерції, наперекір Єгові. Він обявив свою висшість для користи тих, що боялись і почитали Його. За те, що Ной і Сем трималися чистими і неопоганеними світовим вербованням людей через релігії й політику, Бог не помішав їх мови. Вони дальше почитали Його і були свідками Йому, тепер для нових народів.

18 Ця біблійна історія була написана наперед для науки, коли то люди замірили згортуватися, щоб спільно збудувати "новий і лучший світ" в одну велику родину під міжнародним правительством при помочи "більш релігії".

ГОЛОВА 13

УГОДА ЗА ВОЛЮ

ДЛЯ ЛЮДЕЙ час здається довгий від коли Єгова зробив угоду в Едені, що насіння, або потомок, Його "жени" покрушить голову Вужеві. Божа **угода**, це Його згода, завжди урочиста, якою Він виявляє свій намір. Таке заявлення наміру, коли зроблене урочисто Богом без взгляду на условини якогось сотворіння або сотворінь, або незалежне від чинности сотворіння, називається **одно-бічна** угода.

2 Угода в Едені була сказана прямо до вужа, який представляв Сатану, але вона не була зроблена з Сатаною, ворогом, ані вона не була зроблена з Адамом або Евою, що прилучились до бунтівництва з Сатаною. Тимбільше, та угода не залежала від того, як ті невірні сотворіння, диявол чи люди, поступлять. Отже та угода була одно-бічна. Її сповнення залежало цілком від єдиного Всемогучого Бога. Це запевнило, що вона напевно буде сповнена звершено. Ціль Єгови, як це вона була висказана перед ворогом, не могла пропасти, помимо ворожнечи такого неприятеля. Тому ті люди, що бояться Бога, можуть мати повну віру в Бога, що Він оправдає своє слово або піддержає його як правдиве. Цим чином Він оправдає своє ймя, яке є тісно звязане з Його словом. У своїм пророцтві про знищення невірного Люцифера, Сатани, який спонував їх до будівлі міста Бабелю, або Вавилону, завіт-до-

держуючий Бог каже: "Клянучись, говорить Єгова сил: Як я задумав, так воно й буде; як я призначив, так і станеться. Бо се призначив Єгова сил, і хто зможе те відмінити? рука його простягнута,—хто її відверне?"—Ісаії 14: 4, 12, 24, 27, А.П.В..

3 Яких чотириста років по потопі Бог Єгова дав більше знання в другій угоді відносно обіцяного "Насіння". Сем, один з вісьмох осіб, що пережили Потоп, іще жив тоді, і також жив ще Арфаксад, якого ймя значить "Халдейська земля". Після Ноевого благословення Сема, то "насіння" можна було сподіватися з лінії його потомків, котру то лінію Бог вибрав і зкермував через Арфаксада. З бігом часу збудовано місто на ймя "Яр Халдейський" на полудневому березі ріки Евфрат, де недалеко вона впливала в Перський Залив. Ріка Евфрат була одна із чотирох течій, що плили через город Еден. Коли Сем мав 450 років віку, і його син Арфаксад мав 350 років, в той час в Ур Халдейському народилося дитя, котрого батько Тара назвав його "Аврам". Це ймя значить "величавий отець". Він походив з лінії Сема через Арфаксада. Авраамів батько Тара мав три сини, перший з котрих народився коли Тара мав сімдесять років віку. Аврам був наймолодший, і народився сімдесять і пять років перед смертю Тари, та через головну ролю, яку Аврам грав в Божому намірі, він є перший згаданий з синів Тари.—1 Мойсея 11:26, 32; 12: 4.

4 Аврам виростав в Яр Халдейському. Аврам і Сем жили разом через 150 років, отже Авраам

міг був довідатися від Сема безпосередньо про історію Потопа і про обставини тодішні, і також про Божу обітницю яку Єгова дав в раю Еден відносно визволення через "насіння". Аврам показав віру в ті справи, отже вірував в Бога Єгову, і виглядав того дня, коли те "насіння" дасть вільність. Це вподобалось Богу. Він мав пошану до Аврама за його віру. Один з Аврамових потомків розказує, що наступило опісля, кажучи: "Бог слави явився отцеві нашому Авраамові, як був у Месопотамиї, перш ніж оселився він у Харані, і рече до него: вийди з землі твоєї, і з родини твоєї, та йди в землю, що я тобі покажу. Тоді вийшовши з землі Халдейської, оселився він у Харані, а звідтіля, як умер батько його, переселив його (Бог) у сю землю, де ви тепер живете."—Діяння 7: 2-4, А.П.В.

5 Цю історію ще инший потомок Авраама, Мойсей, описує як слідує: "І сказав Єгова Авраамові: Зійди з землі твоєї і від роду твого і з домівки отця твого у ту землю, що тобі покажу. І зроблю тебе народом великим, і благословлю тебе і звеличу імя твоє, і будеш благословен. І благослоблю благословлячих тебе, а кленучих тебе проклену. І благословляться в тобі всі племенна землі." 1 Мойсея 12: 1-3, А.П.В.

6 Оцим стверджено, що насіння Божої "жени" прийде через цього вірного чоловіка, цього свідка Єгови. Оця заява божественного наміру Аврамові становила одно-бічну угоду Єгови, дальше предсказуючи джерело з якого вийде те "насіння", і також запевнення, що благословення прийде для всіх родів землі, та не без виріж-

нення або автоматично, але тільки для тих, що благословили Аврама; тих же, що проклинали його, будуть прокляті. Згідно з цею угодою Бог пізнійше змінив йме того 99 літнього Аврама на йме Авраам, що значить "батько многих".

7 Один з Авраамових потомків ставсь апостолом "насіння" і заявив під натхненням Духа, що Авраам був ужитий як тип або пророчий образ на Бога Єгову. Бог є "Величним Отцем" і Батьком "насіння" і громади тих, що отримають життя й свободу через те "насіння". (Римлян 4:16, 17) Отже в дійсности це Авраамові Бог обіцяв, що Він зробить імя Єгови величне і що в Єгові будуть благословенні всі роди землі, коли вони благословити муть йме Єгови. Ті ж, що проклинати муть Єгову, будуть прокляті як Вуж. Цим чином і Авраамова жена мала статись типом, т., е, пророчим образом на Божу "жену", що породить "насіння"; і ця Божа жінка, це Його свята орґанізація названа Сионом. Для цеї причини Бог змінив йме Авраамової жени з Сери на Сара, що значить "княжна".

8 Чи Авраам мав статись учасником тієї угоди, залежало від його віри доказаної ділами. Коли він полишив землю Халдейську і забравсь у землю яку Бог показав йому, себто, в землю Канаан, тепер знану як Палестина, тоді та угода відносилась до нього і він ставсь частю її, отже вона стала дво-бічна угода. Одначе, та одно-бічна угода, яку Бог Єгова дав в Едені, дальше стояла і була незалежна від жадного чоловіка; вона мала сповнитися без взгляду на всяку особу або сотворіння. Чи хто з сотвоюінь мав мати участь

в тій угоді в часі її сповнення, то це залежало від віри й вірности того сотворіння. Авраам показав таку віру й вірність аж до кінця і зате був учасником тієї угоди.

9 Авраам не осівся в канаанській землі і не будував містів своїми руками і не присвоїв собі того краю. Канаанці почитали ложних богів, демонів; Авраам почитав Єгову. Одного разу Авраамові сказано пійти до Египту. Сатана, з своєї ворожнечи до обіцяного насіння старавсь опоганити Авраамову жену Сару при помочи Фараона, египецького царя, і цим чином зробити Сару невідповідною бути матірю Авраамового потомства. Бог Єгова, Більший Авраам, перешкодив замірові Сатани і схоронив чистоту Сари і вона була відповідна бути прообразом на Божу "жену". В політиці канаанського краю Авраам не брав ніякої участи, ні в місцевих непорозуміннях, або в непорозуміннях инших народів; він не мішавсь цілком ні до чого. Він вірував, що колись Бог дасть йому і насінню ту землю в Його назначеному часі й у свій спосіб.

10 В тих часах в канаанській землі жив визначний цар, що покланявсь Богу Єгові. Ймя його було Мелхизедик. Він був володарем міста Салем, котре, як здогадуються, опісля було назване Єрусалимом. Біблія не подає історії про Мелхизедикового батька і матір або про його родовід, ані про його вік, ані про кінець його життя. Він і Авраам стрінулись в слідуючий спосіб. Авраамів братанок Лот прийшов був з ним до канаанської землі. Ізза економічних причин Лот розійшовся з Авраамом і розложив свої шатра неда-

леко Содоми на рівнині Йордані. Цим чином Лот знайшовся недалеко сцени боротьби між пятьома тамошніми царями і чотирома наїздниками поза Канааном. Лот і челядь його були полонені переможними царями наїздниками, і забрані з иншими у полон. Авраам узброївши 318 своїх

вишколених слуг і впустившись у погоню за наїзниками, та не ради того, що Лот був його кревняком, але тому, що він був однієї віри в того самого Бога, що Авраам почитав. Тому він вдарив на неприятеля і визволив свого одновірця Лота і його челядь і його майно. Повертаючи домів, і коли Авраам наближився до міста Салем, тамошній цар вийшов йому на зустріч і запросив його до себе на відпочинок.

11 "Мелхизедик, царь Салемський, виніс хліб і вино; був же він священник Бога вишнього. І благословив його і рече: Благословен ти, Авраме, від всевишнього Бога, Владики неба й землі! І благословен Бог всевишній, що подав тобі у руки ворогів твоїх запеклих! Авраам дав йому десяту часть із всього." (1 Мойсея 14: 18-20) Цей царь священник поблагословив Авраама, і Авраам дав йому десяту часть зо всього, що він відбив.

12 Цею подією руковидив Бог Єгова, як пророцтвом. Вона предсказувала, що те "насіння" з Божої організації буде первосвященником Єгови й також царем праведности й мира, що він оправдає ймя Єгови і благословити ме Його. Тому то Бог зробив оцю заяву відносно того насіння, кажучи: "Клявся Єгова, і не пожалує того: Ти священник по віки по постанові Мелхизедика." (Псальма 110: 4, А.П.В.) Це дає нам надію, що те Боже "насіння" становити ме правительство праведности й мира. "Надію, що лежить перед нами, котру маємо, якор душі, тверду й певну; і входить вона у саму середину за завісою, куди предтеча про нас увійшов Ісус, по чину Мелхи-

зедиковому, ставшись Архиереєм по вік. Се бо Мелхизедик, Цар салимський, священник Бога вишнього, що зустрів Авраама, як вертавсь він з побоїща царів, і благословив його; котрому й десятину з усього відділив Авраам (перше оце перекладом зветься цар правди, а потім і цар Салимський, чи то цар впокою), без батька, без матери, і без родоводу, ні почину днів, ні конця життя немаючи, уподоблений же Сину Божому, пробуває священником вічно. Дивітеся ж, який великий той, кому і десятину дав Авраам патріярх із вибраного."—До Жидів 6: 19, 20; 7: 1-4.

13 Авраам дожив до девятьдесять і десять років віку, здававсь бути безнадійним мати потомка від Сари, що була десять літ молодша від нього. Тоді Всемогучий Бог післав свого ангела до Авраама і обіцяв Йому, що всемогуча сила в вповному часі дасть Авраамові й Сарі сина, якого ймя мало бути Ісаак. Перед народженням Ісаака, Содома і Гомора були знищені огнем і сіркою, і Лот і його дві доньки спаслись від тієї погибели. Тепер знову Сатана, Диявол, старавсь опоганити Авраамового потомка при помочи филистійського царя Абимелеха, але Бог охоронив Сару від опоганення тим поклонником Диявола і привернув її до Авраама. Потім народився Ісаак, коли Авраам мав сто років віку, отже це сталося Божим чудом і через Його духа або активну силу. Він не "народився по тілу" а "по духу".—Галат 4: 28, 29; Римлян 4: 17-22.

14 Ісаак був единородним сином Авраама від його жени Сари, і він любив Ісаака гаряче. В тім спорідненню цих трьох осіб, Авраам представ-

ляв Бога Єгову або Отця обіцяного "насіння". Його жена Сара представляла Божу святу організацію з якої Єгова вивів "насіння" і котра то організація в Св. Письмі символічно представлена як чиста, свята "жінка" Божа під імям **Сион.** Та "жена"—це Божа всесвітна організація, що складаєся з Його вірних сотворінь, що є звязані угодою з Ним, і посвячені й віддані Йому. Ціла всесвітна організація зеднана з Ним святим союзом, наче шлюбом, від якого неможливо відступити хиба відступити від Бога, але за це чекає таких сотворінь невірних знищення. Ісаак представляв Божого єдинородного Сина, Слово, Голову Божої всесвітної організації. Божий єдинородний Син був узятий з тієї організації, щоб Він стався "чоловіком Ісусом Христом", а потім—царем і священником на віки "по почині Мелхизедика".

15 Авраам виховав Ісаака у вірі й послушенстві до Єгови, як про це самий Бог сказав: "Знаю бо, що накаже синам своїм і господі своїй по собі, щоб хранили путі Господні, творючи правду і суд, щоб справдив на Авраамові Єгова все, що говорив до його." (1 Мойсея 18: 19, А.П.В.) Коли Ісаак виріс на молодця, із вірою свого батька, тоді Бог поставив обидвох, батька і сина, на велику пробу відносно їх невинности або твердости віри й посвяти до Бога. Якщо вони вірно виконають їх части драми за Божою помічю й ласкою, тоді батько й син мати муть участь в пророчій драмі, будучи прообразом події найбільшої ваги в будучині. Тим то Бог приказав Авраамові взяти Ісаака і подорожувати три дні

на північ у землю Морія, і там пожертвувати його у жертвсепалення Богу на одній горі. Авраам, через послушенство в при ні цеї жертви, доказав, що його любов до Сотворителя була більша ніж любов до його єдинородного сина.

16 Дісташись на місце де він мав принести жертву, і побудувавши жертівник на йому, Авраам обявив Ісаакові, що Бог назначив його на жертву. Ісаак не утікав, але з посвяти до Бога Єгови рішивсь додержати своєї невинности до свого Бога вірно аж до смерти. Він піддався звязанню й ляг на дровах жертівника. Авраам підніс свого ножа в руці і мав убити Ісаака на смерть перед запаленням огню на жертівнику. В тій хвилі Ісаак був так як мертвий за його вірність. Для Авраама він був також мертвих і вповні пожертвований. Ще одна хвиля і—але неначе скорістю блискавиці ангел Єгови заговорив і здержав смертельний удар і проголосив, що проба Авраамова відносно його страху до Бога була вистарчальна. Тоді Бог постарався о агнця, що замотавсь у гущавині своїми рогами, і Авраам пожертвував його, як символ Ісаака.

17 "І озветься ангел Єгови до Авраама вдруге з небес, кажучи: Мною самим клявсь я—це слово Єгови—за те, що вчинив еси таку річ, і не пощадив еси сина свого возлюбленого мене ради. Велико благословлю тебе, і намножу твій рід як зорі небесні, і як пісок узкрай моря, і наслідує потомство твоє царини ворогів своїх. І благословляться в насінню твойму всі народи землі." (1 Мойсея 22: 15-18, А.П.В.) З цими словами Бо-

жа угода з Авраамом була доповнена. Це показує, що свободу від ворогів Бога і чоловіка осягне побідоносне обіцяне "насіння". Бог показав, що і инші будуть співтоваришити разом з "насінням", як сини Божі, але число їх тоді ще не було відкрите, тільки як звізди і пісок морський, поза силою тодішнього чоловіка почислити їх.

18 Тим "насінням" усі народи, що благословити муть і слухати муть Бога Єгову, будуть благословенні. "І так всі народи землі благословлять ся в насінню твоїм." (Рот.) Те благословенство не буде самовільне, але через віру й послушенство, люди всіх народностей отримають благословенство.

19 В цій пророчій драмі Авраама і Ісаака на горі Морія було точно представлено те, що Син Божий додержить своєї невинности до Бога вірно аж до смерти ради оправдання ймя Його Отця, і що з любови до праведного нового світа Бог Єгова дасть цьому Синові бути Насінням і Царем по чину Мелхиседика. "Так бо полюбив Бог сьвіт, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не погиб, а мав життя вічне."—Иоана 3:16.

НАСЛІДДЯ СВОБОДИ

КОМУ-ж мало припасти те дорогоцінне наслідство до обітниці або угоди зробленої з Авраамом? Бог Єгова, якого представляв Авраам, рішив те питання; бо Він—Автор і Викінчитель тієї угоди. Він кермував Авраамом у тій пророчій драмі.

2 Коли Авраам дожив до 137 років віку, його вірна дружина Сара померла. Чутка дійшла з міста Гаран в Месопотамії, недалеко джерела з якого випливала ріка Евфрат, де оселився був старший брат Авраама, Нагор. Вона звідомила, що в Нагорового сина Бетуля народилась донька Ребека, і що вона вже була дорослою женщиною. Авраамів син Ісаак дожив сорок років віку, і ще був самітний. Він відмовився подружитися з доньками тієї країни, Канаанцями, що походили від проклятого Канаана. Ісаак ждав на свого батька Авраама, щоб він постаравсь йому о дружину і розпорядив для дальшого передання угоди обітниці. Та жінка мусіла посідати страх Божий і бути недалекою кревнячкою Авра ма. Самий Авраам не повернув до того краю з якого Бог Єгова випровадив його, ані він не позволив Ісаакові йти туди; він вислав свого найстаршого слугу, щоб він постаравсь о жену для Ісаака з між своїх кревних. Коли той слуга Елізар прибув до передмістя, Господь Бо постаравсь, що він стрінувся з бу учою ною, Ребекою, при

криниці де він здержався, щоб напоїти свої верблюди. Ребека, напоївши його верблюди і довідавшись про тотожність Елізара, побігла домів і звідомила про присутність Авраамового слуги на передмістю. Її брат Лабан послішив зараз і увів того чоловіка у свій дім.

З Ним Елізар приняв їду, він перше відкрив своє післаництво батькові Ребеки, Бетуелеві. Тоді обидва, Бетуєль і Лаван сказали: "Від Єгови прийшло це діло. Не зможемо тобі сказати проти ні лихого ні доброго. Ось, Ребека перед тобою, возьми її та й пійди, і нехай буде вона женою синові пана твого, яко же сказав Єгова". По гостині й нічнім відпочинку Елізар просив відпустити його з Ребекою до країни його пана. Ребека погодилась йти з ним, уважаючи цю справу як від Господа. "І благословили Ребеку, і промовили до неї: Нехай же родяться від тебе, сестро наша, тисячі тисяч, і потомство твое нехай підгортає під себе царини ворогів твоїх!" (1 Мойсея 24:50, 51, 60, А.П.В.) Коли верблюди наближалися до дому, несучи Елізара і Ісаакову дружину, Ісаак знаходивсь у полю і побачив їх наближаючихся. Караван здержався, Ребека із-скочила з верблюда, затулившись наміткою. "І повідав раб Ісаакові все, що вчинив. Увійшов же Ісаак у намет матери своєї, і взяв Ребеку, і стала йому жінкою, і влюбив її, і втішивсь Ісаак по Сарі, матері своїй." (1 Мойсея 24:66, 67) Нема ніде записано, щоб якийсь релігійний духовник був присутний там і руководив тією справою; бо ціла та справа сталась після розпорядку і закону Бога Єгови.

4 Ця чудова часть пророчої драми поступила дальше з прообразом, обявивши, що Авраамове насіння буде так численне, як звізди і пісок. Цим предсказано, що єдинородний Син Божий як "Насіння" не буде самітний, але що Бог Єгова дасть Йому співтоваришів для виконання Божого наміру, над котрими той Син буде Головою, як чоловік є головою жени. (1 Коринтян 11:3) Згідно із цим, Ісаак дальше представляв Ісуса Христа, як Насіння, а Ребека була прообразом на громаду християн, яких Бог Єгова замірив дати як "невісту" Ісусу Христу. Вони становлять "тіло Христа", якого Ісус Христос є Головою. Через подруження з Ісааком, Ребека сталась невісткою Авраама, і через те одно тіло з Ісааком, представляючи насіння обітниці. Це представляє, як ті, що становлять невісту Христову, або "жену Агнця", будуть приняті за синів Богом і зєднані з Насінням Ісусом Христом, і так стануться частю Насіння Більшого Авраама.

5 Це не є "особисте вияснення" якогось чоловіка. Писання усувають всякий сумнів цього. Під небесним натхненням написано є: "Знайте ж, що хто од віри, ті сини Авраамові. І писання знаючи наперед, що Бог вірою оправдує поган, благовістило Авраамові: що в тобі благословляться всі народи. Авраамові виречені обітування і насінню його. Не сказано: І насінням, яко про многі, а яко про одно: І насінню твоєму, що єсть **Христос.**" (Галат 3:7, 8, 16, А.П.В.) Це доказує, що Ісус Христос є Насінням Більшого Авраама, Єгови. Через Ісуса Христа Єгова благословить тих, що показують віру і доказують її, і Він при-

нимає їх за своїх синів і робить їх одно з Ісусом Христом, Насінням, а це робить їх частю "насіння". "Усі бо ви сини Божі вірою в Ісуса Христа. . . . Усі бо ви одно в Христі Ісусі. Коли ж ви Христові, то ви насіння Авраамове, і по обітниці наслідники."—Галат 3: 26-29.

6 З якого числа ті співтовариші Ісуса Христа як Його "невіста" мали складатися, то цього Божа угода з Авраамом не відкриває; їх полишено без числа, як от зорі або пісок. Та в своїм часі Богу вподобалось відкрити їх точне число. (Одкриття 7: 4-8; 14: 1, 3) В доказ, що Ісаак представляв обіцяне Насіння, яке лучить "невісту" клясу з собою як дітей Божих і з Його орґанізацією, і як доказ, що Ісаакова матір Сара представляла Божу "жену", т. є, Його організацію Сион або небесний Єрусалим, написано є до Христового тіла, Його послідовників: "А вишній Єрусалим вільний; він мати всім нам. Ми ж, браття, по Ісааку діти обітування. Оце ж, браття, ми не діти невільниці, а вільної." (Галат 4: 26, 28, 31) Божа організація є від правди, отже—вільна.

7 Бог ясно предбачив і також призначив Того, що має бути знарядом для возвеличення Його ймя і для благословення віруючих між людьми. Ця правда стає яснійша із поступком пророчих начерків. Ніколи не треба забувати, що стародавний Вуж, із свого огірчення до обіцяного Насіння, завжди пільнував і був готовий скочити, щоб знівечити сповнення угоди Єгови і цим показати себе сильнішим чим Бог. По двацяти роках неплідности, Ісаакова жінка, з Божої ласки, стала плідною. Господь відкрив її, що вона

мала породити ближняки, і що той, що народиться після першого, станесь сильнійшим від первенця, і Бог так призначив, що "старщий служити ме молодшому". (1 Мойсея 25:21-23, Анг. Вер.) Це значило, що молодилий мав статись вибранцем Божим і наслідити Його угоду з Авраамом. Одначе, стародавний Вуж зараз постановив перешкодити цьому божественному рішенню і стягнути зневагу на Божого вибранця.

І сповнився час породу Ребеки, і первенця названо Езавом, а другого ближняка, котрий рукою тримався пяти свого брата, названо Яковом, або "Підставленим". Ті ближняки виросли до мужеського стану. Езав стався ловцем. Яків занимався господарством і будівлею в шатрі свого батька Ісаака, а довідавшися про Божу угоду, він бажав мати часть в споненню її. Езав був байдужний до угоди з Авраамом, а більш занимався полюванням і цікавився проклятими доньками Канаана, і дружився із ними. Все ж таки він приписував собі право до Авраамової угоди силою закону краю відносно первенців. Будучи несвідомий того, що Бог присудив, що наслідство мало належати до молодшого ближняка, Якова, і показавши погорду до Божого слова, а любов до свого живота, Езав продав своє первенство Якові за миску сочивиці. За це Боже Слово називає Езава перелюбником та нечистивим; і справедливо Бог осудив тих два ближнюки, сини, кажучи: "Якова зл бчв я, а Ісава зненавидів." (Римлян 9:10-13; Малахії 1:2, 3) Тепер Яків посів наслідство подвійним правом: Божим присудом і правом купна.—1 Мойсея 25:27-34.

9 Диявол ненавидів Якова і чатував, щоб знищити його бездітним. В Герар, в Палестині, Бог переказав Ісаакові условини Авраамової угоди. (1 Мойсея 26: 1-6) З часом прийшла пора для Ісаака передати благословення первенства, яке він отримав від Авраама, свому наслідникові. Езав тримав свого батька в незнанню відносно того, що він продав своє право до первенства. Він повівся лицемірно, наче б те право належало до нього, і на просьбу свого батька, він пійш ов на лови ним отримав благословення. Бог звідомив Ребеку про лихий намір Езава і покермував її згідно із тим, що Бог сказав їй перед народженням Езава та Якова. Наслідок був, що Ісаак передав своє благословення Божому вибранцеві, Якові, і сказав: "Мусиш бути паном, і над братом рідним, над усіма дітьми матері своєї. Проклят буде той, хто тебе проклинає, і благословенний, хто благословляє!" (1 Мойсея 27: 27-29) Ісаак, з причини глибокої старости, став темний на очі і не бачив на кого він передавав благословення. Отже той хід благословення не був після чоловічої волі, а після Божої волі, щоб намір Єгови був сповнений. (Римлян 9: 11) Він ніколи не помиляється в благословенню.

10 Опісля і Езав прийшов, щоб зухвально приняти благословення наслідства, та довідався, що Яків поступив згідно з його правом закупна, яке він доконав кілька років тому. Відчувши гіркість з причини невдачі обманути свого брата, правильного наслідника обітниці, Езав задумав убити Якова по смерти їх батька. У міжчасі він дружився з ханаанськими жінками. Всі його поступ-

ки указують, що він був негідний наслідити благословенства; тому Бог покермував справу проти нього.

Тепер Якові проминуло сімдесять років віку. Його матір, Ребека, довідавшись про вбивчий намір Езава, заповіла своєму вірному синові оминати Езава й утікати до її брата Лабана в Сирії

Перед його відходом, темний Ісаак порадив Якові, як наслідникові обітниці, не наслідувати нечистого прикладу Єзава, але йти до його кревних в Сирії (або Падан-аран) і там узяти собі жену з дому його кревних. Тепер Ісаак вже свідомо повторив Боже благословення на Якові, і цим показав, що він був одобреним наслідником.

12 Яків впустивсь йти до Сирії. В дорозі він був змушений спати на отвертому полю, недалеко місця зване Луз. Він поклав каміння замісць подушки, і положившсь спати. Єгова надіслав сон сплячому і запевнив Якова, що він поступив правильно і був чоловіком віри і угодив Богу і був вибраний Ним. "І бачив сон, і се драбину поставлено на землі, верховина ж її сягає до небес, і ангели Божі возходять і низходять по ній." З верховвини її Єгова загоровив до Якова і розширив условини Авраамової угоди йому, і сказав: "І благословляться в тобі всі коліна землі, і у насінню твойму." Пробудившися вранці, Яків збудував стовпа з тих камінів-подушок і помазав його олієм і назвав те місце "Бетель", що значить "Дім Божий". Яків також шлюбував, що коли Бог буде кермувати ним і старатись про нього і поверне його безпечно домів, тоді "буде Єгова мені Богом".—1 Мойсея, голова 28, А.П. В.

13 Прибувши до міста Гаран в Сирії, Яків був принятий Лабаном дядьком, де він чувсь як вдома. Там він згодився оженитися з двома донъками Лабана, Лією й Рахелею. Через них, і їх служниці, які представляли своїх панів у родженню

дітей, Яків ставсь батьком одинацяти синів і одної доньки. Він також набув великі стада домашнього скоту і велике число слуг. Це витворило заздрість в домі Лабана, і тому Бог велів Якові повернути до обіцяної землі. Езав, почувши про його поворот, вийшов йому назустріч, і Яків послав йому подарунки наперед. В ночі перед стрітенням Езава, Яків стрінув ангела Єгови, з котрим то ангелом, в людській формі, Яків боровсь аж поки́ль не отримав Божого благословення. Тоді цей заступник Божий змінив ймя Якова на ймя Ізраїль, кажучи: "Ти бо з Богом борось і над людьми брати меш гору." Для цеї причини ймя "Ізраїль" значить "Правління з Богом; борець з Богом". Ось така була його нагорода за незламану віру.

14 Стрітення Якова з Езавом перейшло спокійно без виконання погрози, яку Езав зробив двацять літ перед тим. Езав повернув до країни Сеїр, а Яків отаборився на якийсь час недалеко Сихема, і там він збудував жертівник і назвав його "Ел-е-ло-ге-Ізраель", що значить "Бог, Богом Ізраеля". Цим Богом був Єгова, як це Яків виповівся в Бетелі, на місци видіння драбини. З бігом часу Бог приказав Якові повернути і одвідати Бетель. Там Бог явився Якові і потвердив зміну його ймя на Ізраїля, і також обітницю відносно насіння Авраамового. У дорозі від Бетелю, і коли вони наближались до Евфрат (опісля названо Бетлеємов), Уковова олюблена жена Рахеля породила свого другого сина, Венямина, одначе сама вона померла від тяжкого породу. Її первий син був Йосиф. Тепер Яків був батьком

дванацяти синів. З ними всіма він одвідав свого батька Ісаака нім цей темний старенький патріярх помер доживши 180 років віку.

15 Про Ісаакову смерть записано є в 1 Мойсея 35:29, де після Версії Короля Якова сказано: "І віддав духа Ісаак, і помер, і прилучивсь до роду свого, доживши старости і повних днів. І поховали його Езав та Яков, синове його." Версія Дуя містить цей вірш, як слідує: "І зужившися віком, він помер, і прилучився до своїх людей." Знов Версія Ротергама звучить: "І Ісаак віддихнув в останне і помер і прилучивсь до своїх людей."

16 Порівнання цих трьох уповажнених перекладів відкриває на яв ложну науку основану на брехні Вужа в Едені, що безсмертна душа замешкує в людському тілі, і що у формі духа утікає з тіла при смерти і так блукає в духовому світі, ожидаючи на зєднання з тілом у воскресенню. Це ніщо инше тільки демонська релігія старинних Єгиптян, які виробляли мумії через забальсамовання трупів і схороняли їх у трумнах віруючи, що в судний день душа поверне до тіла і особа жити ме знов. Це є дурне змагання демонів унєважнити Божий вирок проти Адама, "Порох єси і у порох обернешся". Ісаак помер і був похований, і до нього відносяться слова Ісуса: "Ніхто не зійшов на небо."

17 Ісааків син Яків дальше жив у шатрах, як захожий і чужинець, і не мішався у світські діла, але виглядав нового світа праведности. Езав же і його потомки будували міста в области Сеїр і закладали царства та князівства. Яків виглядав

установлення Божого царства через обіцяне Насіння. Він не будував містів людськими руками. Він, як Авраам і Ісаак, тримався сильно своєї невинности до обітниці Єгови і був вірним свідком Його.

18 У признання тих трьох прабатьків обіцяного Насіння, Єгова велів оці слова записати: "Вірою, покликаний Авраам, послухав, щоб вийти на те місце, котре мав прийняти в наслідде, і вийшов, не знаючи, кули йде. Вірою оселивсь у землі обітуваній, яко чужій, живучи в наметах, з Ісааком і Яковом, спільними наслідниками того ж обітування. Дожидав бо города, що має основи, котрого будівничий і творець Бог. По вірі померли ті всі, не прийнявши обітниць а оддалеки видівши їх, і вірували і витали, і визнавали, що вони чужениці, і захожі на землі. Бо которі таке говорять, виявлають, що отчини шукають. І справді, коли б ту памятали, з якої вийшли, мали б коли нагоду вернутись. Нині ж луччої бажають, се есть небесної; тим і не соромиться їх Бог, називатися Богом їх: наготовив бо їм город."—Жидів 11: 8-10, 13-16.

19 В тому "городі" або зорґанізованому правительстві, вони будуть князями на землі під небесним Царством Насінням Божої "жени". Для цеї то причини Ісус Христос, Насіння, сказав відносно їх віри: "Авраам, отець ваш, рад був виліти день мій; та він увидів, і зрадів." (Йоана 8: 56) За їх віру й діла вони є записані по імени з великою "тьмою свідків" Єгови.—До Жидів 12: 1.

ГОЛОВА 15

НАРОДЖЕННЯ ВІЛЬНОГО НАРОДА

КОЛИ Бог, що знає конець від початку, дасть ім'я чоловікові, то воно кидає світло на ту часть, яку той чоловік відограє в намірі Всевишнього. Це правило справдилось і на Якові. "І рече йому Бог: Ім'я твоє не звати меться вже Яков, ні! Ізраїль буде ім'я твоє. І дав йому прізвище Ізраїль. І рече йому Бог: Я Бог всемогущий. Бувай плодющий і намножуйся. Народи і купа народів будуть із тебе, і царі з чересел твоїх вийдуть."—1 Мойсея 35: 10, 11.

2 Цим предсказано ізраїльський народ, що мав складатись з Ізраїльтянів, або потомків чоловіка Ізраїля. Це мав бути вільний народ, незалежний від цього світа і його релігії, комерції і політики, і мав підлягати тільки законові Єгови, Бога Ізраїля. Його царі мали як представники сісти на престолі Бога Єгови і володіти як Його слуги у страсі Божому. Той народ мав становити типічну Теократію, себто, народ під управою Бога і після Його заповідей. Цим чином він мав бути прообразом на більший народ в будучині і його Царя, т., є, царство Боже під правлінням Його Насіння. Оцей другий народ мав становити вічне Теократичне Правительство, яке мало благословити послушних людей всіх народів і родів на віки. Отже це, як Бог поступив, щоб сповнити ту угоду обітниці дану Якові, є цікаве для вселенної.

3 Божий великий противник, Сатана, Диявол, завзявсь знівечити ту Божу угоду, і цим робом доказати, що Бог не може дотримати свого слова. Завважавши, що Яків, або Ізраїль, наділив особлишою ласкою свого любого сина Йосифа, Диявол розбудив завість у серцях його десяти пів-братів. Вона ще більше збільшилась коли Бог обдарив Йосифа пророчими снами, що він зістане вивисшений в Божому часі й в Його спосіб. Щоб подужати Божий намір, брати Йосифа продали його в неволю до Египту, який тоді був першою світовою державою після Біблійної історії.

4 Ворожнеча Диявола дальше переслідувала Йосифа як невільника в краю Хама, так що проти цього молодця зроблено заговір, ложно обвинувачено його, і кинуто його в темницю державної вязниці. Одначе, Йосиф не стратив віри в Бога, який посилав йому сни. Від державсь своєї невинности до Єгови і лістав нагоду бути свідком для Єгови. По кільканацяти роках Бог постарявсь увільнити Йосифа з вязниці і поставив його перед могутнього володара Египту, щоб він вияснив сон Фараона. Силою Божою Йосиф витовмачив ті сни, предсказавши сім-літній уроджай в цілім Египті, а потім сім літ великої голоднечи. Такі обставини мивагали негайної вваги, отже Фараон назначив Йосифа як свого премієра, щоб він приготовив поміч на час голоднечи і забезпечив египецьку свободу від недостачей. Коли сім років урожайних скінчилось, тоді настали сім років голоднечи. Одначе Египет був приготований.

5 Та голоднеча дотикнула решта землі, і це заставило десяти пів-братів Йосифа прибути до Египту за поживою, але вони не пізнали Йосифа в його вивисшеній позиції. Уживши своєї сили, Йосиф зобовязав їх привести його молодшого брата, Венямина, коли вони знов повернуть за поживою. Зробивши учту своїм одинацяти братам, Йосиф на самоті відкрив їм хто він був. Вони настрашилися вельми, але Йосиф запевнив їх, що Бог Єгова дозволив на ці всі річи для добра Його вірних слуг і цим чином знівечив задуми Диявола. Тоді Йосиф вислав їх назад до Канаан-землі, щоб вони привезли свого батька і всю його челядь до Египту, щоб вони доживали решта часу голоднечи в тім краю. Йосиф постаравсь о дозвіл від Фараона, щоб поселити їх в землі Госен, і там опікувавсь ними. Нарешті Египтяни вичерпавшися з грошей і инших річей, продали себе і свої поля в руки Фараона, щоб тільки дістати покарм для піддержання життя. Остаточно люди стали цілком залежні від їх володаря і його преміера відносно піддержки життя, а Йосиф дбав про них і їх справи по цілому Египті, щоб забезпечити їх проти нужди й проти безділля. І всі инші сусідні краї приходили до Йосифа за життєвими конечностями.— 1 Мойсея, 37 і 47 голови.

6 Всемогучий Бог, який уложив цю сильну пророчу драму і схоронив її історію до тепер, цим чином вимірив для людей шлях, який провадить до життя вічного в світовій кризі. Всі що шукають свободи від смерти, нужди і страху, мусять сповняти вказівки й закони Найвисшого

Володаря, більшого чим Фараон. Вони мусять прийти до Божого Головново Слуги, Насіння Його "жени", Ісуса Христа. Вони мусять "продати" або посвятити себе Богу Єгові і прийняти з рук Його великого Слуги життя-даючий покарм правду, яка тепер виходить з Божого Слова, Біблії. Инакше, всякі світові конференції про матеріяльну поживу і всяка організація установлена світовими володарями, щоб справитись з браком поживи і всі инші повоєнні трудности, підуть марно. Оці людські змагання не запровадять сталої помочи, суспільної забезпеки, доброго порядку, мира, добробуту, і бажаної свободи. "Чоловік не живе тільки самим хлібом, але усім, що виходить з уст Єгови чоловік живе." Той, що є більший від Йосифа, повторив цю правду.—5 Мойсея 8: 3, А.П.В., Матеея 4: 3, 4.

7 У Египті родина Ізраїля зросла до сімдесяти душ. І так прийшов час для нього умерти у віку 147 р., проживши в Египті останних сімнацять літ з Йосифом. Під Божим провидінням Ізраїль зібрав своїх дванацять синів коло своєї постелі і дав їм свідоцтво про Єгову і Його угоду. Тоді, як Божий знаряд, він наділив Божим благословенням тих дванацять підвалин будучого народу Ізраїля, що мав складатись з дванацяти поколінь.

8 Будучи богодухновенним, Ізраїль указав на покоління через котре мав прийти обіцяний володар царства Божого, Теократичного Правительства. Він сказав: "Юда левчук . . . В Юди не похитнеться берло між коліньми, докіль Шілог прийде; і до нього будуть зібрані народи." (1

Мойсея 49: 10, Анг. Вер.) Той будучий цар мав бути "Лев з покоління Юди". З тих дванадцять джерел, що вийшли від Якова, обіцяне царське Насіння мало вийти через Юду, якого ймя значить "хвала" Богу. Про Юду і його братів говориться як про голови поколінь. "У се це дванайцятеро поколінь Ізраїлевих, і се промовив до них отець і благословив їх кожного, по благословенню його благословив їх." (1 Мойсея 49: 28) Число дванацять у Писаннях—це символ повної і рівноважної організації; а дванацять поколінь Ізраля є типом повної організації будучого великого Теократичного народу під Насінням, Шілог, "Князь Мира."—Одкриття 7: 4-8; 5: 5; Ісаії 9: 6, 7.

9 Дванацять поколінь з синів Ізраїля тішилися свободою почитання і свободою від недостачей, страху і гнету аж до смерти Йосифа, премієра египецького. Під Божим благословенням в гармонії з Його невідпертим заміром, вони множилися вельми. Коли Йосиф помер, Сатана думав, що він мав вибраних людей там де він бажав їх. Египет не почитав Йосифового Бога, Єгову, але перебував у релігії, покланяючися демонам. Сатана старавсь опоганити Ізраїльтянів такою релігією і цим чином зробити їх невірними Єгові. Тоді він підніс Фараона на египецькому престолі, що не знав або не признавав народного довгу, яким він задовжився Йосифові й його Богові, Єгові. Будучи порушений націоналізмом і мріями, що Египтяни були пануючою расою, цим Фараон послужив Дияволової через видання державних приказів, щоб змести геть чужин-

ців Ізраїльтянів через надмірну й невільничу працю. Та не всі Ізраїльтяни стались опоганені релігією, але декотрі задержали свою віру в Єгову і відперали той поганий заговір при помочи закону проти Єгови і Його людей. Під такими диявольскими обставинами в Египті народився Мойсей, чоловікові з покоління Левія, на ймя Амрам, і його жені, Йохідобі.

10 Єгова, йдучи вперед з своїм наміром, охоронив те дитя Левіта від кривавого меча Фараона, ба навіть покермував так, що він був принятий до Фараонової челяди й вихований власною донькою Фараона. Нім Мойсея був переданий своїй принятій матері, його родичі виховали в науці й в вірі Бога Авраама, Ісаака й Якова. У Фараоновім дворі Мойсей виріс до дорослого стану підчас коли його люди не переставали множитися помимо жорстокого гнету знацізованого Египту. Мойсей не приняв египецької релігії, а держався своєї віри в Єгову, і думав якби визволити своїх людей. В своїм змаганню започаткувати їх визволення, він убив египтянина, який знущавсь над невільником. Будучи в небезпеці свого власного життя, і бачучи, що час ще не наспів, Мойсей полишив Египет і схоронився в Арабії в одного князя Мидіянів, який був потомком Мойсейового прабатьса, Авраама. Мойсей оженився з донькою того князя і став випасати стада. І так проминуло сорок літ.

11 Нарешті прийшов предсказаний час Єгови, щоб зробити своїх вибраних людей вільним народом. Від часу, коли Авраам увійшов в обіцяну землю й ставсь спільником Божої угоди, про-

минуло 430 літ, і стогнання синів Ізраїля під гнетом нового Фараона все збільшались. Одного дня при горі Гореб, появилось чудо, а це кущ запалився надприродним огнем, з якого Божий ангел покликував до Мойсея, що пас вівці, і приказав йому повернути до Египту і випровадити Ізраїльтян з неволі і привести їх до цеї гори, щоб вони поклонились Богу. Тоді Мойсей запитав в чиє ймя він мав йти з цим посланництвом. "І промовив Бог до Мойсея: **Я той, хто єсть.** І рече він: Так промовиш до синів Ізраїлевих: Сущий послав мене до вас. І каже Бог знов до Мойсея: Так промовиш до синів Ізраїлевих, Єгова, Бог ваших батьків, Бог Авраама, Бог Ісаака і Бог Якова, послав мене до вас; це ймя моє на віки, і це моя память від роду та й до роду. Йди." (2 Мойсея 3: 14-16, А.П.В.) Мойсей мусів статись свідком Єгови в Египті.

12 Тоді Мойсей пійшов до Ізраїлянів в Египті й представив свої поручальности і Божий заявлений намір, представлений через ймя "Єгова". З своїм братом Ароном Мойсей явився перед Фараоном і домагався в імя Єгови увільнення Ізраїльтянів і їх свободи почитати Єгову при святій горі. Зухвально Фараон відповів: "Хто це Єгова, щоб я мав слухати голосу Його і впустити Ізраїля? Я не знаю Єгови, і не позволю Ізраїлеві вийти." (2 Мойсея 5: 2, А.П.В.) За це, Єгова через Мойсея, як свого пророка і слугу, покарав Египет десятьома поразами, і цим Єгова доказав свою найвисшість і всемогучість. Фараонові релігійні священники уперлись їй, але надармо. Фараон служив Дияволові, і так символічно

представляв Диявола. Тоді у своїй вістці до Фараона Єгова сказав чому Він дозволив Дияволові дальше існувати і злобно противитися Богомі. Єгова сказав: "Та тільки про-те щадив тебе, щоб на тобі показати потугу мою, і щоб [свідки мої] проголосили ймя моє по всій землі." (2 Мойсея 9:16, Лізер) Останні чотири поразі наступили по цій заяві.

13 Десята пораза принесла знищення всім египецьким первенцям, як дітям так і звірям. Щоб Ізраїльтяни могли схоронити своїх первенців проти цеї останної пораги, тому їм сказано убити пасхального агнця і зїсти його внутрі їх домів із зачиненими дверима покроплені кровю з його. У Божих старинних типічних розпорядках, Його угоди ставали правосильними і діяльними над

кровю принесеної жертви. Отже кроплення кровю з пасхального агнця був почин Божої особлившої закон-угоди з народом Ізраїля. Цим робом вони виразно прийшли у завітуюче споріднення з Ним і стались предметом Його закону. І так вони стались Теократичним народом, і їх народження на свободу зараз наступило. Все це становило пророчу драму, в якій пасхальний агнець стався символом або типом великої Жертви через нову угоду зроблену з Богом. Ця жертва представляла позатипічного Ісаака. "Агнця Божого, що бере гріхи світа на себе", і яким є Ісус Христос.—Йоана 1:29, 36.

14Тієї пасхальної ночі, на чотирнацятий день першого місяця після Божого календара, Фараон оплакував свого первенця, і аж тоді він післав за Мойсейом і благав його вийти з Египту. Ізраїльтяни, зібрашися разом, рушили в дорогу. І коли вони йшли, перед ними явивсь стовп з хмари від Єгови і провадив їх. У ночі він ставався огняною ясністю. Він їх провадив до побережа Червоного моря. Із запеклої гіркости Фараон і ного збройні сили рушили в погонню за ними, надіючись зловити їх на березі й притягнуви назад у неволю. Тоді Мойсей підніс палицю свою, і Єгова розділив воби Червоного моря і люди Його перейшли по сухому дні моря. Коли Фараонові сили гарячково в погоні увігналась на те дно, Бог спричинив, що їх воєнні машини позастрягали в багні. Тоді Він спричинив, що розділені води зійшлися знову і затопили Фараонове вибране військо. Знайшовшись безпечними на другому боці, Мойсей провідничив

Божих людей у співі пісні перемоги: "Ой сьпіваймо Єгові, славно бо прославись, і коня і їздця він поввергав у море. Єгова, сила моя й велич, був моїм ратунком. Він мій Бог, і я споруджу дом йому преславний. Вознесу його, прославлю Бога благого." (2 Мойс. 15: 1, 2, А.П.В.) Ось так Ізраїль стався народом свідків Єгови, зобовязавшись проголошувати Його йме по цілій землі.

15 Будучи в дорозі, той вільний народ потребував надприродної поживи, щоб кормити Ізраїльтянів у пустині Арабії. Цю поживу названо "манною", яка спадала кожного ранку через шість день, опріч семого дня. Коли люди питали чому ні, Мойсей відповів: "Шість день збірайте; семого ж дня субота, не буде його." "І народ відпочивав семого дня". (2 Мойсея 16: 26, 30) Це є перша згадка, що люди святкували тижневий шабас або день відпочинку. Це був перший раз, що Бог приказав своїм слугам святкувати субітний день. Це доказувало, що Ізраїльтяни від того часу були в Закон Угоді з Єговою. Через сорок років потім, в часі подорожування в пустині, вони вірно отримували ту чудову манну. 16 На третий місяць по виході з Египту, Ізраїльтяни прибули до гори Гореб або Синай. Там Єгова промовив до того ново-народженого народу: "Ви бачили, що сотворив я в Египті лихим Египтянам. Як ніс вас орловими крильми і всіх поприводив до себе. Оце ж, коли будете гласу мого послухати й хоронити завіг мій із вами й умову, так будете пай мій в народах; моя ж бо земля вся вселенна. І будете в мене ви цар-

ством сьвященним, народом вибраним." (2 Мойсея 19: 4-6) Ізраїльтяни згодилися дотримувати ту угоду. На третий день опісля Бог обявив страшну силу й славу при горі Синай. Тоді Він покликав Мойсея на гору і дав йому основний закон, Десять Заповідей, і також многі подробиці закон-угоди. Перші чотири із Десять Заповідей приказували Його завітуючим людям, щоб вони не мали инших богів крім Єгови, і не виробляли ідолів, і не покланялися їм, і щоб не брали його йме надармо, і святкували семий день кожного тижня, як шабас Його. Инші заповіди приказували, як вони мали поводитися зглядом їх ближнього, а особливо з тими, що були в угоді з Богом.

17 Зійшовши з гори, Мойсей, як посередник між Богом а народом ізраїльским, установив закон-угоду з Ізраїльтянами над кровю пожертвованих звірят, і покропив кровю написану книгу закону і також людей. Єгова знов покликав Мойсея на гору і затримав його там сорок день без поживи або напитку. Тоді Він дав Мойсейові дві камінні таблиці, на яких були вирізані Десять Заповідей, і також ширше вияснення закону. Він також приказав Мойсейові установити родину Арона як священство, а ціле покоління Левія, як слуг священників. Мойсей також мусів збудувати святий намет де б могли приноситися жертви Богові й деб можна зробити примирення за гріхи цілого народа кожного року в день примирения.

18 Впродовж сорок день відсутности Мойсея, Диявол услабив віру людей і спонукав їх пола-

мати Десять Заповідей через вироблення золотого тельця для почитання. Мойсей зійшов на них серед їх свавільного ідолопоклонства, і в гніві своїм розбив ті дві таблиці, і тоді приказав знищити ідола. Ціле покоління Левія стало по стороні Єгови в тій справі і вбили три тисячі ідолопоклонників. Тоді Мойсей знов вийшов на гору, щоб заступитись як посередник за людей, яких Єгова вибрав зо світа для свого ймя. І так Господь Бог відступив від своєї постанови знищити ізраїльський народ. Коли Мойсей зійшов цей раз з новими камінними таблицями, його лице сияло від слави Божої, так що він мусів заслонити своє лице, коли промовляв до людей. 19 Негайно потім пороблено приготування усіх річей, щоб збудувати намет почитання. Першого дня і другого року по виході з Египту вони поставили намет, і Мойсей, як слуга Божий, настановив Арона бути первосвященником і його синів як священників і левітів як помічників. Божий закон даний народові і всі церемонії виконані коло намету були прообразом; себто, вони були тінею або взором тих благ, що мали прийти для людства через велику Теократію Єгови під обіцяним Насінням. (Колосян 2: 16, 17; Жидів 10: 1) От чому християни потребують студіювати і розважати ті написані річи наперед.

ГОЛОВА 16

ВИТВІР КНИЖКИ СВОБОДИ

"ВПИШИ се на спомин у книзі, та передай се слугам Йозуєвим, що зотру до щаду память Амеликову спід небес." Такий приказ Бог дав Мойсейові потім, як гетьман Йозуя, за Божою помічю, подужав напасних Амалеків, і це утвердило Ізраїля в їх свободі, яку вони щойно осягли від самовладного Египту. 2 "Позаписуй собі сі слова: бо згідно з сими словами вчинив я з тобою і з Ізраїлем завіт." Так знову Бог Єгова приказав Мойсейові, коли він був з Богом на горі Синай і Бог доручив йому закони, заповіди й установи своєї угоди з народом Ізраїля. 2 Мойсея 34: 27.

3 Коли все-знаючий Бог дав ті заповіди, щоб їх записати, то Він мав на умі заколот в нашому часі, коли то людство болюче відчувати ме потребу правдивого провідництва й здорової надії. "Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння та утішення з писання мали надію." (Римлян 15: 4) Відносно подій в історії Божих завітуючих людей, богодухновенне слово каже: "Усе ж се прикладами сталося їм, приписано ж на науку нашу, на котрих конець віку прийшов."—1 Коринтян 10: 11.

4 Писання книжки свободи, Книги правди, Біблії, не поручено примхам світських істориків. Вона була написана по приказу Бога Єгови, через Його посвячених слуг, що були свобідними

людьми і підлягали Його керовництву. Після історії, то Мойсей був перший, що отримав Божий приказ написати святу Історію про Божі наміри й діла.

5 Всемогучий Бог знав будову чоловіка й слабу память його, та й знав також, що Диявол замірив знищити цю історію й перекрутити її й стерти її геть з памяти людської. Бог не полишив, щоб просвітчення людей залежало від переказів й сили релігійного духовенства, але велів записати вірну історію для студії й потіхи, щоб можна було вислідити правдиві факти й науку. Тим що Він приказав записати ту історію головно для тих, що потребувати муть важної інформації в найгірший крізі народів при кінці світа, Всемогучий Бог схоронив святі Писання і постаравсь, щоб вони були переховані аж до часу потреби, і то у вічу всяких змагань ненависників свободи знищити і тримати людство в несвідомості. "А слово Господне пробуває по вік. Се ж слово—благовіствоване між вами."—1 Петра 1:25; Ісаії 40:8.

6 Перша згадка про книжку знаходиться в 1 Мойсея 5:1, де сказано: "Се книга роду Адамового." Чи які записки існували і були схоронені до того часу, то про це нема сказано, тому що про перше писання й читання згадується в часі Мойсея, коли Бог уповажнив його писати. Отже розумне припущення є, що від Адама до Мойсея історія була переказувана устно від покоління до покоління. Доказ дотично цього знаходиться в словах Божих відносно Авраама: "Знаю бо, що накаже синам своїм і господі своїй по собі, щоб

хранили путі Господні, творячи правду і суд, щоб справдив на Авраамові Господь усьо, що глаголав до його."—1 Мойсея 18: 19.

7 Авраам міг був довідатися правди прямо з уст Ноєвого сина, Сема, бо Сем жив ще в часі Авраама через 150 літ. Сем міг був зібрати відомости прямо від свого прабатька Метуселя, який умер в тім самім році, що настав Потоп, а Сем мав тоді 98 років віку. Знов Метуселя мав багато часу зібрати факти прямо від сотвореного чоловіка; бо Адам жив з Метуселем через 243 роки. Ось так історичні правди були передані Адамом Метусалеві, а так Семові, а тоді Авраамові, "другові Бога", а цей міг був передати прямо своєму правнукові Якові, якого він знав через 15 років. Яків передав цю правдиву історію своїому синові Левієві, що був прадідом Мойсея, або навіть Левієновому синові Кагатові. Кагат левіт міг був переказати ті правди відносно сотворення своїому синові Амрамові. Хоть Кагат жив 133 роки, він умер нім народився його правнук Мойсей. Амрам жив 137 р., в Египті, а його син Мойсей народився 80 літ перед тим, як Єгова увільнив Ізраїльтян Египту.

8 Всемогучий Бог в якому нема неправди, постаравсь, що ця устна історія, або переказ, був точно задержаний в памяти тих людей і переданий від роду в рід. Це Він виконував через свого духа або невидиму енергію. Той дух правди ділав в тій цілі, щоб ми мали "утішення з Писання". Ісус сказав про того "духа правди", "утішителя", який помагає памятати події: "Утішитель же, Дух сьятий, котрого пішле Отець в імя моє,

Той научить вас усього, й пригадає вам усе, що я глаголав вам."—Йоана 14: 17, 26.

9 Ной, Авраам, Ісаак і Мойсей були пророками. Отже відносно ділання Божої невидимої сили або духа на них в написанню точної історії, Писання кажуть: "Бо ніколи з волі чоловіка не виповідано пророцтво, а від Духа сьвятого розбуджувані, промовляли сьвяті люде Божі." (2 Петра 1: 21) В часі Мойсея Бог здержав передавання устних переказів, приказавши Мойсейові записати їх. Отже з Мойсейом зроблено початок писання Біблії. Мойсей написав свою часть Біблії в такій мові, яку Бог указав йому. Такою самою мовою Бог написав Десять Заповідей на камінних таблицях—еврейською мовою.—2 Мойсея 24: 12; 31: 18.

10 Мойсей написав перших пять книг Біблії. Вони спершу становили тільки одну книгу, та з часом її розділено на пять томів, щоб ті звої книг були більше приступні. Сама перша книга Мойсея могла бути звоєм трицять ступнів довга. Ті писання були названі—"книга закону Мойсея." (Ісуса Навина 1: 8; 8: 31-35) Йозуя написав книгу, що називається його власним імям. (Ісуса Навина 24: 26) Бог своєю силою або духом натхнув або порушив і инших своїх слуг писати, як от Давида, Соломона, Ісаїю, Еремію, Езекиїла, Аввакума, Наума і Ездру.[1] У першій книзі Царів 14: 19,29 инший писатель згадує про книгу Паралипоминон; знов в першій книзі Паралипо-

[1] Гляди 2 Паралипоминон 35: 4; 26: 22; Еремію 36: 2 27; 51: 60; Езекиїла 37: 16; Аввакума 2: 2; Наума 1: 1; Ездри 4: 8; 7: 11, 12, 21.

минон 29:29 писар згадує про книгу Самуїла. В другій Паралипоминон 16: 11; 32:32 згадується про книгу Царів і про видіння Ісаії, що доказує, що в тих часах ті книги вже існували. Даниїл, 538 років перед Христом, писав: "Я, Даниїл, дослідив із книги число років, яке було назначене словом Господнім до пророка Еремії." Пять років потім ангел Господень сказав до Даниїла: "Я сповіщу тебе, що написано в книзі правди." (Даниїла 9:2; 10:21) Це доказує, що за часів Даниїла уже існував збір книг богодухновенних Писань.

Від часів Давида про священників левітів говориться як про писарів. (2 Самуїла 8:17; 20:25) По часі Даниїла священник Ездра став знатним писарем. (Ездра 7:1, 6, 10-12) Безсумніву, що від часу Ездри рукописи натхнених святих книг постійно зростали. Чому? Тому що Ізраїльтяни або Жиди були тоді розкинуті між многими краями; будували синаґоґі в яких слухали і студіювали Слово Боже. Для кожної такої синаґоґи треба було рукопису. Тож коли Ісус Христос пійшов до синаґоґи в Назареті, щоб проповідувати там, Йому подали книгу або звій пророцтва Ісаії, з якого Він читав. (Луки 4:17) Пізнійше і Його апостол Яків згадав про це поширення рукописей Божого Слова, кажучи "Мойсей бо від стародавніх родів має проповідуючих його по городах, і читаний по школах що-суботи." (Діяння 15:21) Ісусові ученики наводили Йому з пророцтва Малахії відносно приходу Ілиї, і Ісус признав боговдухновенність Малахового пророцтва, кажучи: "Ілия прийде попереду, і нала-

годить усе." (Маттея 17:10-13) Це доказує, що книга пророцт Малахія, остання книга еврейських писань у Біблії, існувала за часів Ісуса, і що канон (або збір натхнених книг) в еврейській мові був тоді повний від першої книги Мойсея, до Паралипоминон і аж до Малахії.

12 Такі канонічні книги знаходилися в приступному місці для слідкування в книгарнях жидівських священників та письменників. Інші книжки, що не були натхнені, отже неправдиві й не від Бога, були заховані геть від загалу людей. Для цеї то причини їх названо "Апокрифальні", що значить "заховані", тому що вони були підроблені, ложні, неправдиві, і небоговдухновенні. Апокрифальні книжки не є заключені в еврейському каноні і до сьогодні. Ніде у Біблії канонічні Еврейські Писання не є названі "Старий Завіт". Це велика помилка називати їх так і відділювати їх від Писань, які були пізніше написані в грецькій мові по Христі і названі "Новий Завіт". В еврейських писаннях новий завіт або угода є предсказана і представлена в типах, але той завіт-угода не відноситься до збірнику Грецьких Писань, що були написані християнськими писарями.[1] Ціла Біблія складається з еврейських і грецьких писань, від першої книги Мойсея до Одкриття, і це одна книга, якої один Автор—Бог, а не два завіти.

13 Неуповажнене розділення Біблії на "завіти" допровадило до релігійного блуду, що старий завіт уже сповнився і християнинові тільки тре-

[1] Еремії 31:31-33; 2 Коринтян 3:6-15; Жидів 8:5-13; 10:16, 17.

ба читати Новий Завіт. При помочи цього блуду Диявол тримав многих самозваних "християн" у неволі несвідомости і в духовій сліпоті.

14 Релігіоністи, що піддержують перекази людські, і котрі ставлять священство вище чим написане Боже Слово, обороняють себе тим, що Ісус Христос не дав приказу своїм ученикам писати і тому написана Біблія не є конечно потрібна. Так говорити значить, що апостоли Ісусові не писали під натхненням духа Божого. Все ж таки вони писали під Його натхненням, отже по Його приказу. Ті старинні типи, пророчі драми й пророцтва Бог Єгова не полишив для устного переказу, але приказав, щоб ті життя-даючі книги були акуратно написані й схоронені. Отже, певна річ, що Він не полишив історії сповнення многих таких типів, тіней і пророцтв Ісусом і Його апостолами для устного переказу священством. Він також велів, щоб такі нові відкриті події й правди були схоронені в писаннях. "Бо я, Єгова, не зміняюся."—Малахії 3: 6, А.П.В.

15 Як Єгова приказав написати канонічні Еврейські Писання, так і Він велів написати святі Писання в грецькій мові через апостолів й учеників Ісуса Христа. Апостол Петро написав два листи і подав оцю причину: "Старати му ся ж, щоб ви і всюди, по моєму ростанню, робили спомин с х річей." (2 Петра 1:15) Він також говорив про писання апостола Павла з одобренням, кажуч: "Яко ж і любий наш брат Павел по даній йому премудрості писав вам, яко ж і в усіх листах, говорячи в них про сі речі; в котрих дещо тяжко зрозуміти, що неуки і неутверджені перекрую-

чують, як і інші писання, на свою власну погибіль." (2 Петра 3:15, 16) Коли апостол Йоан постарівся, переживши всі інші апостоли, Господь Ісус Христос явився йому в видінню і дванацять раз казав йому писати.[1] "Що бачиш, напиши в книгу; і пішли церквам, що в Азії." І той апостол поручив цю книжку Одкриття, кажучи: "Блажений, хто читає."—Одкриття 1:3.

16 З Йоановим написанням натхнених або канонічних книг, Св. Пильмо в грецькій мові скінчилося. Цим чином канонічні (або уповажнені) писання замкнулися, та не лише в грецькій мові писання, але цілої Біблії. З першу тих шістьдесять і шість книг Біблії були виписані на звоях гарно-виправлених шкірах або папирус. Тому що вони були виписані рукою а не друком, тому їх названо **рукописями**, що значить **написані рукою**. Жадний із тих перших рукописей, що були натхнені Богом, не існують сьогодні, одначе великий Автор "записаної правди" постаравсь о близько-подібні переписи до первописів. Евреї або Жиди дуже сумлінно дбали, щоб вірно переписати і схоронити Еврейські Писання. Такі вірно-переписані рукописі є схоронені аж до сьогодні, і то помимо того, що римо католицькі походи і інквізиція знищили множество примірників Божого Слова в еврейській мові. Та дарма! "Засихає трава, вяне цьвіт, коли подує на його подих Господень: так і люде—трава. Засихає трава, вяне цьвітка, слово же Бога нашого трі-

[1] Одкриття 1:11, 19; 2:1, 8, 12, 18; 3:1, 7, 14; 14:13; 19:9; 21:5.

вае по всі віки," і то помимо релігійної гарячки, щоб знищити його.—Ісаії 40:7, 8.

17 Не тільки зроблено много рукописей грецьких писань, що їх написали Христові апостоли й учепики під натхненням духа, але також зроблено многі переклади на инші мови, згідно з приказом Ісуса: "Ійдіть же навчайте всі народи, . . . навчаючи їх додержувати всього, що я заповідав вам." "І будете мені свідками в Єрусалимі й у всій Юдеї і Самарії і до краю землі." (Маттея 28:19, 20; Діяння 1:8) В день Пятидесятниці, десять день опісля, ті ученики були помазані духом або діяльною силою Божою і цим чином могли розмовляти многими чужинецькими мовами. Многі із тих, що приняли Християнство, були Жиди, що говорили по грецьки. (Діяння 2:1-11; 6:1) Вскорі потім ученик Филип проповідував євангелию Жидові нововірцеві, що походив з Етиопії, і охрестив його. (Діяння 8:26-39) Переклади Св. Письма з еврейської й грецької мови на ріжні инші мови називають "версії". Переписування тих рукописей з первісної мови Св. Письма на ріжні инші мови продовжалось аж до пятнацятого століття, коли то десь в половині його винайдено друк.

18 Сьогодні число рукописсй, що були написані в грецькій мові по Христі, існує поверх 4,000 примірників. Опріч цих існує що найменше 8,000 рукописей в перекладі на латинську мову, знані як Латинський Вульгат. Існують також тисячі рукописей, що були в початку переложені на такі мови, як стиопиську, арменську, сиріяцьку, коптицьку, готицьку, перську, арабську, і инші.

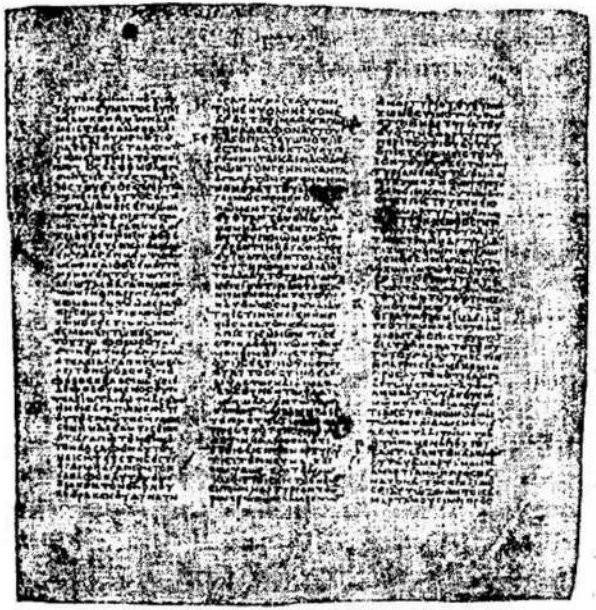
Тож безперечно можна сказати, що тепер існує 12,000 рукописей, що були переписані з первописів Христових апостолів і учеників, а однак, нема ані два рукописи, щоб були точно такі самі слово-в-слово.[1]

19Християни були перші, що приготовили рукописі в формі книжки із сторонами і окладинками, як оця книжка у ваших руках, а не у звоях. Така рукописьна книжка називалась кодекс. У другій половині четвортого століття по Христі, написано такий кодекс, і сьогодні він є знаний як **Ватиканський Рукопись Ч. 1209.** Як доказують, то він був написаний в Египті. З бігом часу він зайшов до ватиканської книгарні у Римі, де перший раз він появився на описі в бібльотиці в 1481 р. З першу він містив в грецькій мові цілу Біблію, а не в латинській; загублені части з його були остання книжка Одкриття, або Апокаліпсія. Він ніколи не містив підроблених книг Махабеїв. На стороні його містилися три колюмни письма.

20Ватикан через довгий час відказував слідкувателям Біблії, таким як граф Тішендорф, заглянути у Ватиканський Рукопис Ч. 1209. Нарешті, в 1868 р., папські власти видали так званий "Новий Завіт" з того рукопису, а опісля в наступаючих роках видали частинами і так званий "Старий Завіт". В роках від 1889 до 1890, всі попередні видавництва переписані з нього, були поперті фотографічними знимками з цілого первопису.

[1] За доказом вказівок в цій голові гляди "Критику Текстів Нового Завіту", написав сир Фредрік Г. Кеннон.

Другий в ряді до Ватиканського Рукопису Ч. 1209, є ще инший написаний в четвертому століттю, Синайський Рукопис. Його знайшов в греко-католицькім монастері коло гори Синай в Арабії, граф Тішендорф, в 1859 р., і тепер знаходиться в британському музею в Лондоні від 1933 р. Цей рукопис, у грецький мові, з першу містив цілу Біблію, з якої Новий Завіт є майже повний, включає Одкриття, або Апокаліпса, і написаний чотирома колюмнами.

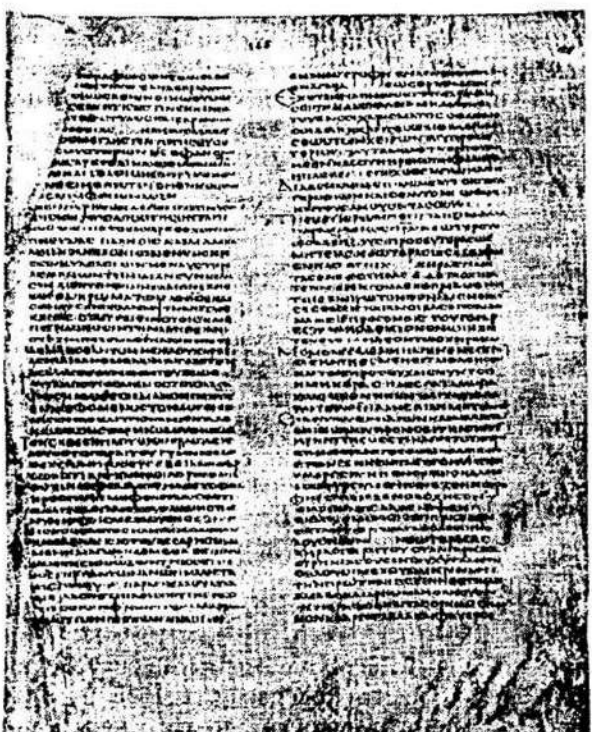
Знимка з грецької Біблії Нового Завіту, з кодексу Ватикан Ч. 1209 (Сторона 1441 з первопису), тексти 1 Йоана 4: 13 до 1 Йоана 5: 16.

22 Ще инший важний рукопис є Александрійський, написаний в пятому столітті, в Египті. Греко-католицький Патріярх Цириль Лукар, що переніс його з Александрії до Константинополю (Істанбулю) в 1621 р., подарував його англійському монархові Якові I, який постарався о англійську Біблію, знану як Версія Короля Якова. Цей рукопис в дійсности отримав король Кароль I в 1627 р., бо Яків помер нім той подарунок був доконаний. Він знаходиться в Британськім Музею. Одного разу він містив цілу Біблію в грецькій мові.

23 В 382 р., Евсебій Геронимус, знаний вкоротці як Єромий, зачав своє провірювання старих перекладів Біблії в латинський мові. З першу він взявсь перекладати з грецького первопису і також з грецької Версії Септуагінта, але остаточно звернувсь до еврейського первопису. Ту латинську версію, яку Єромий зробив, і котра була поправлена від того часу, названо "Латинський Вулґат". Коли винайдено друк у пятнацятому столітті, то найперше видрукувано оцю латинську Біблію, в Манзі, Німеччині, в 1456 р., і так повстало видання Ґутенберґа, знане як "Мазарінська Біблія".

24 Йоан Вікліф був перший, що переложив Біблію на англійську мову, в роках 1382-1384. Він писав рукою. Та першу повну англійську Біблію видрукував Милес Ковердейл, в 1535 р., який заключив роботу виконачу до того часу Василем Тиндалем який тоді знаходивсь у вязниці, очікуючи на своє страченьня Римо Католицькою Інквізиціею. Потім наступили инші переклади

Біблії на англійську мову, та найбільш популярною стала Версія Короля Якова, або Уповажнена Версія, видана в 1611 р. Католицька Версія Дуя, в англійські мові, була скінчена і видана в 1610 р.

Знимка з грецької Біблії з кодексу Александрійського (сторона 145 з первопису), тексти 1 Тимотея 3:14 до 1 Тимотея 5:13.

§5 Зроблено многі наукові слідства й критику перших грецьких рукописей Біблії у наступаючих століттях, щоб знайти правдивий текст написаний апостолами і їх співпрацівниками. У 1774 р., Йоан Ґрізбах, який числивсь до високих критиків текстів, видав перше із трьох своїх видавництв "Нового Завіту". Ґрізбах поступав після розуміння, що найстарші рукописи є найбільш правдиві й точні в їх тексті, як от Александрийський Рукопись що був знаний в його часі. §6 З початку Вісімнацятого століття зачались формувати англійські біблійні товариства, як от Британське Заграничне Товариство і Нюйорське Біблійне Товариство в 1804 р., Філядельфське Біблійне Товариство в 1808 р., і Американське Біблійне Товариство в 1816 р. У 1884 р., зареєстровано Товариство Вартової Башти Біблії й Брошур, одначе вже від липня, 1879 р., журнал Вартова Башта зачав виходити. Товариство Вартової Башти поширювало Біблії і біблійний підручник під титулом "Емфатичний Діяглотт", приготований Венямином Вилсоном, від якого пізнійше куплено плити і право видання Діяглотту.

§7 Цей Діяглотт містить первопись грецького тексту, від євангелії Маттея до Одкриття, і цей текст погоджується з поправленим або провіреним текстом д-р Й. Й. Ґрізбаха. Під стрічками грецького тексту знаходиться переклад слово-в-слово в англійській мові. Знов з правого боку знаходиться колюмна нового й емфатичного перекладу в плинній англійській мові. (Гляди сторону 46 в ньому.) Цей підкреслений англій-

ській переклад, який зробив автор Емфатичного Діяглотту, не наслідує точно або виключно грецького тексту після д-р Грізбаха, але наслідує більш старший текст Ватиканського Рукопису Ч. 1209, що є найстарший і найважнійший рукопис який існує, і котрий не був ще виданий в часі д-р Ґрізбаха. Там де Ватиканський Рукопись Ч. 1909 неточний, тоді Діяглот наслідує Ватиканський Рукопись Ч. 1160 і також Александрійський. В 1942 р., Вартова Башта зачала видавати Біблію. Це є олюблена Версія Біблії Короля Якова не змінена, тільки додано в ній особлившу поміч для студентів.

Повисший опис доказує, що зневажливе привлащування релігіоністів є безпідставне і нерозумне, а це що "Якби не римо католицька релігійна орґанізація, то християни сьогодні не мали б Біблії, бо римо католицьку орґанізацію зроблено сховком для правди і її охоронителькою." Таке зарозуміле привлащування є не лише неправдиве, але відбирає належите приписання від Бога, що є Автором Святої Біблії, який не сполягає на ніякого чоловіка або горстку людей для її охорони. Він самий схоронив своє написане Слово і приказав поширити його по цілому світу помимо противенства і погубних змагань усіх релігіоністів.

ГОЛОВА 17

ЦАРСЬКА ТЕОКРАТІЯ

ЧЕРЕЗ сорок років Бог Єгова провадив синів Ізраїля через пустинню рукою Мойсея. В останньому році подорожи Він привів їх на рівнину моабську на против міста Ерихону в Обіцяній Землі. Господь призначив, щоб вірний слуга Мойсея, Йозуя, був його наслідником. Мойсей наділив натхненим благословенням дванацяти поколінь Ізраїля, і тоді вийшов на гору Небо, щоб там умерти. З верху гори Бог позволив йому поглянути на всю обіцяну землю. Тоді Мойсей помер, і Господь Бог поховав його; але ніхто не знає де і як Бог сприятав Мойсейове тіло. Про те, що там сталося, є написано в листі Юди 9: "Михаїл же Архангел, коли, змагаючись з дияволом, говорив про Мойсейове тіло, не поважився піднести проти нього суду докоряючого, а сказав: Нехай Господь загрозить тобі."

2 Мойсей не пійшов до неба. Та сцена переображення, що взяла місце пятнацять століть потім на горі, в якій Мойсей і Ілия явилися у видінню, не доказує, що Мойсей був в небі. (Маттея 17: 1-9) Ісусові слова мусіли бути правдиві, коли Він сказав: "Ніхто з людей не зійшов на небо, а тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий." (Йоана 3: 13, Анг. Вер.) Появлення Мойсея при переображенню Ісуса свідкувало, що Ісус Христос був пророком подібним, тільки більшим, ніж Мойсей і Ілия. Мойсей сказав був на рівнині

моабський кілька день перед своєю смертю: "Пророка зміж вас, із браття твого, такого як я, Єгова, Бог твій, поставить тобі; його маєте слухати." (5 Мойсея 18: 15-19, А.П.В.) Апостол Петро був присутний при переображенню і потім потвердив цю правду, що Ісус був Більшим Мойсеєм.—Діяння 3: 20-23.

3 Чудотворною силою Єгова розділив води ріки Йордань, і Йозуя перепровадив Ізраїльтянів через ріку по сухому дні, і тоді зачалось завоювання обіцяної землі. Єгова обіцяв їх прабатькам віддати цю землю в посідання. Тепер Він приказав своїм вибраним людям, аби вони винищили проклятих Кананців із тієї землі й усунули геть релігію, инакше релігія станесь для них западнею. Бог засудив тих поклонників демонів на смерть, а Ізраїльтянів Він зробив своїми виконавцями, "в образ Божий". Ізраїльтяни воювали проти Кананців по приказу великого Теократа, Єгови. Це була Теократична війна, отже праведна, ради очищення землі, яка була опоганена ідолопоклонством та кривавими злочинами в ймя релігії. Бог був з Ізраїльтянами в тій війні і творив чуда, щоб дати перемогу своєму народові і на знищення ворогів.

4 При кінці шість років постійної війни, поганські народи в тій Обіцяній Землі не були знищені, та помоми того землю зачали ділити між покоління Ізраїля. Ті покоління остались вірними Богу за життя Йозуя і старшини того народа, що пережили його, і отримали благословенства. Яко ж написано: "Блаженний народ, якого Богом є Єгова, люди, що він вибрав їх, як своє на-

слідде." (Псальма 33: 12, А.П.В.) Ймя Йозуя значить "Єгова спасає". Грецький переклад Біблії містить замість імя Йозуя, "Ісус". (Діяння 7: 45; Жидів 4: 8) Будучи вірним провідником Ізраїля, у своїх перемогах, які він осягнув вірою в Бога, над поганськими народами в Канаан землі, Йозуя був типом або прообразом пророчим на Ісуса Христа, Насіння, яке рощавить голову Вужеві. У своїй останній промові до ізраїльського народу перед своєю смертю, Йозуя напоминав їх додержувати угоду з Богом і почитати Його, тому що Він зробив їх вільним народом. Йозуя наказав їх зробити рішення між релігією а правдивим і живим Богом, кажучи: "Коли ж не любо вам служити Єгові, так вибирайте тепер, кому хочете служити: чи богам, що їм служили предки ваші, що жили по тім боці ріки, чи богам Аморіїв, що в землі їх ви тепер живете; я ж і мій дом служити мем Єгові." (Ісуса Навина 24: 15, А.П.В.) Хто скаже, що Йозуя не був свідком Єгови?

5 По смерти Йозуя, Ізраїль не полишився цілком вільний від загрози позістати свобідним народом, котра то загроза існувала в тих частях краю Канаанців, що утекли від цілковитого знищення з їх релігією. Така релігія показалась бути запутуючим гріхом, проти якого дано осторогу тим, що мусять бути вільними і незамотаними в їх бігу до життя вічного. "Тим же оце й ми, маючи кругом нас таку тьму свідків, відложивши всяку гордість і гріх, що путав нас, з терпінням біжім на боротьбу, що перед нами." (Жидів 12: 1) Стародавний Вуж чигав, щоб зло-

вити на вудку релігії вибраний народ з якого мало вийти царське Насіння.

6 Тож часто Ізраїльтяни ставали байдужними і занедбували й забували своє почитання й службу Єгові. Вони сталисъ жертвою релігії. Так часто як той народ поламав свою угоду з Ним, Єгова передавав їх в руки їх поганських ворогів, що почитали тих демонських богів, що їх принимали Ізраїльтяни. Коли ж Його люди кликали до Нього в їх горю і відвертались від демонізму і шукали його, тоді Єгова підняв їм суддів, які визволяли їх з рук їх врогів і тенет релігії. Цей період суддів бачив піднесення й перемоги віри таких свідків Єгови, як Аод, Барак, Дебора, Гідеон, Ефтай, Самсон, і пророк Самуїл. (Жидів 11:32-34) Історія в книзі Суддів замикається отсими словами: "Того часу не було царя в Ізраїлі; кожен чинив, що йому здавалось добрим." Суддів 21:25.

7 Тоді Ізраїльтяни забажали наслідувати поганські народи навколо їх, і прийшли до судді, пророка Самуїла, і просили його поставити їм царя, щоб він був видимим проводарем і управителем їх. Вони знехтували тим, що Єгова був їх невидимим Теократичним Царем, і що Він не занедбав би їх, як би вони не занедбали почитати Його. Самуїл же не вподобав цього, і молився до Бога. "Єгова же повелів Самуїлові: Слухай вимагання людського в усьому, чого бажають; бо не тебе вони відопхнули, ні! мене відкинули, щоб я не царював над ними. Так само, як поводились вони з того часу, як вивів я їх із Египту, та й досі покидали мене, і служили богам иншим, так

поводяться вони й проти тебе."—1 Самуїла 8: 7, 8, А.П.В.

8 На вперте домагання людей Бог призначив Саула з покоління Венямина бути царем, отже Саулову голову намащено олією до царського уряду. І так Саул стався "помазанником Єгови". (1 Самуїла 10: 1; 12: 3, 5) Після єврейської мови ймя "помазанник" значить "Месія"; одначе цар Саул не показавсь бути гідним прообразом великого будучого Месії, що був царським Насінням з Божої організації Сион. Вже з початку свого сорок-літнього царювання Саул поповняв свавільні діла з неслухняности до Бога. Самуїл сказав йому, що він поступав нерозумно, "бо Господь тепер був би до віку утвердив царювання твоє над Ізраїлем. Тепер же царювання твоє не устоїться. Господь знайде мужа по серці своїму і поставить його князем над людом своїм." (1 Самуїла 13: 13, 14) Тим мужом показавсь бути Давид, який народився десять років потім, як Саул зачав царювати. Коли Давид був ще молодим пастушком, Бог послав свого пророка Самуїла, щоб він помазав на самоті Давида на царя. Цим робом Давид з покоління Юди ставсь "помазанником" Господнім. Він доказав свою гідність бути типом будучого Месії, "Лева з покоління Юди". Цим що Давид подужав Филистійського велитня Голіята при помочи тільки пастушкової праці та каменьця, Бог зробив Давида знатним і звернув на нього ввагу народа і цар Саул зробив його гетьманом у своїй армії.

9 Дух Господень не спочивав більш на Саулові, а Диявол розбудив в йому духа заздрости про-

ти Давида. Дальше, Диявол спонукав Саула переслідувати Давида і старатись знищити його, щоб цим чином перешкодити обіцяному Насінню прийти через Давидів рід. Тільки Єгова визволяв свого помазанника від Саулового гонення. Стрінувшись з загрозою з рук Филистійської армії, Саул остаточно вдавсь до чарівниці в Ендор, і незабаром потім Бог допустив, що Саул був убитий за його неслухняний напрям у демонізмі.

10 Потім царем Ізраїля став Давид і був помазаний до уряду в Геброні в поколінні Юди. Він царював через сорок років. Кілька разів він був захоплений Дияволом і потерпів за це, але його серце було завжди правдиве до Єгови, якого він почитав, і він каявся і був привернений до

ласки Божої. З початку свого царювання над дванацятома поколіннями, поганські Евусеї займали часть міста Єрусалиму, а особливо гору Сион і твердиню його. Давид обложив його своїм військом і відбив Сион від поганів і зробив його своїм престольним місцем. В цей спосіб Єрусалим ставсь столицею Ізраїля, а головно гора в йому, названа "Сионом". Тому що Давид ставсь типом на Месію, будучого помазаного Царя Єгови, то і Сион стався типом на столичну організацію Єгови під Його Месією Царем. Тому в біблійнім пророцтві Божа столична організація або Теократичне Правительство під Месією називається "Сионом".

4 Тоді Филистії старались побити Давида, одначе Єгова дав Давидові дві чудесні перемозі над ними, одну коло гори Пиразим, а другу в Габаоні. Давид зложив псальму під Божим натхненням і писав: "Чого ворушаться народи, і люде промишляють про нікчемне? Піднімаються царі землі, і князі радять раду проти Єгови й проти Помазанця його: . . . Тоді промовить до них у гніві своїм і яростю своєю перелякає їх. Се ж я помазав царя мого над Сионом, святою горою моєю, . . . сказав Єгова до мене: Ти син мій, нині зродив я тебе." (Псальма 2: 1-7, А.П.В.) Ця Псальма, хоть основана на історичних фактах того часу, є пророцтвом відносно Месії. Ісуса Христа, в часі 1914 б.р., отже відносно теперішнього часу. Це пророцтво сповнилось почасти або в малій мірі із приходом Месії або Христа девятьнацять століть тому. (Діяння 4: 24-28) Воно мусить мати повне й цілковите сповнення

в нашому часі. (Одкриття 11: 15-18 У грецькій Біблії замість імя Месія стоїть **Христос.**—Йоана 1: 41.

12 Давид замірив був вивисшити правдиве почитання свого невидимого Теократичного Володаря. Зогляду на перемогу Филистіїв над Ізраїлем, яких сорок років перед тим, святий ковчег позолочений був забраний з намету почитання Святая Святих і поміщений в домі Левіта в Киріятмі. Цар Давид велів збудувати відосіблене шатро для ковчегу на горі Сион і там він заніс той ковчег і помістив його. І так почитання Єгови стало примусово нероздільне з столичним містом Сион. В часі установлення святого ковчегу на горі Сион, яка тепер сталась "горою Єгови", і "його святим місцем", цар Давид співав псальми, кажучи: "Радійте небеса, веселись земле! нехай скажуть народи: **Єгова царює.** Радійте вкупі, всі дерева в лісі, перед лицем Єгови, бо він ійде судити землю." (1 Паралипоминон 16: 31, 33, А.П.В.) Тут, нарешті, типічна царська Теократія представила себе у вірнім образі будучого Теократичного Правительства під Месією. Єгова, представлений через святий ковчег, царював на Сионі, а його помазаний Цар, Давид, якого імя значить "Олюблений", засів на типічному "престолі Єгови".—1 Паралипоменон 29: 23, А.П.В.

13 З часом Давидове серце було порушене збудувати величавий дім, палату або храм для ковчегу Господнього і служби священників і Левітів. Тоді І осподь вислав свого пророка Натана, аби звідомити Давида, що цей привилей схоро-

нений для його сина, тому що цар Давид був мужем боїв і крови. В той же час Бог Єгова увійшов в угоду з Давидом зробив завіт про царство. Цим чином Бог обіцяв, що Давидів рід наслідувати ме те царство: "І буде непорушний дом твій й царство твоє передо мною вовіки, й престол твій стояти ме віками." (2 Самуїла 7: 1-16) Ця угода о царство запевняла, що царське Насіння, Месія, або Христос, вийде з дому або з покоління Давидового, і що Єгова дасть Теократичне Правительство йому. Через те Месія або Христос називався "Сином Давида".—Маттея 1:1.

Згідно із цею угодою о царство, по Давиді став наслідником його син Соломон, якого ймя значить "Мирний". Через старість Давида і змагання ворогів перешкодити правлінню Соломона, Соломон був окоронований перед смертю свого батька. У четвертому році по своїм помазанню на царя, Соломон зачав будувати храм для якого його батько зробив великі приготовання. (Царів 6:1) Це був прообраз будучих подій. Він сходиться з історією Христа, Месії. У чивертому році, або три і пів роки по помазанню Божим духом в ріці Йордан, Христос прийшов до храму в Єрусалимі і представив себе як Цар і Основний Камень, на якому великий духовий храм Бога Єгови мав бути збудований. Про себе помазаний Ісус сказав: "Ось тут більший од Соломона." Цим Він доказав, що Соломон був типом на Месію, який будував Божий правдивий храм з живих камінів.—Маттея 12:42; 1 Петра 2:4-9.

15 Будував Соломон храм через сім рокім на горі Морія в Єрусалимі. Коли ковчег перенесено з гори Сион і поставлено його в Свя'тая Святих і священники і Левіти були установлені в їх службі, тоді слава Єгови Бога наповнила храм перед очима всіх присутних людей. В тому ковчезі не знаходилось ніщо окрім двох камяних таблиць із заповідями Божими і котрі Мойсей положив у ковчезі на горі Гореб. (1 Царів 8:9-21) Тепер, на якийсь час, типічна Теократія Всевишнього Бога показалась в найбільшій своїй славі. Люди з цілого світа приходили поклонитися в Його храмі і щоб послухати мудрости Соломона. Відносно загальних благ його мирного царювання, як от свободи від страху і недостачей, написано є: "Юда й Ізраїль многолічні як пісок у морі, їли, пили й веселилися. І царював Соломон над царствами од Евфрат ріки до землі Филистійської й до границь Египецьких. . . . І жили собі Юда й Ізраїль впокійно, кожен під виноградиною своєю й під смоквою своєю, від Дану та й до Берсабії, покіль було віку Соломонового." (1 Царів 4:20-25) Це є пророчий образ на Новий Світ під правлінням Христа.

16 Коли Соломон постарівся, Сатана, Диявол, наставив на нього сіти гріху релігії. Колись-премудрий цар упав в ідолопоклонство, і помер у неласці Божій, в 997 р. перед Христом. По його сорок-річнім царюванню народ з дванацяти поколінь розколовся на двоє, північне царство з десяти поколінь Ізраїля, і південне царство з двох поколінь, Юди і Венямина. Північне царство зараз занехало почитання Єгови і устано-

вило державну релігію, щоб відвернути людей від типічної Теократії Єгови і почитання в Єрусалимі. Те невірне царство було остаточно знищене царем Ассирії майже три століття опісля. У полудневому царстві, в Юдеї, потомки царя Соломона затримались на престолі. Угода Єгови з Давидом о віковічне царство осталася в силі, але Він змінив лінію через яку мав прийти Месія, Насіння, із Соломонової лінії до Давидового иншого сина на ймя Натан. (Луки 3: 21, 22, 31; 2 Самуїла 5: 14) Останний цар з Соломонової лінії, що сидів на престолі, в Єрусалимі, був Седекія.

17 Цар Седекія ставсь невірним і ідолопоклонником. Перед скиненням його (з престолу), Бог угоди-царства натхнув свого пророка Езекиїла звернути оці слова проти нього з краю вавилонського: "Ти ж, негідний, безбожний князю Ізраїлів, що на тебе прийшов день твій, і твоїй безбожності настав конець,—Так говорить Господь Бог: Здійми з голови корону, скинь царський вінець! се вже минулось: угору пійде низьке, униз високе. Скину, скину, скину, й не буде його, поки́ль прийде той, що має до його право й кому віддам його!"—Езекиїла 21: 25-27.

18 В 607 р. перед Христом небесна Теократія спричинила, що типічна Теократія в Ізраїлі стала збурена царем Навуходонозором вавилонським. Одначе Єгова не занехав своїх завітуючих людей, з яких останок остався вірний Йому, як от Езекиїл, Даниїл і його трьох еврейських співтоваришів, і Еремія. Через свого пророка Еремію Бог предсказав, що по сімдесяти роках

спустошення Єрусалиму і його царства Він приверне вірного останка з неволі вавилонської до Обіцяної Землі. Тимбільше, угода Єгови з Давидом о віковічне царство не була занехана. Вона дальше існувала, ожидаючи на прихід достойного наслідника, який мав би право до того царства або Теократичного Правительства. Йому Єгова віддасть те царство в приході його. Яків на своїй смертній постелі в Египті предсказав, що жезло царювання не відступить від покоління Юди, через покоління Давида, аж прийде Шілог, "Князь Мира", і обійме власть царства. Тоді до Його будуть зібрані всі народи доброї волі.—1 Мойсея 49: 10.

19 Цар Седекія був узятий в полон царем Навуходонозором, а Єрусалим і його храм були ограблені й зруйновані до тла. Земля Юдина стала обезлюднена зо всіх її жидівських жителів, і сімдесять років спустошення зачалось. Із збуренням типічної Теократії зачався довгий період знаний як "часи поган". Від тоді Сатана, Диявол, стався "богом цього світа".—2 Коринтян 4: 4.

ГОЛОВА 18

"СІМ ЧАСІВ"

По збуренню ізраїльської типічної Теократії в 607 р., перед Хр., через царя Навуходонозора, Вавилон стався третою всесвітною державою після біблійної історії; Египет і Ассирія попередили вавилонську імперію. Тоді Найвисша Власть, Всевишний Бог, ужив Навуходонозора як свій знаряд, щоб виконати суд проти невірних Ізраїльтян, проти чого Він через довгий час остерегав їх через своїх пророків. Всемогучий Бог, який може ужити навіть без-життя, буз розуму сил природи, аби виконати свій намір, тепер ужив Навуходонозора, як свого слугу. (Еремія 25: 9; 27: 6; 43: 10) Першу облогу проти Єрусалиму Навуходонозор зробив одинацять років перед знищенням його, і в той час він полонив многих і забрав до Вавилону, включаючи і молодців Даниїла і Езекиїла. Обидва ці мужі стали пророками, отже і свідками Єгови. Даниїл, ізза своєї мудрости від Бога, ставсь головним віщуном та дорадником Навуходонозора. Хоть Бог ужив цього поганського царя як свій знаряд, то це не значить, що він почитав Єгову, як свого Бога. Одначе тому, що Навуходонозор уживав величезну імперіялістичну власть за дозволом Всемогучого Бога, Єгова ужив його як основу або підставу на якій Даниїл міг доручити найвисшої ваги пророцтва відносно установлення царства Месії.

2 Тому цар написав: "Навуходоносор, царь, усім народам, племенам і мовам, що живуть по всій країні: Нехай вам мир умножуєсь! Сподобалось мені, про знамена й чудеса, які вчинив надо мною Найвисший Бог, оповістити вам. О, які великі знамена його й які потужні чудеса його! Царство його—царство віковічне, й володіння його—від родів до родів." (Даниїла 3: 31-33) Згідне із цим, чоловіки й жінки, "усіх народів і язиків", що бажають, щоб мир умножився їм, повинні глибоко зацікавитись одкриттям, яке земний цар, так високий і потужний, уважав за відповідне розказати, як слідує:

3 Він мав сон, який налякав його. Ніхто з релігійних мудреців ані дорадників з його двора не могли вияснити йому. Пригадавши собі, як Даниїл переказав і вияснив забутий сон царем про страшний бовван і його знищення, Навуходоносор покликав свідка Єгови і розказав йому свій сон:

4 "Я видива голови моєї в ліжку мойму були такі: Я бачив—от посеред землі дерево дуже високе. Здорове було те дерево й міцне, а вершина його досягала до неба, й було його видко до країв усієї землі. Лист на ньому прегарний, овощів на ньому рясно, а поживи на ньому стало б усім; під ним знаходили холод польові звірі, на гіллю його гніздились піднебесні птиці, і з нього живилось усяке тіло. І бачив я в видивах моєї голови на мойму ліжку—аж це зійшов із неба Невсипущий і Сьвятий (ангел). І кликнув він голосно й промовив: Зрубайте се дерево пообрубуйте його гілле, обтрусіть листе з нього

й пороскидайте овощі його; нехай повтікають звірі зпід нього й птиці з його гілля; Але головного його корення полишіть в землі; він же нехай в залізних та мідяних ланцюгах в траві на полі зрощується небесною росою, і нехай буде з животинами пай його в траві земній. Людське серце возьметься в нього, а дано йому буде серце звіряче, доки не мине над ним сім часів (років). На раді Невсипущих так поставновлено, й присудом сьвятих призначено, щоб знали всі живущі, що Найвисший царює над царством людським і дає його, кому хоче, та настановляє над ним і приниженого між людьми."—Даниїла 4: 1-17.

5 Даниїл вияснив сон, що він предсказував що непритомність обійме Навуходонозора на сім років, впродовж котрого часу він не зможе особисто виконувати імперіялістичне правління, але що він буле подібний до дикого звіря й жити ме на отвертому полю. По тому його притомність вернеться до нього, і він відзискає своє царство, котре, як той зрубаний пень у землі, очікувало на його поворот. При помочи цього досвіду він мав пізнати, що Всевишній Бог є всесильний і що Він призначив хто воло'діти ме в Царстві над чоловіком.

6 Дванацять місяців опісля Навуходонозор зачав величатися величністю Вавилону, який він збудував. В той час він почув голос з неба, який переказав ту саму вість, яку він мав у сні, і ось нагло він був захоплений непритомністю й став як звір. Його випущено на поля, де він жив і їв, як суровий звір. Коли ж проминуло над ним сім

часів у цім суровім стані, Бог змилосердився над ним і повернув йому розум, і він прославив Всевишнього Бога. Тоді він знов засів на престолі своїм. Цим чином Бог Єгова, який остеріг Його пророчим сном через Даниїла, ужив його, щоб зробити образ через сповнення в малій мірі того сну і цим чином пояснив велике і повне сповнення його.

7 Около 150 років перед цею дивною подією, пророк Ісаїя виповів пророцтво "приповість проти царя Вавилонського". Ісаїя уподобив його до великого дерева, і тоді сказав: "Як же ти впав із неба, Люцифере, досвітная зоре? Ти розбився об землю, що топтав народи! Ти ж говорив у серцію своїму: Взійду аж на висоти хмарні, рівнею тому зроблюсь, що Всевишнім зветься." (Ісаїї 14: 4-14, Анг. Вер.) В раю-Еден Всевишний Бог зробив прекрасне, сияюче духове сотворіння, Люцифера, невидимим сторожом над землею й її сотвореннями. До Люцифера те пророцтво каже: "У Едемі, Божому саді, пробував єси. . . . Тебе помазав я, щоб, наче херувим розпростерав охоронні крила. . . . Без хиби були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж докіль не знайшлось у тобі беззаконності." (Езекиїла 28: 13-15 Отже те велике дерево, що сягало до небес, яке цар Навуходонозор бачив, представляло небесний уряд Люцифера, т. є, його невидиме царювання над Адамом і Евою і низшими звірятами. Той уряд тоді був праведний.

8 Коли ж Люцифер відступив до безбожности і збунтувався проти найвисшої власти Всевиш-

нього Бога, тоді і він стратив право бути Божим представником у доморяництві, і Бог понижив Люцифера, який стався Сатаною, або Божим противником. Бог засудив Сатану на знищення, але позволив йому остатися живим на ограничений час, аж поки спір над імям і чайвисшістю Єгови буде поконаний і остаточно полагод-

жений. Правда, Сатана дальше затримав контролю над чоловіком, але не над праведним чоловіком, ані Божий **праведний** чоловік не панує над людьми. Уряд праведного правління перестав ділати або рости, але був здушений або нечинний аж прийде Той, що має право до його, і тоді Всевишній віддасть його Йому, хоть би цей світ і вважав Його за "приниженого між людьми." Отже такий стан річей знаходивсь неначе в соннім образі, коли то велике дерево було зрубане і земні сотворіння розбіглись з під нього, а тільки пень того дерева полишивсь у землі, закутий залізом і міддю.

9 Те дерево не сталось мертвою суттю. Його живий пень свідкував, що він знову випустить новий парость і знову рости ме, коли прийде Божий час і Він увільнить його із закутих кайдан. Так і невидиме небесне право управляти людством буде оживлене й знов зачне ділати. Це значить, що Боже царство, Теократичне Правительство, буде установлене над людством, але тільки тоді, коли Бог усуне тамуючі чинники у своїм назначенім і предсказанім часі. Коли?

10 Не скорше, аж поки "сім часів" промине над символічним пнем дерева, тоді Бог зможе, після своїх власних присудів, установити царство над людьми руками праведного й невидимого сторожа. Той пророчий сон не указує, що "сім часів" зачались в Едені зараз по збунтованню Люцифера і втраті права й власти до справедливого правління. Факти у сповненню показують, що вони не зачались тоді. Той сон тільки зазначує, що в досвіді того пня-дерева промине період з

"сім часів", і що потім настане негайне звільнення того пня і що він зачне свобідно рости знову. У меншім сповненню того сна, Навуходонозор стався як звір, без людського розуміння, на сім років, а потім він знов мав відзискати притомність і дальше володіти імперією.

11 Це ясно указує, що "сім часів" зачалось тоді, коли Новуходонозор збурив типічну Теократію Єгови в Єрусалимі, в 607 р., перед Христом. Так довго, як типічний уряд в Єрусалимі сяк-так ділав в Його ймя, так довго існувала до певної міри народня притомність і певний взірець правильного правління між народами землі. Коли ж типічну Теократію повалено, тоді не стало ніякої тами для безтямного та звірського правительства й людства. Тоді на правительственному полю знайшлись виключно поганські сили або власти. Божі завітуючі люди вже не мали народного царства серед цього світа, незалежного від поганських народів. Правлючі держави, що тоді існували, були поганські, а Вавилон був найпотужнійший.. Ось так зачались "поганські часи". Тож до цих то пор мусів відноситися Ісус Христос в євангелії Луки 21:24, як до "часів поган". Почавши від 607 року перед Христом, і складаючись із числа сім, то коли ті "сім часів" мали скінчитися і праведне правління Божого царства мало настати?

12 В Одкриттю 12:6, 14 говориться про 1,260 день, а опісля той самий період з днів описаний як "пора, і пори і половина пори", або "три і пів часи", що становить половину із сім часів. Отже "сім часів" складаються з подвійних 1,260 день,

або 2,520 день. У ковчезі підчас потопу Ной числив 150 день, ним води зачали упадати на землі, як 5 місяців, пересічно по 30 день на місяць. (1 Мойсея 7: 11, 24; 8: 3, 4) Отже 2,520 день рівнається 84 місяцям, що становлять 7 років. Це погоджується з мініятурою сповнення сна, коли то Навуходонозорова непритомність через "сім часів" тривала сім років довго.

13У більшому або в повному сповненню, тих "сім часів" мали тривати довше чим тільки 2,520 буквальних днів. Езекиїл, який пророкував в тих часах, що і Даниїл, також був натхнений Богом дати міру часу, а дав він оце божественне правило для рахування часу: "День за рік, день за рік, кажу, визначив я тобі." Він також був поневолений аж покіль скінчилась ця міра часу. (Езекиїла 4: 6, 8) Отже кожний день із цих 2,520 днів пророчого обчислення в Даниїловім пророцтві, рівняється одному соняшному рокові. Згідно з цим самим правилом, то "сім часів" або "часи поган" числять на 2,520 **років.** В Навуходонозоровім часі рік зачинався числити від осени, або около 1 жовтня, після нашого часу. Тому що він знищив Єрусалим у літі 607 році перед Христом, той рік зачався в осени 608 році перед Христом і скінчився в осени 607 році перед Христом.

14Тим що той рахунок поганських "сім засів" зачався від осени 607 року перед Христом, то це легко можна обчислити коли вони скінчаться. І так від осени 607 року перед Христом до осени 1 року перед Христом є точно 606 років. Від осени 1 року перед Христом до осени 1 року по

Христі становить 1 рік, чого не треба забувати. Отже від осени 1 року перед Христом до осени 1914 року по Христі становить 1,914 років. Тепер коли додати 606 років і 1,914 років, то сума буде 2,520 років, які скінчилися в осени 1914 році по Христі. Цим способом Єгова, який докладно тримав час відносно своїх намірів, символічно предсказав, що "часи поган", себто, "сім часів" будуть продовжатися аж до осени 1914 року. Отже ясна річ, що перед тим роком правдиве Теократичне Правительство Месії, що було представлене через типічну Теократію в Єрусалимі, не могло бути установлене.

15 Вияснюючи значіння закованого ланцами пня, Даниїл сказав до Навуходонозора: "А що приказано було полишити головний корінь дерева, то се значить, що твоє царство зістанеться при тобі, коли ти спізнаєш власть небесну." (Даниїла 4:23) Це представляло, що Бог не занехав своєї першої постанови поставити справедливе правління над праведними людьми. Навпаки, діяльність невидимого сторожництва через назначену Ним особу, була відложена аж промине "сім часів" поганського правління над землею. Тоді той ново-назначений наслідник Богом Єговою мав заняти порожне місце сторожництва невірного Люцифера і зачати знов свою чинність. Це мало б значити, що "царство небесне" або царство Боже під Його помазаним Царем, прийшло і було установлене, без ріжниці чи поганські власти побачили і признали цей факт або ні. Це значить, що прийшов час, або вони

зреклися власти і дали місце Теократичному правлінню над цілою землею.

16 Кому ж Єгова дав небесне сторожництво над усіма людьми доброї волі в 1914 р.? Даниїл 4: 14 відповідає: "Щоб знали всі живущі, що найвисший царює над царством людським, і дає його, кому хоче, та настановляє над ним і приниженого між людьми." "Приниженого з між людей він установив над ним." (Рот.) Бог не передав "царства людського" тоталітаріянам і релігійним диктаторам, що є лукавими і біснуватими людьми. Бог Єгова дав небесне царство нового світа Тому, що Його політикери, комерційні торговці та релігійне духовенство зненавиділи, як "приниженого між людьми", а іменно, Ісус Христові, якого вони прибили гвоздями до дерева між двома розбійниками. (Ісаії 53: 1-12) Той предсказав, що при кінці світа, який зачався в 1914 році, Його правдиві послідовники 'будуть зненавиджені всіма народами за Його ймя'. Свідки Єгови є тепер так зненавиджені. (Маттея 24: 9) Відносно правительства нового світа праведности, пророцтво Одкриття 11: 15-18 справдилося в 1914 році, при кінці "сім часів":

17 "Царства світа стали царствами Господа нашого й Його Христа, і царювати ме по вічні віки. . . . Дякуємо Тобі, Господи і Боже вседержителю, що єси, і був, і прийдеш, що приняв єси силу Твою велику і воцарився єси. І розгнівались погане, і настиг гнів твій." (А.П.В.) Аж тепер ми можемо розуміти чому Христос, Месія, не установив Божого царства в Його першім приході або зараз по вознесенню на небо.

ГОЛОВА 19

ЦАР ВОЛІ ЯВЛЯЄСЬ

СОТКИ літ перед появленням помазанника, Даниїлові було сказано, і це він записав, в якому часі появиться Месія, або Христос. Для Даниїлової потіхи ангел Гавриїл звідомив його, кажучи: "Так дізнайсь і розумій: від того часу, як вийде приказ, щоб одбудувати Ерусалим, до Христа Владики—сім сімок і шістьдесять дві сімки; й вернеться нарід і збудовані будуть улиці та мури, але в тісних часах. А як мине сім і шістьдесять дві сімки, відданий буде на смерть Христос." (Даниїла 9:25, 26) Такий приказ відносно відбудування Єрусалиму був даний Неємії в 454 році перед Христом, бо ті 69 тижнів (або 483 роки) від тієї точки числяться до 29 р. по (рождистві) Христа, як рік гідній пільнування. Чи появиться Месія тоді?—Неємії 1:1-3; 2:1-8.

2 Століття пізнійше, той самий ангел Гавриїл, що був посланий до відбудованого Єрусалиму, предсказав вірному священникові Захарієві у храмі про народження сина, який йти ме наперед і проголосить появлення Месії. Шість місяців пізнійше "послав Бог ангела Гавриїла в город Галилейський, званий Назаретом, до діви зарученої чоловікові на ймя Йосиф, з роду Давидового; а імя діви Мария." Тоді Гавриїл сказав до цього потомка царя Давида з покоління Юди: "І ось зачнеш ти в утробі твоїй, і вродиш

сина, й наречеш імя Йому Ісус. Сей буде великий, і Сином Вишнього звати меться, і дасть Йому Господь Бог престол Давида, отця Його: і царювати ме Він над народом Яковим по вік, й царству Його не буде кінця." Тоді Мария запитала: "Як будс се, коли чоловіка не знаю?" Гавриїл відповів: "Дух сьвятий найде на тебе, й сила Вишнього отінить тебе; тим і, що вродиться сьвяте, звати меться Сином Божим. . . . Бо не буде неможливе у Бога всяке слово." (Луки 1:5-37) Ось такими словами, хоть Мария не розуміла їх, Божий післанець розказав, що життя олюбленого й єдинородного Сина Єгови буде перенесене з небесної країни й слави в утробу жидівської дівчини чудотворною силою Бога.

3 Якийсь час опісля Господень ангел явився у сні Йосифовові, що був обручником Марії, і сказав: "Не бійся взяти до себе Марию, жінку твою; бо що в ній зачалось, те від сьвятого Духа. І вродить вона сина, і даси йому імя Ісус; бо він спасе людей своїх од гріхів їх." (Маттея 1: 20, 21) Ця подія мала бути сповненням пророцтва Ісаії 7: 14: "Усе ж се сталося, щоб справдилось, що промовив Господь через пророка, глаголючи: Ось діва мати ме в утробі, й вродить сина, і надуть йому імя Емануїл, що перекладом є: З нами Бог."—Маттея 1: 22, 23.

4 Йосиф і Мария були змушені перебратись до Вефлеєму в землю Юдину перед сповненням цеї події, і там однієї ночі народилось дитятко, яке положено в яслах. Це сталось трицять років перед предсказаною датою 29 року по Христі. Це сталося яких шість місяців по весняній пасці 2

року перед Христом, отже десь около 1 жовтня, коли то ще зимові дощі не зачались, і пастухи берегли своїх стад на полях нічною порою. Ті пастухи не бачили так званої "Вефлеємської звізди", або "звізди зо сходу", яка мала звернути їх увагу на цю подію. Вони не були астрольогами ані магіками або "мудрецями зо сходу", поклонниками демонів. Вони були жидівськими пастирями, що боялись Бога Авраамового і Давидового.

5 "І ось ангел Господень став коло них, і слава Господня осияла їх; і полякались страхом великим. І рече їм ангел: Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народивсь вам сьогодні Спас, що есть Христос Господь, у городі Давидовому. І се вам ознака: Знайдете дитинку сповиту, лежачу в яслах. І зараз явилось із ангелом множество воїнства небесного, хвалячи Бога й глаголючи: Слава на вишинах Богу, а на землі впокій між людьми доброї волі."—Луки 2: 9-14, Вер. Дуя.

6 Релігіоністи, що вірують у "трійцю", кажуть, що тоді народився так званий "Бог-чоловік" через утілення. Таку безпідставну науку можна завдячувати релігійним обрядам, що назвали Марию "матірю Божою", і цим зневажили Всемогучого Бога, який не мав початку ані джерела ані не родивсь від женщини. Марії не сказано, що вона буде "матірю Божою", але Гавриїл сказав їй: "Тим і що вродиться святе, звати меться Сином Божим." (Луки 1: 35) Тимбільше, коли б Син Божий мав бути тільки утілений, тоді Його життя не треба було переносити в зародок утро-

би дівиці, щоб воно там розвинулось і остаточно народилось як безпомічне немовлятко. Він міг був затримати свою духову особу і змаріялізуватися у повному розвиненому тілі, себто, одягнутися в тіло людське, як це робили сини Божі за днів Ноя і як це зробив ангел Гавриїл, коли обявився видно Марії.

7 Та Писання не говорять про Нього, як утіленого, але (Йоана 1:14) кажуть: "І Слово тілом сталося, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодати і правди." Його післанництво на цій землі було тимчасове, і через те сказано, що Він "пробував" тимчасово між нами, як от і апостол Петро говорить про своє перебування "в сій оселі", хоть і Петро не був утілений. (2 Петра 1:13, 14) Що Син Божий, народившись на землі, не був могутньою духовою особою і не одягнувсь в дитинячу форму тіла і невдавав за цілковито несвідомого, як новороджене немовлятко, то це доказують писання (Филипян 2:5-8); а що Він цілком відложив своє духове існування: Ісус Христос, "котрий, бувши в образі Божому, не вважав хижацтвом бути рівним Богу; тільки ж умалив себе, прийнявши вид слуги, бувши в подобиї чоловічому, і здававшись видом, яко чоловік, принизив себе, бувши слухняним аж до смерти, смерти ж хрестної."

8 Дехто спориться, що слова "І дадуть Йому імя Емануїля, що перекладом є: З нами Бог", доказують, що в тій дитині був самий "Бог утілений". Це, одначе, є перекручення Писань і противиться всім иншим біблійним текстам, що гово-

рять про цей предмет. Ймя "Емануїл" значить тільки те, що Божий представник і слуга був з своїми завітуючими людьми, і так через цього представника Бог Єгова був з ними і за ними, по їх стороні, і сприяв і помагав їм, після пророцтва Ісаії 8: 10. Ані цей факт, що ймя "Ісус" значить "Єгова спасає", не значить, що Ісус і Бог Єгова є одною і тією самою особою. Ймя "Ісус" це тільки грецьке слово замість еврейського "Йозуя"; отже цей факт, що Мойсеїв наслідник був названий Йозуя, не значить, що він був Богом Єговою.—4 Мойсея 13: 16, 17; Діяння 7: 45.

9 Ані часто наведене пророцтво Еремії 23: 5, 6 не можна ужити як доказ, що Ісус був самим Богом Єговою і одною особою з Ним: "Ось надходить час, говорить Єгова, і збуджу Давидиві праведного пагонця, що володіти ме, як царь, і мудрим робом ходити ме й чинити ме суд і справедливість на землі. За днів його спасеться Юда, й жити ме безпеч Ізраїль, і ось імя його, яким його звати муть: Єгова наша праведність." А. П.В.) Називати сотворіння прізвиськом, яке включає ймя **Єгова**, не значить що таке сотворіння є одною особою з Єговою. Це можна доказати Писанням в пророцтві Еремії 33: 16: "В ті часи буде Юда спасен і Єрусалим жити ме в безпеці, і дадуть імя йому, Єгова—оправдання наше." (А.П.В.) Отже ясно, що Єрусалим не може бути одною особою з Єговою ані рівний з Ним в силі й славі й не є членом майбутньої "трійці".

10 Релігіоністи в своїх аргументах, що Ісус був "утіленим Богом", наводять писання в 1 Тимотея 3: 16. Та цей аргумент можна збити всіма новочасними перекладами того тексту, який звучить, як слідує: "Безперечно велика є тайна набожности; Той, що появився у тілі, оправданий в дусі, показався ангелам, проповідуваний між народами, увірували в Його по сьвіту, принятий в славі." (1 Тимотея 3: 16, А.П.В.; Дуя Вер.; Діяглотт; Ротергам; Веймот; і ин.) У повисшім тексті майже всі старинні рукописи і переклади, включаючи і Латинський Вулгат, мають слова "Той, що" замісць слова "Бог". Також релігійна ідея про "Божу кров", основану на словах Павла в Діяннях Апостолів 20: 28, зникає через підкреслення грецького первопису перекладами в Діяглотт і Ротергама, як слідує: "Тим достерегайте себе і все стадо, в котрому вас дух сьвятий настановив надзирателями, щоб пасти церкву Божу, котру Він придбав кровю із своєї власности." Це кровю свого власного Сина або Агнця Божого, що Бог Єгова купив свою церкву.

11 Йосиф і Мария були уповажнені називати дитину "Йозуєм" або "Ісусом", бо сказав ангел до них: "це Він, що спасе людей своїх від гріхів їх." (Маттея 1: 21, А.П.В.) Тільки тих своїх людей Він спасе, що стались Йому вірними і слухняними, а не добровільних бунтівників та недовірків. Якби Ісус був Всемогучим Богом Єговою, то Він був би не міг спасти своїх людей від їх гріхів своєю кровю, бо ж Бог Єгова—безсмертний, "од віків до віків." "Один, що має безсмерте, і живе в сьвітлі неприступному, котрого не бачив

ніхто з людей, ані бачити не може; Його ж честь і держава вічна." (1 Тимотея 6:16, А.П.В.) Всемогучий Бог не може умерти, але Ісус міг умерти і умер, як про це свідкують Писання; отже Він не міг бути Богом свого Отця, але був Божим смертельним Сином. У своїм часі, доказавши свою вірність аж до смерти і постаравшись о викуп від гріха, Син отримав в нагороду безсмертність; як про це Він самий сказав: "Бо, як Отець має життя в собі, так дав і Синові життя мати в собі." Йоана 5:26.

12 Божественний присуд є, "Плата за гріх—смерть; дарування Боже—життя вічне через Ісуса Христа, Господа нашого." (Римлян 6:23, Анг. Вер.) Щоб Ісус міг спасти своїх людей від їх гріха, то треба було Синові Божому народитися як чоловік і вирости і статись "чоловіком Ісусом Христом." (1 Тимотея 2:5, 6) Ось так Він ставсь вповні рівний звершеному чоловіку Адамові в Еден, який був безгрішен і посідав право до звершеного життя в земному Раю. Божий закон показує звершену вагу в божественній справедливості, кажучи: "А коли буде яка ушкода, тоді мусить оддати душу за душу, око за око, зуб за зуб, ногу за ногу." (2 Мойсея 21:23, 24, Анг. Вер.) Звершений чоловік Адам согрішив, заподіяв шкоду, і за це був засуджений на смерть. Він утратив своє право до життя і тому не міг передати права до вічного життя своїм потомкам.

13 Щоб привернути право до життя для потомків Адамових, що вірували й слухали Бога, то треба було иншому звершеному чоловіку по-

жертвувати своє людське життя й право до такого життя Богу, як ціну викупу. Цим чином Він відкупив або наново здобув для віруючих те право до життя, яке Адам втратив через гріх, і тепер тим правом Він міг наділити тих, що показались бути гідними після Божих условин. Ніхто з Адамових потомків не є без гріха і ніхто не має права до життя, щоб міг пожертвувати його як ціну викупу. Тож треба було Синові Божому відложити своє духове існування й статись звершеним чоловіком. Щоб стрінути точні вимоги Божого звершеного закону, Ісус мусів бути звершеним чоловіком, ні більше ні менше. Ісус міг умерти, але не як духове сотворіння, а як звершена людина, за людство, що потребувало викупу. Ради цих і инших причин Ісус не був Бог-чоловік, бо тоді Він був би більший, ніж цього вимагала ціна викупу. Як би Він був безсмертним Богом або безсмертною душею, тоді Він не міг би був віддати свого життя. Після Писання, то Він був смертельний на землі і на Йому сповнилося пророцтво Ісаії 53: 12: "Оддав свою душу (життя) на смерть, і до лиходіїв дав себе прилічити, хоч він приймив на себе гріхи иногих і за переступників зробився посередником." "Тяжко сумна душа моя аж до смерті."—Маттея 26: 38.

14 Бачучи, що Ісус не отримав свого життя від грішного Адама через незвершеного чоловіка Йосифа, отже Він не був сином Адама. Народившися від жени силою Божою і ставшися звершеним чоловіком без гріха і неопоганений, отже рівний звершеному Адамові в Едені, Ісус власти-

во був названий "Сином чоловічим". (Буквально в грецькій мові) Ціною своєї жертви Він відкупив право до життя і всі земні правовласности, які посідав звершений чоловік в Едені. Із цим погоджуються Писання, кажучи: "Як же прийшла повня часу, послав Бог Сина свого, що родився від жени і був під законом, щоб викупив тих, що під законом, щоб ми прийняли всиновлення." "Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих."—Галат 4: 4, 5; Маттея 20: 28.

15 Йосифові й Марії не сказано називати дитину Христом, бо це—титул і значить **Помазанник.** Одначе те диття було призначене статись Христом або Месією. Це мало статись тоді, коли Бог помазав його на царського Князя. А при такому помазанню перший раз мав появитися "Месія Князь".

16 Вже сама ціль Ісусового приходу статись Месією або Христом доказує, що Його головний або перший намір у приході на землю не був той, щоб відкупити й спасти людство. Таке спасення людських сотворінь, хоть важне для шукаючих вічного життя, є тільки другорядним у Божих високих задумах. Замір Єгови був, щоб установити праведне правительство, Теократичний уряд, який мав спочивати на раменах Його вірного Сина, і тим правительством оправдати своє ймя перед усіма живучими сотвореннями вселенної. Це дакоже, що Диявол є обмовником і брехуном і ложним богом. Титул **Месія** або **Христос** не значить Відкупитель, але княжний

Цар, якого Єгова помазав бути Володарем в Теократії або царстві Божому.

17 Головна ціль Сина Божого ради якої Він прийшов на землю була та, щоб стрінути і рішучо відповісти на ложний закид Сатани, що Бог не може поставити на землі сотворіння, яке б затримало свою невинність і вірність аж до смерти серед проб гонення з руки Диявола і його демонів. (Йова 1:8-12; 2:3-5) Для цеї причини Вужеві дано дозвіл ранити пяту Насіння Божої "жени". Задержавши свою невинність серед найбільших огнених проб, цим чином Ісус Христос оправдав ймя свого Отця і доказав свою гідність бути Насінням або Царем Божої престольної орґанізації, Сиона.

18 В 29 році по рождистві, у трицятому році свого віку, Ісус посвятився задумам Єгови і ясно при помочи символу показав, що Він умер для своєї волі, но ожив для Божої волі, через занурення себе під води Йордану, будучи охрещений і піднесений із них. Зараз потім Йоан Хреститель побачив представництво духа Божого або чинної сили, яка зійшла на Ісуса, у виді голуба. (Луки 3:21-23) Релігіоністи по дитинячому твердять, що це становить доказ "трійці", Отця, Сина і святого духа. Та в дійсности тільки дві особи було там, кожна віддільна і відріжнена, а голуб був тільки знаком для Йоана Хрестителя, що невидима сила Божа була виллята на Сина Божого.

19 Йоан чув голос Божий, що признав Ісуса за Сина Його. Це доказує, що Бог тоді сплодив Ісуса своїм духом або чинною силою, через котру

то силу Ісус тепер став духовим Сином Божим, посівши право до духового життя в небі. Бог сплодив Його так тому, що Ісус посвятив своє право до людського життя, як викуп за людство. Його земне життя мало бути пожертвоване як викуп за каючіся грішники. Це значить, що Бог узяв Ісуса в "угоду через жертву". (Псаль. 50: 5) Він не міг узяти назад свого людського життя, яке Він посвятив, щоб відкупити для віруючих людей їх право до вічного життя, яке вони втратили через народження грішниками.

2 На такій то підставі Ісус міг опісля сказати до розслабленого чоловіка, якого принесли Йому для сцілення: "Чоловіче, оставляються тобі гріхи твої." І про грішну жінку, яка вмивала Його ноги своїми сльозами і обтирала волоссем голови своєї, Він сказав: "Оставляються її гріхи многі." "Рече їй: Оставляються гріхи твої." Релігійні письменники та Фарисеї обвинувачували Ісуса, що Він називав себе Богом або рівнав себе до Бога через прощення гріхів. (Луки 5: 18-24; 7: 37-50) Ісус міг відпускати гріхи, тому що Він був і є Словом Божим, і був тоді в угоді з Богом через жертву. Через цю причину Його звершене, безгрішне людське життя було звязане угодою, щоб ужити його як викуп за каючихся і віруючих одиниць і увільнити їх від немочей гріха. Для цеї самої причини Ісус пізнійше міг дати слідуюче поручення своїм вірним апостолам: "Кому відпустите гріхи, відпустяться їм; кому задержите, задержаться." (Йоана 20: 23) Ті апостоли були Його представниками на землі.

2) Боже пророцтво, в Псальмі 2: 7, було звернене до Ісуса: "Ти Син мій, нині зродив я тебе." Коли Єгова сплодив охрещеного Ісуса і Він ставсь Його духовим Сином Божим із правом до життя в небесній духовій країні, тоді Ісус стався "новим сотворінням". Тоді Єгова приняв свого сплодженого Сина в угоду о Царство,

яка була представлена через угоду Божу з царем Давидом століття перед тим. Ісус стався наслідником Царства Месії і був направду "сином Давидовим", щоб знищити того чигаючого Вужа. Згідно із цим Єгова помазав Ісуса святим духом, або божественною силою, яка символічно була представлена через сходящого голуба на голову Ісуса. Тоді Він був помазаний бути Царем, "Князем Мира", Насінням Божої "жени" Сиона. Силою цього помазання Він стався Месією, Христом. Від тоді Він був Ісусом Христом або По-

мазанником Ісусом.—Діяння Апостолів 10:36-38.

При цій події прийшов "Христос Владика", і тих шістьдесять девять тижнів з років скінчилося, що предсказав був Даниїл в 9:25. Чому тоді Христос Владика прийшов? Самий Ісус Христос відповів, коли його запитав управитель Понтійський Пилат: "Так Ти цар?" "Відказав Ісус: Ти кажеш, що цар я. Я на се родився і на се прийшов у сьвіт, щоб сьвідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу." (Йоан 18:37) Тож людське спасення є другорядне до роботи свідоцтва в оправданню Йме Єгови.

Із вірности до угоди о Царство і до свойого помазання проповідувати те царство, Ісус відпер спокуси Диявола в часі свого перебування сорок день у пустинні. Він відмовився приняти царства цього сьвіта з рук Диявола в заміну за Його почитання Диявола. Він постановив осягнути те Царство, і тоді силою того Царства покрушити голову "того стародавного вужа, званий Дияволом, Сатаною", і цим робом оправдати Боже Йме. (Маттея 4:11) Месія—це Цар свободи, бо через своє славне царювання Він установить вічну свободу, що її бажає чоловік.

ГОЛОВА 20

ВІД СМЕРТИ ДО БЕЗСМЕРТНОСТИ

"ЗНАЙШЛИ ми Месію (що єсть перекладом: Христос)." Про цей знахід Жидовин рибак, на ймя Андрей, пійшов поспішно, щоб звідомити свого брата Симона Петра. (Йоана 1:40, 41, А.П.В.) Андрей чув, як Йоан Хреститель сказав про Ісуса, що Він—"Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа," і тоді він пійшов услід за Ісусом, і слухав Його вістки про Царство Месії.

2 Ісус Христос сказав своїм учням найперше шукати царства Божого і правди його. І це Він самий робив. Не занимався Він політичними справами цього світа, але посвятив себе виключно для проголошення царства нового світа праведности. В синагозі в родиннім місточку в Назаретах, Галилеї, Він прилюдно проголосив своє післаництво від Бога проповідувати, і Він завжди сповняв цю відповідальність нести свідоцтво про найбільшу правду Божого написаного Слова, т. є, Царство. (Луки 4:16-21) Він був помазаний на Царя Теократичного Правительства; і ось Він був присутний. Він проповідував правду, кажучи: "Покайтеся, наближилось бо царство небесне." (Маттея 4:17) Не будував Він ні с[illegible] нагогій ані релігійних будинків і не настановляв себе в них пастором, не видзвонював у дзвони, щоб скликати людей послухати Його проповідей, а тоді зібрати гроші. Він самий йшов до

людей і безплатно проповідував їм в їх власних домах і синагогах, де вони збирались, і також в єрусалимському храмі. "І сталось опісля, проходив Він городи й села, проповідуючи й благовіствуючи царство Боже; а дванацять із Ним."— Луки 8: 1.

З Із тих, що слухали Його і пійшли за Ісусом Христом. Він вибрав і назначив дванацять апостолів. Не вибрав Він учених письменників або бистрих законників, ані Фарисеїв або Садукеїв. Ті люди навчали переказів людських замість заповідей Божих, і отримували, що вони називали, "жидівську релігію". Вони поборювали Ісусову власть і післаництво, і відкинули Його. Ісус сказав, що нове вино не може задержатись в старих бурдюках без ушкодження. Він вибрав покірних, смирних, чесних, і Бога-боящихся людей. Він прийшов в ймя свого Отця, тому Він і проголошував їм ймя Єгови. Він навчав їх, що оправдання Божого ймя через Його царство, було першої ваги. Тож Він навчив їх молитися: "Отче наш, що на небі! Нехай святиться імя твоє. Нехай прийде царство тоє. Нехай буде воля твоя, як на небі так і на земді." (Маттея 6: 9, 10) Він дав їм припорученння і вислав їх проповідувати від міста до міста і від дому до дому. Його наказ був такий: "Ходяче проповідуйте, глаголючи, Царство небесне наближилося. . . . А як увійдете в яку господу, витайте її, кажучи: Мир сій господі. І, коли господа достойна, нехай упокій ваш зійде на неї. Коли ж недостойна, то нехай упокій ваш вернеться до вас. . . . І ненавиді ти муть вас усі за ймя моє; хто ж видержить до

кінця, той спасеться. Коли ж вас гонити муть у тому городі, втікайте в инший."—Маттея 10: 1-23; також Луки 9: 1-6; 10: 1-16.

4 Сатана-Диявол, спостеріг, що Ісус був Наслідником Божого царства, яке Він проповідував. Він був тим предсказаним Насінням з Божої "жени", і також обіцяним Насінням Авраама. Ворожнеча Сатани не знала границь, отже він рішився знищити Ісуса і задержати своє власне царство цього лукавого світа. Він знову вжив релігії, як вимівку спротивитись свідкові Єгови, та цей раз Головному Свідкові. Релігійне духовенство виступило проти Нього, і злорічило проти Нього, і шукало вбити Його. Причину цього Ісус сказав їм: "Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душегубцем з почину; й в правді не встояв." (Йоана 8: 44) Те релігійне духовенство жидівства корило свої серця самолюбною надією відносно Царства Месії. Вони відчули заздрість до Ісусового проголошення царства і не схотіли прилучитися, щоб нести свочі того Царства звичайним людям, які радо слухали Ісуса.—Марка 12: 37.

5 Три і пів роки по своїм помазанню на Царя в ріці Йордань, Ісус урочисто їхав на осляти серед радісної товпи, витаючи царство Боже. Приїхавши до Єрусалиму, Він вступив до храму, де старинні царі народу ізраїльського були помазані й торжественно приняті. У храмі Ісус Христос, Помазаний Цар, осудив народ, представивши себе там, як Божий помазаний Цар. Жидівські релігійні провідники відкинули ту нагоду і спро-

тивились торжествуючим людям. Цим чином вони відкинули Його як Царя в часі суду в храмі. Тимто Ісус сказав до них: "Хиба ніколи не читали в писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, сей стався головою угла. Від Господа сталося се, й дивне воно в очах наших? Тим я глаголю вам: Що відніметься од вас царство Боже, й дасть ся народові, що робити ме овощі його. І хто впаде на сей камінь, розібється; на кого ж він упаде, роздавить того." (Маттея 21: 23-46) Від тоді релігіоністи змовлялись, щоб убити Його.

6 У 33 році, кілька день потім, настав празник пасхи, отже Ісус зібрав своїх учеників, щоб їсти пасху. При тій оказії Він узяв хліб і вино і установив спомин для Божого ймя і як символ Його вірного життя аж до смерти ради оправдання Божого ймя. До дванацати вірних апостолів, що були учасниками спомину, Він сказав: "Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство, щоб їли й пили за столом моїм у царстві моєму, і сиділи на престолах судячи дванайцять родів Ізраїлевих."—Луки 22: 28-30.

7 Тоді, підкресливши, що Він вірно представляв свого Отця Єгову, як Його свідок на землі, Він сказав до них: "Хто видів мене, видів Отця." (Йоана 14: 9) Він сказав їм, що Його відхід до Отця був причиною радости: "Бо Отець мій більший мене." (Йоана 14: 28) Знов раніше Він заявив свою повну згоду з Єговою й Його намірами і ділами, кажучи: "Я і Отець одно." Тепер, в цій пасхальній ночі, Ісус провідничив своїх уче-

ників у молитві, щоб та сама згода й єдність існувала між Його учениками, при помочи правди: Він сказав до Бог. · "Не з сьвіта вони, яко ж я не з сьвіта. Освяти їх правдою Твоєю; слово Твоє правда. . . . Не про сих же тільки молю, а також і про тих, що задля слова їх увірують у мене, щоб усі одно були: яко ж Ти, Отче, в мені і я в Тобі, щоб і вони в нас одно були, щоб сьвіт увірував, що Ти мене послав єси. І славу, що дав єси мені, дав я їм, щоб були одно, яко ж ми од-

но. Я в них і Ти в мені щоб були звершені в одно. . . . І я обявив їм імя Твоє, і обявляти му, щоб любов, якою любив еси мене, в них була, а я в них."—Йоана 17: 16-26.

8 Промовивши це, Ісус попровадив своїх учеників у Гетсеманський Город. Зараз потім наступила зрада Його Юдою, суд перед жидівським релігійним трибуналом, потім переслухання справи Понтійським Пилатом і царем Іродом, і остаточний вирок Пилата. Через цілий той час жидівські головні священники і инше духовенство підбурували народ, щоб стратити Ісуса через повішення Його на дереві. "Царя вашого розпну?" запитав Пилат. "Відказали архиереї: Не маємо царя, тільки Кесаря."—Йоана 19: 6, 15.

9 Яка ж була суть питання за яку Ісус Христос був на суді й спробі і ради якої жидівські релігіоністи зробили своє рішення? Чи це було спасення людства? Ні, це не була головна причина; це було Царство Боже, Цар котрого мусів оправдати Боже ймя через додержання вірно своєї невинности до Бога аж до найбільш ганебної смерти. Боже Царство—це перша і найважніша річ, тому що Його святе ймя і всесвітне правління є звязане з ним. Тому Ісус вибрав смерть на дереві; і як цар був висміяний через написі над Його головою. Він помер ганебно з поверховної точки погляду і в очах релігіоністів та політикерів; але Він помер у правді й за правду Царства. Він помер смертю вільного чоловіка. Він помер з чистими руками, вільний від неволі до чоловіка, диявола або релігії. Він помер з

пошани до Бога Єгови. У війні з Дияволом, за свою невинність, Ісус побідив!

10 "І покликнувши голосом великим Ісус сказав: Отче, у Твої руки передаю духа мого! і се промовивши, зітхнув духа." (Луки 23: 46, Рот.; Діяглотт) Він знав, що Він умирав вірний, і тому був гідний поручити силу свойого життя великому Життя-дателеві в надії на воскресення. Він знав про писання, що в Псальмі 16: 10 було сказано: "Ти бо не оставиш душі моєї в підземній пропасті, і не даси твому побожному бачити зотління." Коли Він жив у тілі й поглянув наперед на цю смерть, Він ніколи не лякався, але тіло Його спочивало в надії й в мирі. Він знав про воскресення до життя в дусі, до котрого то життя Він був сплоджений в ріці Йордань.

11 Сатана-Диявол чув, що Ісус на самоті з своїми учениками розказував їм про воскресення й поворот до Його Отця. Занепокоївшися цим, Диявол спонукав своїх релігійних агентів поставити сторож навкола гробу, де Ісусове тіло лежало, і запечатав гріб Його урядово великим каменем. (Маттея 27: 57-66) Безумна це була забезпека! На третий день від похорону Єгова сотворив найбільше чудо, воскресивши свого дорогого Сина зо смерти до бежественного життя, до безсмертности!

12 Жадне око людське не бачило того воскресення вранці першого дня в тижні. Сторожі гробу перебули землетрус і настрашились видом ясного ангела, який відкотив каменя і показав внутро порожнього гробу. Воскресшого Ісуса вони не бачили, бо ніхто з дияволських слуг не

був свідком правди про воскресення Ісуса. Що ж сталося із мясним тілом Ісуса? Воно не перемінилося в духа; бо ж така річ неможлива, після власних слів Ісуса: "Роджене від тіла—тіло, а роджене від Духа—дух." (Йоана 3:6) Павло, який мав видіння воскресшого Ісуса, також сказав: "Се ж глаголю, браття, що тіло і кров царства Божого наслідити не може." (1 Коринтян 15:50) Після Псальми 16:10 і Діяння Апостолів 2:27-31 тому тілу не дозволено зотліти. Отже Бог Єгова сприятав те тіло у свій власний спосіб, так як Він сприятав і тіло Мойсея, який був прообразом на Ісуса Христа; але ніхто не знає як.—5 Мойсея 34:5, 6.

3 При воскресенню Всемогучий Бог відповів на молитву Ісуса: "А тепер прослав мене Ти, Отче, у Тебе самого славою, що мав я в Тебе, перш ніж сьвіту бути." (Йоана 17:5) Та слава була в небесах, в невидимій країні, і в духовому тілі, якого слава була заслонена або закрита мясним тілом, яке мало шрам від списи в боці, рани від гвоздів на руках і ногах, чоло проколене тернями, і синяки та пасми на крижах від бичування. Те мясне тіло, це тіло в якому Ісус упокорив себе, як слуга, а не тіло Його прославлення, і не тіло в якому Він воскрес. Апостол Петро, який бачив Його по воскресенню, свідкував: "Христос . . . один раз пострадав за гріхи наші, Праведник за неправедних, що був умертвенний по тілу, **но ожив духом,** в котрому і тим духам, що в темниці, прийшовши, проповідував." (1 Петра 3:18, 19, Вер. Дуя, А.П.В.) Він був піднесений до божественного життя в духовому

тілі. І воскресення Його вірних учеників буде подібне до Його; відносно чого написано є: "Коли бо ми зєднані з Ним подобием смерти Його, то й (подобием) воскресення будемо." "Сіється тіло душевне, устає тіло духовне. . . . Ми попереміняємось. Треба бо тлінному сьому одягнутись у нетління, і смертному сьому одягнутись у безсмертє."—Римлян 6:5; 1 Коринтян 15:44, 52-54.

14 Почавши від дня свого воскресення Ісус являвся живий своїм вірним ученикам по певнім протязі часу впродовж сорок день. З огляду на факт, що дух не має ні тіла ні костей, як же Ісус являвсь або робив себе видним для них? Ось тим чином, що Він матеріялізував собі мясні тіла на такі оказії свого явлення, тіла вповні одягнені, та не в похоронну одежу, а в одежі відповідні для оказії й цілі свого появлення. Не була така річ нова або незвичайна; бо і ангел Гавриїл являвсь так священникові Захаріеві внутрі храму, а шість місяців пізнійше явивсь Марії, матері Ісуса. Навіть вранці воскресення, то двох ангелів, зодягнені в білі одежі, явилися Марії Магдалині біля гробу. Так і Ісус робив свою присутність видиму своїм ученикам, навіть у кімнаті за замкненими дверима. Застановіться над кожним случаєм Його появлення по воскресенню, і побачите, що Він матеріялізував тіла в ріжних видах, і тому Він мусів дати себе пізнати ріжними знаками або рухами.

15 В євангелиї Марка 16:12 читаємо: "Після ж того двоїм із них в дорозі явився в **иншому виді**, як ійшли на село." Цей вірш сьогодні не вважають як часть первопису Марка, одначе правдиві

писання инших свідків доказують, що воскресший Христос ужив всякої сили в небі й на землі, щоб явитися в ріжних формах тіла і цим доказати, що Він—прославлений і не є більш земним та тілесним сотворінням. В одному або двох случаях Він явився в подібному тілі в якому Він був розпятий, щоб дати пізнати себе сумніваючому ся Томі.—Луки 24: 36-13, А.П.В.; Йоана 20: 19-30.

16 З огляду на ці ріжні появлення, Мария Магдалина не пізнала свого воскресшого Господа, а вважала його за огородника. Ті два ученики до котрих Він прилучивсь в дорозі до Емаус, не пізнали Його аж прийшли до дому й Він відкрився їм при їді. Коли ж Він явився у знанім виді, щоб вдоволити Тому, тоді той ученик, будучи переконаний, дивуючись воскликнув: "Господь мій і Бог мій"; це однак не значило, що Тома признав Ісуса за Всемогучого Бога, самого Єгову. "Се ж (ознаки) написано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий."—Йоана 20: 28-31.

17 Коли Ісус явився сімом ученикам біля моря Галилейського, коли вони ловили рибу і прибули до берега, щоб поснідати рибою, яку Він чудотворною силою постаравсь для них, то спершу "не знали ученики, що се був Ісус". По створенню ж чуда "Хіхто ж не важився з учеників спитати Його: Хто Ти єси? знаючи, що се був Господь." (Йоана 21: 4, 12) Опісля, коли Він знов явився коло гори в Галилеї, "поклонились Йому; инші ж сумнились." (Маттея 28: 16, 17) Кільканацять років опісля Він явився без мясного тіла Савлові з Тарсів, будучому апостолові

Павлові; бо Савлові товариші не бачили нікого, але чули голос. Ісус чудотворною силою позволив Савлові побачити часть своєї небесної сили як божественного духа. До Савла, який не пізнавав його по 'ранах від гвоздів на руках і ногах', Господь відповів на його питання: "Я Ісус, котрого ти гонеш". За те видіння Савло заплатив зором своїх очей на три дні. Отже тому через сорок день по своїм воскресенню Ісус не являвсь в цей спосіб своїм ученикам, тільки в тілесному виді.

18 Ісус Христос справді устав з мертвих. У воскресенню слави Він сказав: "І був я мертвий, і ось живу по вічні віки," тому що Він був одягнений тепер у безсмертність. (Одкриття 1:5, 18) Він є "первородень із мертвих", "первістком між мертвими стався". (Колосян 1:18; 1 Коринтян 15:20) Він був перший, що воскрес до життя вічного. Його воскресення, це почин "первого воскресення", в якому Його вірні ученики мати муть часть, після Його обітниці. (Одкриття 20:5, 6) Він ставсь Божою твердою і безсмертною Основою для нового й вільного світа без кінця.

ГОЛОВА 21

ЦЕРКВА З ВІЛЬНИХ ЛЮДЕЙ

ВОРОТА пекольні не перемогли найбільшого Мученика Єгови, "котрого Бог воскресив, розвязавши болесті смерти; яко ж бо не було можливе вдержаним Йому бути від неї." (Діяння Апостолів 2: 24) "Которого Бог підніс, розвязавши болесті смерти, бо ж неможливе було, щоб вона задержала його." (Рот.) Це скріпляє заяву, яку Ісус Христос зробив перед учениками своїми: "На сьому камені збудую церкву мою, і ворота пекольні не подужають ії." (Маттея 16: 18) По своїм воскресенню Він сказав: "Ось живу по вічні віки. Амінь. І маю ключі пекла і смерти." Це запевняє Його учеників, що як Його душа або життя не було полишене в пеклі або в домовині померших, так і душі Його вірних послідовників не будуть полишені на віки в гробах. Ісус Христос має силу увільнити з "пекла" і "смерти", як це Він самий сказав: "Хто має сина й віруе в Него, має життя вічне, і я воскрешу його останнього дня."—Йоана 6: 40.

2 Скала, на якій основано ту церкву, є небесна; нею є Ісус Христос. Сорок день по Його воскресенню до життя як небесне "нове сотворіння", Він вознісся на небо, та не те, щоб зараз зацарювати, але щоб сісти по правиці Божої сили і будувати свою церкву. (Діяння 1: 1-9; Жидів 10: 12, 13; 12: 2) Його Отець, Єгова, є великою небесною Скалою, на якій всі творива спочивають:

"Бо ймя Єгови прославляти буду: Воздайте славу Богові нашому! Він скеля: діла його звершені." (5 Мойсея 32:3, 4, А.П.В.) Син Єгови, Ісус Христос, є "образом особи Його, і двигаючи все словом сили своєї". Відносно цього Сина і його важного місця в небесній організації Сион, Єгова сказав: "Так говорить Господь Єгова: Ось я закладаю в основу камінь на Сіоні,—камінь певний, угольний, великоцінний, та кріпко заложений; хто в його ввіруе, той не застидаєсь." (Жидів 1:3; Колосян 1:15; Ісаії 28:16, А.П.В.) Це на собі, як на помазаному Цареві й Синові живого Бога, Ісус Христос будує свою царську організацію, церкву. Апостол Петро, який повірував в ту "Скалу", одважно заявив ворогові як і церкві, що Ісус Христос є тією Основою, Скалою, на якій церква Христова будується.—Діяння 4:8-12; 1 Петра 2:3-10.

3 "Церква" значить згромадження покликаних зо світа для Божої цілі, і тому згромадження дванацяти поколінь Ізраїля під Мойсейом, як пророком, становило "церкву". (Діяння Апостолів 7:37, 38) Перші члени церкви збудовані на Ісусі Христі були взяті з "церкви" природних Ізраїльтянів, або з Ізраїля по тілу. Знов, усі члени Божої церкви у Христі стались повими сотвореннями і через те духовими Ізраїльтянами, "Ізраїлем Бога". (1 Коринтян 10:18; Галат 6:15, 16) Коли Яків, якого ймя Бог змінив на Ізраїля, благословив своїх дванацять синів перед своєю смертю, цим він положив дванацять основних підвалин на яких той типічний нарід Ізраїля спочивав. Коли Ісус Христос був заложений як

Основний Камінь в Сіоні, Він також поклав дванацять основних підвалин під організацію своєї церкви, а іменно, дванацять апостолів, з котрих Петро був один. Це символічно представлено в Одкриттю 21: 14: "А мур города мав дванайцять підвалин, а на них імена дванайцять апостолів Агнця." (Галат 2: 9) Остаточне число небесної церкви буде складатися тільки з 144,000 членів, після Божого присуду. Тому що вона була представлена через вірних дванацять поколінь Ізраіля, отже церква Божа є уподоблена до дванацять поколінь по 12,000 членів з кожного покоління. (Одкриття 7: 4-8; 14: 1, 3) Вона знаходяться під "новою угодою", посередником якої був Більший Мойсей, Ісус Христос. Ця нова угода взяла місце старої закон-угоди, що була зроблена з природними Ізраїльтянами:—Жидів 8: 6-13.

4 Ісус Христос, коли жив на землі, не ставив спасення людського на першому місці, ані Він не поривавсь навертати світ. Він обмежив своє проповідування і активність до Ізраіля і сказав своїм ученикам робити також так: "Послано мене тільки до загублених овечок дому Ізраілевого." "Не йдіть шлахом поган, і не ввіходьте в город Самаряньский; а радніщ ійдіть до загублених овечок дому Ізраілевого." (Маттея 15: 24; 10: 5, 6) Якби подостаточне число Жидів було полишило "жидівську релігію" і указали віру в Боже Слово і звернулись до Ісуса про котрого Боже Слово пророкувало, тоді ціле тіло церкви булоб вибране з між жидівського народу. Одначе Писання наперед предсказали, що так не станеться,

але що доми Ізраїля спотекнуться на Ісуса Христа як на Скалу і тільки останок з природних Ізраїльтян приймуть Його і будуть забудовані в церкву на Христі. Господь Ісус предбачив це з пророцтв, і сказав до Петра: "І дам я тобі ключі царства небесного; й що звяжеш на землі, буде звязане на небі; а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небі." (Маттея 16: 19) Як же Петро ужив ті два ключі?

5 Перед своїм вознесенням на небо Ісус сказав до своїх учеників: "Що так написано й так треба було терпіти Христу й воскреснути з мертвих третього дня; і проповідуватись в імя Його покаянню і відпущенню гріхів між усіма народами, почавши від Єрусалиму. Ви ж сьвідки сього." (Луки 24: 46-48; Діяння 1: 7, 8) Десять день по Його вознесенню це свідкування зачалось в день Пятидесятниці, в Єрусалимі. Ісус перед тим сказав був до своїх учеників: "Не лякайся, мале стадо: бо вподобалось Отцеві вашому дати вам царство"; і тоді Він приняв своїх вірних апостолів у свою угоду о Царство. (Луки 12: 32; 22: 28-30) В день Пятидесятниці прийшов назначений час нагоди і для инших Жидів бути принятими в угоду о царство небесне. Як же ця нагода мала отворитись для таких Жидів? При помочи "ключа знання"; а те знання мало бути дане через проповідування.—Луки 11: 52; Діяння Апостолів 2: 21; Римлян 10: 11-17.

6 В день Пятидесятниці небеса отворили ту нагоду, і тоді Петро ужив першого ключа, щоб відчинити царство небесне. В той день, коли апостоли і инші ученики зібрались разом в Єру-

салимі, з неба дався чути голос, і Божий дух або невидима сила була виллята на вірних учеників. Вони були сплоджені силою Отця і помазані до Царства Його духом. Цим чином вони виразно отримали післаництво проповідувати або нести свідоцтво про те Царство. Всі ученики заговорили чужими мовами, а на таку небувалу подію звернула увагу товпа, що зібралась була з ріжних країв і язиків на свята Пятидесятниці. Тоді Петро, що отримав був ключі Царства, устав і проповідував їм про Христа Царя, і заключив, кажучи: "Бо Давид не зійшов на небеса; глаголе ж сам: Рече Господь Господеві моему: Сиди по правиці в мене, доки положу ворогів Твоїх підніжком ніг Твоїх. Твердо ж нехай знає ввесь дім Ізраїлів, що Господом і Христом зробив Його Бог, сього Ісуса, котрого ви розпяли." (Діяння Апостолів 2: 34-36) Розпочавши так свідоцтво про Царство, Петро ужив перший "ключ", і тисячі того дня увійшли в привилеї Царства. "Хто ж залюбки прийняв слово його, охрестились; і пристало того дня душ тисяч зо три." Тоді вони займилися проповідуванням від дому до дому, і люди були прихильні до них.—Діяння Апостолів 2: 41, 46, 47.

7 Пророцтво Даниїла 9: 26, 27 указує, що половина тижня з років, себто, три роки і пів по тій Пятидесятниці, настав протяг часу призначений виключно для навернення Жидів і Самарітанів до християнства, як про це самий Ісус сказав: "Будете мені свідками в Єрусалимі й у всій Юдеї й Самарії," нім пійдете до найдальших країн землі. (Діяння Апостолів 1: 8) Через той протяг

часу небо задержало привилей до Царства тільки для них, а не для поганських народів взагалі; отже і Петро був здержаний від ужиття того другого "ключа" до Царства.

8 Нарешті прийшов конець тому призначеному часові. До того часу тільки останок з Жидів, разом з деякими Самарітанами, приняли нагоду до Царства. Але тепер небо отворило той привилей і для поган, отже і Петро був увільнений від здержання до тієї служби. Негайно потім він ужив свого другого ключа. Та чи Бог післав його до Риму із ним? Ні! а до Італіяна, що був навернувсь від поганства до віри в Бога Єгову, і жив у Кесарії на побережі Середземного моря, около сімдесять миль від Єрусалиму. Бог післав

йому видіння ангела, який приказав Корнелієві послати за Сімоном Петром, який тоді знаходився в Йоппії поблизко. Саме перед тим, як посланці Корнелія мали прибути, Бог послав видіння Петрові, показавши йому, що тепер дорога була отворена і для инших народів опріч Жидів, і тому Петро звернувсь з посланцями до Корнеливого дому. Тоді Петро проповідував йому і його зібраним кревним і приятелям про Христа або Помазаного Ісуса: "І ми сьвідки всього, що Він робив . . . І повелів нам проповідувати народам і сьвідкувати . . . хто віруе в Него, відпущення гріхів прийме через імя Його."—Діяння 10: 1-43.

9 Чи небеса потвердили те, що Петро робив з друтим "ключем знання"? "Ще, як промовляв Петр слова сі, найшов Дух сьвятий на всіх, хто слухав його. І здивувались ті, що були від обрізання (Жиди), котрі прийшли з Петром, що й на поган дар сьвятого Духа вилився. Чули бо їх, що розмовляли мовами і величали Бога." Зараз потім Корнелій і инші нововірці з поган дали себе охрестити, та не хрещенням Йоана Хрестителя, яке було для Жидів, але хрещенням в "імя Ісуса Христа". (Діяння Апостолів 10: 44-48, А.П.В.) Цим чином віруючі з між поган були взяті в угоду о Царство. Тепер Петро скінчив свою виключну роботу із "ключами царства небесного". Він не потребував наслідника для цеї роботи, і Бог не назначив ніякого. Двері остались отворені для поган.—Діяння Апостолів 14: 27; 1 Коринтян 16: 9.

10 Чому Бог Єгова ужив Сімона Петра і одвідав тих не-Жидів із вісткою царства? Потім, як Петро, або Сімон, дав свій звіт про це, апостол Яків сказав: "Симон оповів, як Бог перше зглянувся, щоб з поган прийняти людей в ім'я своє." (Діяння Апостолів 15:7-14) Ось така є ціль "нової угоди", іменно, вибрати і приготовити таких людей. Християни з між поганських народів як і ті, що з між Жидів, мусять разом становити "людей для Його йме", себто, для Божого йме,—Єгови. Від того часу расова або народна ріжниця зникає; всі мусять бути одно в Христі їх Голові, як нерозділена церква, без єресі. "Бо яко ж в одному тілі маємо многі члени, усі ж члени мають не одно діло, так многі ми—одно тіло в Христі, по одному ж, один другому члени." (Римлян 12:4, 5) "Скільки бо вас у Христа хрестилось, у Христа одяглись. Нема Жидовина, ні Грека, нема невільника, ні вільного; нема мужеського полу, ні женського: усі бо ви одно, в Христі Ісусі. Коли ж ви Христові, то ви насіння Авраамове, і по обітованню наслідники." (Галат 3:27-29) "Тимже ми від нині нікого не знаємо по тілу; коли ж і знали по тілу Христа, то тепер більш не знаємо. Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворіння; старе минуло; ось стало все нове."—2 Коринтян 5:16, 17; також 1 Коринтян 12:12, 13, 18, 27.

11 Ісус є Головою членам церкви. Інші члени становлять церковне тіло. "І Він голова тілу і церкві." (Колосян 1:18; Ефесян 1:22, 23) До членів Христової церкви-тіла написано є: "Щоб ви ходили достойно перед Богом, що покликав

вас у своє царство і славу." (1 Солунян 2:12) Тим що Боже царство під Христом є небесне, і тіло й кров наслідити його не можуть, як же тоді люди зможуть увійти в нього? Треба взяти слідуючі кроки, як про це описують Писання: 12 Будучи почате в гріху й народжене в беззаконню, отже під прокляттям від самого уродження, таке людське сотворіння мусить найперше бути оправдане або примирене, щоб увільнити його від Божого осудження. Такий чин бере місце потім, як людина покаже свою віру, не тільки через вірування в Єгову, як Бога, і Ісуса Христа, як жертву викупу за гріхи, але окрім того вона мусить признати, що вона є куплена жертвою Ісуса Христа, і мусить вповні і цілковито посвятити себе Богу, щоб належати до Нього і чинити Його волю по віки. Такий віруючий символічно представляє своє посвячення через хрещення у воді. Отворивши нагоду до Царства і також статись частю з Ісусом Христом "угоди через жертву", Бог Єгова оправдує таку людину і уважає її як посідаючу право до людського життя. Одначе те право до людського життя зараз стає пожертвоване, щоб посвячений міг бути взятий в угоду через жертву. Бог сплоджує оправданого своїм Словом (представлене символічно через воду) і своїм духом, і тим чином родить його як свого духового сина Божого. Коли цей признаний син Божий указує свою вірність, тоді Бог покликує його до царства і принимає його в угоду о те Теократичне Правительство, і тоді помазує його своїм

святим духом. Таким помазанням та посвячена одиниця стає охрещена в "тіло Христа".

13 Якщо ви перечитаєте понизше подані тексти з Св. Письма[1] за порядком, тоді ви самі побачите, що повисше поданий начерк є згідний з Писаннями.

14 Всі такі помазанники знаходяться в черзі до Царства. Хоть ще у тілі, вони є "новим сотворінням". Вони мусять тепер наслідувати їх Голову і Царя Ісуса Христа і нести свідоцтво про Боже царство так як Він робив. Вони мусять задержати свою невинність до Бога і тримати угоду з Ним і переносити всякі терпіння й зневаги й переслідування аж до смерти. Вони не є "спасені" до життя вічного так скоро як вони увірують і зачнуть йти за Ісусом Христом, але потім, як вони докажуть їх віру до смерти. Вони мусять приложити всяке старання, щоб запевнити своє покликання й вибір. Коли б перед смертю вони відвернулись і показались невірними, то цим вони заслужилиб на вічне знищення. Коли ж вони будуть завжди вірні аж до кінця, то остаточно вони спасуться. Писання правди подані понизше доказують, що ті факти є правдиві.[2]

15 Такі одиниці не є безсмертними; инакше вони не могли б бути під "угодою через жертву" і умерти смертю вірности і уподобити себе до

[1] Римлян 4: 24, 25; 5: 1, 9, 12, 16; 8: 1, 33; Якова 1: 18; Йоана 3: 3, 5; 1 Петра 1: 3; Тита 3: 5-7; 1 Коринтян 1: 9; 2 Солунян 2: 14; 2 Коринтян 1: 21; 1 Йоана 2: 20, 27; Римлян 6: 3, 4; 1 Коринтян 12: 12, 13.

[2] 2 Коринтян 5: 17; 1 Петра 2: 21; Римлян 8: 16-18, 28-30; 2 Тимотея 2: 11, 12; 2 Петра 1: 4-11; Жидів 10: 38, 39; Римлян 1: 31, 32; Одкриття 2: 10; Маттея 10: 22; 24: 13.

Христової смерти. Через їх невинність і лояльність аж до смерти, вони мають спільність з Ісусом Христом в оправданню ймя Його Отця. Через те Бог дасть "тим, що терпеливістю в доброму ділі шукають слави, та чести, та нетління—життя вічне."—Филипян 3: 10, 14; Римлян 2: 6, 7.

16 Коли вони отримають безсмертність? Ті, що померли перед установленням Царства Божого і приходом Царя до храму, мусять спати сном смерти, несвідомі, бездільно, аж до тих подій. Тоді, у приході Царя до храму чинити суд, найперше отримають "вінець життя" ті члени Христового тіла або церкви, що спали сном смерти. Пояснюючи воскресення членів церкви, апостол Павло писав: "Сіють ся тіло душенне, устає тіло духовне; . . . Ось тайну вам глаголю: Всі не впокоїмось, всіж перемінимось. У хвилину, у миг ока, за останньою трубою—бо затрубить, і мертві повстають нетлінними, і ми попереміняємось. Треба бо тлінному сьому одягнутись у нетлінне, і смертному сьому одягнутись у безсмерте. Як же тлінне се одягнеться в нетлінне й смертне се однагнеться в безсмерте, тоді станесь написане слово: Пожерта смерть побідою." (1 Коринтян 15: 42-54) Члени Христового тіла мати муть духове воскресення, до небесного життя, у Царстві.

17 Останок, що живе на землі у тілі, коли Цар прийшов до храму, мусять сповнити угоду через жертву і бути вірними аж до смерти. Одначе, вони не сплять у смерті, але стають негайно "перемінені" у небесне подобіе їх присутного Царя і Голови. (1 Йоана 3: 2; Колосян 3: 1-4) "Ворота

пекольні" не переможуть проти Божої церкви на тій Скалі.

18 Апосто Павло остеріг, що зараз по його смерти прийде відступлення від правдивої віри до релігії. Апостол Йоан дав ту саму осторогу відносно роботи Сатани. (Діяння 20:29-31; 2 Солунян 2:1-3; 1 Йоана 2:18-23) Апостол Петро сказав про таких: "Обіцяючи їм волю, самі бувши слуги зотління; хто бо ким подужаний, того він і невольних." (2 Петра 2:1-3, 19) Так і сталося. Менше чим сто років по смерти Йоана, повстав чоловік на ймя Тертуліян (155 р.-222 р. по. Хр.) який навчав про трійцю, себто, що є три особі з одної сути в одному Богу. Кілька століть потім один релігіоніст додав слова до тексту в 1 Йоана 5:7, щоб цим чином піддержати цю науку в Біблії.[1] Тоді Августин (354-430 по Хр.) ужив свого сильного впливу, щоб зміцнити ту поганську науку про "безсмертність людської душі" між релігійними зборами, супроти біблійної науки про викуп через Христову жертву. На таких основах і інші зневажливі блуди були введені й приняті, як от вічні муки душ в огненому пеклі, чистилище, молитви за померших, літургія, і т. п.

[1] Гл. Кейнова підручник "Критика Нового Завіту", сторона 270; також сторона 133, ¶ 3, і сторона 138 ¶ 4. Гл. Діяглотт і А.П.В. відносно 1 Йоана 5:7, 8.

ГОЛОВА 22

"КІНЕЦЬ ЧАСУ"

ІМПЕРАТОР Констянтин, як найвисший достойник Римської Імперії, скликав всесвітну раду в Ніцеї, в Малій Азії, 325 р., р. б. В тому році він ще був не охрестився, а на слідуючий рік (326), він дав приказ стратити свого найстаршого сина а потім його жену. Констянтин умішувався в так звану "Христтиянську" раду. Він урядово признав, що наука о "трійці" повинна бути віруванням релігійних зборів. Він піддержував її державним мечем. Ніційський собор підченився правилові, що держава може уживати своєї світської сили, щоб принести так званих "християнів" римської імперії в лінію ново-узаконеного вірування. Це зазначило розвій так званої "державної церкви". Це положило основи для заложення "зорганізованої релігії", яка мильно була названа "Християнством".

2 У приповісті про пшеницю й кукіль Ісус Христос предсказав цей зріст множества поверховних християн. Він уподобив їх до кукілю. Опісля Він сказав: "Сіючий добре насіння, се Син чоловічий; а нива, се світ; добре ж насіння, се сини царства; кукіль, се сини лукавого; ворог, що сіяв його, се диявол; жнива, се конець сьвіта; а женці, се ангели. Оце ж, як той кукіль збирається та палиться огнем, так буде при кінці сьвіта сього." (Маттея 13: 24-30, 36-43) Такою образовою мовою Ісус предсказав появлення і роз-

ділення ложних християн від правдивих, а потім наступить знищення лицемірних релігіоністів. Оцю приповість духовенство вияснювало, що наша буквальна земля і сонце і місяць і звізди будуть знищені всесвітним огнем.

3 Яко дальше попертя такого вияснення про "кінець світа", релігіоністи наводять слова Ісуса: "Доки перейде небо й земля, одна йота, або одна титла не перейде з закону, аж поки все станеться." "Небо й земля перейде, слова ж мої не перейдуть." (Маттея 5:18; 24:35) До цих слів апостол Петро додав: "Нинішні ж небеса й земля тим самим словом заховані, й на огонь зберегаються про день суду й погибелі безбожних людей. Прийде ж день Господень, як злодій в ночі; тоді небеса з шумом перейдуть, первотини ж, розпечені розтопляться, і земля і діла на ній погорять. Коли ж се все зруйнується, то якими слід вам бути в сьвятому життю і побожності, дожидаючи й бажаючи скорого приходу Божого дня, котрого небеса, палаючи, ринуть, і первотини, горючи розтопляться?" (2 Петра 3:7, 10-12) Кажуть релігіоністи: За днів Ноя світ скінчився буквальною водою, і також цей світ скінчиться буквальним огнем, який пожере всі матеріяльні річи, а полишить тільки духові річи.

4 Але ж ті, що так "приватно вясняють" пророцтва, не застановляють ся, що хоть потопні води були буквальні, то буквальна земля не була знищена, і сонце ні місяць ані звізди не були дотикнені потопом, і їх огню він не загасив. Цим чином вони приложили надто велику вагу до маленького грішного чоловіка упераючись, що

через Адамів упадок і лукавство його потомнів, Бог Сотворитель знищить свій чудовий твір —землю, місяць, сонце і звізди і облаки, які Він творив через безчисленні тисячі літ. Чоловік не важний. Бог міг був легко знищити невірну пару в Едені і започаткувати нову й звершену расу.

5 "В його люди—мов крапля з ведра, а на вазі важать за пилинку. Мов порошинку підійме він острови. . . . Всі народи перед ним—ніщо, менш пустого нічого значать вони в його." Єгова не знищить свого славного рукотвору, землю, ради усіх тих народів, а замість того Він знищить народи, щоб його твір був відповідний для мешкання через його праведних слуг. "Він . . . создав землю й приспособив її; він же утвердив її, та й не надармо сотворив її." (Ісаії 40: 15-17; 45: 12, 18) "Так говорить Господь: небо—престол мій а земля—підніжок ногам моїм." Про цей то підніжок Ісус Христос навчав своїх учеників молитися, щоб прийшло Боже Теократичне правління, кажучи: "Нехай прийде царство твоє. Нехай буде воля твоя, як на небі, так і на землі." —Ісаії 66: 1; Луки 11: 2.

6 Хоть многі писання указують, що при самім кінці "цього світа" появляться многі буквальні огні на землі і у воздусі над землею, одначе Писання ясно заявляють, що "земля стоїть по віки", і що через цю світову катастрофу переживуть люди, як от Ной і його родина пережили через закінчення того старого світа. Той безбожний перед-Потопний світ складавсь із видимої

земної організації з людства і з лукавої небосної організації демонів, які контролювали зопсуте людство. Ось така була "земля" і "небеса", з яких складався "тогдашній світ", і який погиб у воді.—2 Петра 3: 6.

7 Поверхний вигляд нашої буквальної землі вельми змінився через той додатковий потоп, який спричинив упадок водянного накривала, одначе на тій самій землі виросла инша видима організація з безбожних людей. Почин її взяв місце від часу коли Нимрод заложив царство Бабель, або Вавилон, а поширилось воно по цілій землі. Ця людська, видима організація, що складалась з релігії, торговлі та політики, становила символічну "землю", і деякі люди думають, що вона буде існувати так довго як і земна планета. Наша планета є окружена невидимим воздухом, що становить небосклін з атмосфери який простягається сто миль висше від чоловіка. В такий же спосіб і символічна "земля" має невидимі духові сили в контролі, а ними є демони під Сатаною, Дияволом. Ця організація з лукавих духів із Сатаною, як їх князем, є висша ніж чоловік і є невидима для нього. Отже демонська організація становить "небеса", яка має споріднення із теперішною чоловічою організацією на землі. Чоловік на землі не може стільки позбутись цих демонських "небес" чим чоловік не може при помочи літака або ракети або иншого средства видістатись поза воздух, який обнимає нашу кулю земню і котрим чоловік дихає. Тільки Бог може і визволить людство з під тієї демонської контролюючої сили.

8 Ті символічні "теперішні небеса й земля" становлять "цей світ" і його "первотини" і його "діла". Ісус Христос сказав: "Царство моє не од сього світу". Він часто називав Сатану, Диявола, "князем цього світу."—Йоана 18:36; 12:31; 14:30; 16:11.

9 Знищення світа, яке описує Петро, відноситься до символічних "небес" і "землі". Отже "огонь", який розвяже і спалить невидимі й видимі части Сатанського світа, мусить бути символічний більш чим буквальний. Як буквальний огонь нищить запальні річи і очищує геть нечистоту, так і "огонь" в якому теперішний світ перейде "з великим шумом" представляє знищення, яке Бог спричинить у своїм гарячім гніві проти сатанської організації, видимої і невидимої, і цим чином очистить всесвіт з лукавих демонів і лукавих людей.

10 Написано є: "Бо наш Бог—огонь пожирающий." (Жидів 12:29) Це Бог сказав до релігійного "Християнства", яке мильно представляє правдиве Християнство і стягає зневагу на Боже ймя: "Оце ж ждіте мене, говорить Єгова, до того дня, як устану, щоб пустошити; бо я постановив, позбірати народи, поскликати царства, щоб на них досаду мою зігнати, стрясти на них жар гніву мого: від огню бо ревності моєї погибне вся земля." (Софонії 3:8, А.П.В.) До великої вавилонської організації під невірним Люцифером Бог каже: "Я скараю світ за зло, й безбожників за їх беззаконня; зроблю конець гордині пишних, і впокорю надутих гнобителів. . . . Тим то я потрясу небом, і земля порушиться з свого мі-

сця від гніву палкого Єгови Сил в день палаючого гніву мого." (Ісаії 13:11-13, А.П.В.; 14:4, 12) Бог довершить конець світові.

11 Ясна річ, що знищення "світа" під управою демонів не значить знищення землі, яку Бог Єгова сотворив у "шістьох днях", приготовивши її для домування чоловіка. Як же тоді ми можемо знати, що ми прийшли до кінця світа? Це ми можемо знати при помочи ознаків або доказів, видимих і понятних, для наших змислів. Ісус сказав у своїм чудовім пророцтві про кінець світа: "Так само й ви, як оце все побачите, відайте, що близько під дверима." (Матеея 24:33) "Так і ви, коли побачите, як се станеться, знайте, що близько царство Боже." (Луки 21:31) Установлення царства Божого зазначило кінець світа Сатани, бо Ісус сказав, що Його царство, царство Месії, не є частю цього сатаниного світа.

12 Даниїл у четвертій голові показав, що Боже царство не буде установлене аж скінчуться "сім часів" призначених для поганських народів під невидимим володарем Сатаною. Через спір над висшістю Єгови і всесвітним царством, Бог призначив Сатані ограничений період часу. В тому періоді Божий противник мав управляти світом без перешкоди. Такий період без Божої перешкоди мав закінчитися з кінцем "сім часів" поганського правління. Його кінець мусить зазначити кінець сатанському світу неперерваного правління. Грецький текст Біблії уживає слово аіон, щоб відзначити те неперерване правління Сатани, яке мусить прийти до кінця, коли "сім часів"

скінчиться. Отже ті "сім часів" скінчилися в осени в 1914 р.

13 Одначе кінець Сатаниному **аіоні**, або неперерваному правлінню, не значить, що його організація, видима й невидима, буде зараз знищена. Це тільки значить, що вже прийшов початок "часу кінця" для його організації. Пророк Даниїл 11: 40 предсказав, що станеться в "часі кінця". Від того часу демонсько-людська організація Сатани мала скорим ходом наближитися до свого кінця в цілковитім знищенню. Це має принести **остаточний** кінець сатанській світовій організації, котру то організацію грецький текст Біблії називає **космос** (що є перекладом "світ"). Відносно цього остачного кінця Даниїлове пророцтво каже: "Бо се вказує на кінець призначеного часу." (Даниїла 8: 19; 11: 27) Це Бог Єгова призначив день і годину для такого остаточного кінця, відносно чого Ісус сказав: "Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели небесні, ні Син, тільки сам мій Отець." (Маттея 24: 36, А. П.В.; Марка 13: 32) Случайно ці слова доказують, що Ісус не був одною особою з своїм Отцем. Щоб спостерегти, що остаточний кінець прийшов, тому Ісус напоминав глядіти за признаками часу. Бог Єгова знає, що прийшов призначений час, і цими признаками Він дав осторогу, щоб ми могли взяти властивий напрям і не обтягтись гріхом в той день і годину.

14 Коли Ісус Христос вознісся на небо і перед присутність Бога в той час "сім часів" мали ще продовжатись через 1800 літ. Природна річ Він мусів ждати по правиці Бога аж прийшов час

розпочати своє царювання і виступити проти світової організації (космос) Сатани. Коли ж період неперерваного правління Сатани скінчився, тоді Бог дав силу Ісусові виступити проти ворожої організації. Пророцтво Псальми 110:1, 2, мусить сповнитися: "Єгова сказав до Господа мойого: Сядь праворуч коло мене, доки не положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги! Жезло сили твоєї пришле Єгова із Сиона; царюй серед ворогів твоїх!" (А.П.В.) "Він же, принісши одну жертву за гріхи, сів на завсіди по правиці Бога, дожидаючи далій, доки положяться вороги Його підніжком ніг Його." (Жидів 10:12, 13, А.П.В.) Ось так кінець неперерваного сатанського правління зазначивсь "початком смутку", який прийшов на його світову організацію.

15 Чи ми вже перебули той "початок смутку" і чи тепер ми наближаємося до **остаточного** кінця Сатаниної організації (космос)? Відповідь на це питання є дуже важна і заслугує на поважну студію. Сатана, Диявол, є невидимий; а що і Боже царство невидиме, тому що воно небесне, то який доказ ми маємо, що тих "сім часів" і неперерване Сатанине правління скінчилося в 1914 р., і що Христос установив Теократичне Правительство Єгови в тому часі? Великий пророк Єгови, Ісус Христос, наперед сказав які будуть видимі докази або знаки.

16 Саме тоді Ісус предсказав знищення Єрусалиму й його храму. Отже кількох з Його учеників прийшло на самоті й поставили Йому оце питання: "Коли се буде? і який знак Твого приходу й кінця сьвіту (аіон)?" (Маттея 24:3; Марка 13:3,

4) Ісус вкоротці переказав події, які попередять кінець Сатаниного неперерваного правління й народження Божого царства, а тоді додав: "та це ще не конець". Що ж мало зазначити початок смутку при кінці Дияволового неперерваного правління над людством? Ісус відповів: "Бо встане нарід на нарід і царство на царство, й буде голоднеча, й помір, і трус по місцях. Все ж се почин горя. Тоді видавати муть вас на муки, й вбивати муть вас; і зненавидять вас усі народи задля ймя мого."—Маттея 24: 7-9.

17 Рік 1914, в якому скінчилися "сім часів", зазначив початок першої Світової Війни, котра то війна ріжнилась від усіх инших воєн в тім, що всі народи й царства були звербовані для воєнних цілей. Голоднечи і брак поживи скарали тоді світ, так що треба було організувати ратунок в тих областях, щоб запобігти революції та анархії. Потім вибухла пошесть знана як "еспанська флю". За кілька місяців та пошесть, бушуючи від ледоватого бігуна до тропічного рівника, забрала життя многим більш міліонам чим чотири і пів роки Світової Війни. Наприклад, землетрус тоді потряс Японією в 1923 р., і вбив 99,331 осіб, і в додатку спричинив знищення і злидні для людства; і більше таких трусів землі відбулося в тих кількох роках від 1914 р., ніж у всій попередній історії чоловіка. Впродовж усього того часу усі ті народи показали ненависть проти людей Єгови через переслідування їх за проповідування Христового царства.

18 Світова Війна Ч. І не прийшла від Бога. Завітуючі люди Єгови не мали нічого до чинення з

нею. Отже це був видимий і намацальний доказ, що Єгова через свого окоронованого Царя виступив проти видимої організації Сатани, якого час на неперерване правління скінчився. Це був доказ для людей, що Ісусове пророцтво сповнилося: "Сили небесні захитаються." (Маттея 24: 29; Луки 21: 26) Це значило, що тепер Єгова дав приказ своїму Цареві: "Царюй серед ворогів твоїх!" Це був доказ, що Ісус Христос зробив так і виступив проти невидимої демонської орга-

нізації Старого Вужа, Диявола. Сатана і його демони не були більш свобідні й без перешкоди в їх небесній позиції, бо Ісус Христос, Насіння Божої Жени, виступив війною проти тієї демонської орґанізації. У тій війні, невидимій для людства, Сатана і його лукаві ангели були поконані. Вони були скинуті з неба в области землі, де видима часть Сатаниної орґанізації знаходилась у смутку через Світову Війну Ч. І. Бог Єгова, давши спромогу Ісусу Христу осягнути перемогу над могутніми ворогами, цим сповнив обітницю дану Його Цареві "положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги!"—Одкриття 12: 7-13; Псальма 110: 1.

19 Ось так небеса сатанської орґанізації були стрясені з їх високої позиції сили і вже більш не знаходяться серед Божих святих небес. Оце був найбільш шалений біль для Сатани. Його "світ" (аіон) неперерваного правління прийшов до кінця. Знищення його світової орґанізації (космос) мусить наступити вскорі. Той остаточний конець прийде в неминучому часі призначений Богом.

ГОЛОВА 23

СПОСІБ ПРИХОДУ ЦАРЯ

МІЖ значучими подіями, які зазначили "час кінця", який зачався в 1914 р., Ісус предсказав оце: "И сили небесні захитаються. І тоді явиться ознака Сина чоловічого на небі; й тоді заголосять усі роди землі, й побачать Сина чоловічого, грядущого на хмарах небесних із солою й славою великою". (Маттея 24: 29, 30) Оці слова опрокидають твердження, що світ мав бути навернений до Христа й земля мала б бути відповідним місцем для Його приходу нім прийде остаточний кінець для Сатаниної світової організації (космос). Инакше, чому "заголосять усі роди землі" замість радуватися? Отже, як прийде Цар?

2 Що Ісус Христос мав полишити цей світ і у своїм часі знов прийти, то це Він явно заявив. Потішаючи своїх учеників потім, як Він установив спомин своєї смерти, Ісус сказав: "В домі Отця мого осель багато. Коли б ні, сказав би вам: Ійду наготовити місце вам [що доказує, що Мойсей, Давид, Йоан Хреститель, і инші не пійшли до неба]. І як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я і ви були." (Йоана 14: 2, 3) Кілька годин пізнійше, коли жидівський первосвященник запитав Його: "Заклинаю Тебе Богом живим, щоб сказав нам, чи Ти єси Христос, Син Божий?" Ісус відповів: "Ти сказав єси. Тільки ж глаголю вам:

Від нині побачите Сина чоловічого, по правиці сили, й грядущого на хмарах небесних."—Матея 26: 63, 64.

3 Чи це значить, що Цар Ісус Христос тілесно прийде знов і явиться у тілі так, що всі покоління землі будуть могли бачити Його на облаках? Релігіоністи, які навчають про знищення нашої кулі земної буквальним огнем при кінці світа, кажуть, що так. Вони наводять слова ангелів, які явилися в часі Ісусового вознесення на небо: "Мужі Галилейські, чого стоїте, дивлячись на небо? Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви Його сходячого на небо." (Діяння Апостолів 1: 11) У той час "хмара взяла Його від очей їх." Ученики не могли бачити Його дальше, бо хмара закрила Його. Слова ангелів "так прийде" не значать "в такому тілі". Тіло в якому Ісус Христос вознісся на небо, не було те саме тіло в якому Він був прибитий до дерева. Це тіло Він створив з матерії тільки тимчасове, щоб явитися своїм ученикам. Коли хмара заховала його від очей їх, тоді Він розпустив те тіло, як це Він зробив і з иншими тілами, які Він брав на себе впродовж сорок день перед тим. У своїм воскресенню "Він ожив духом", і тепер Він є духовий і невидимий. "Господь—Дух; а де Господень дух, там воля."—2 Коринтян 3: 17, Діяглотт; Рот.

4 Щодо способу Його вознесення, то треба завважати, що Він не обявив себе "усім родам землі", а тільки своїм посвяченим ученикам. Пізніше, в дорозі до Дамаску, Він дав чудотворне видіння своєї слави виключно Павлові, який

ставсь Його апостолом Павлом. Цього не могли бачити жадні з релігійних людей, що були з Савлом. Вони чули голос, але не бачили промовця. (Діяння Апостолів 9:7) Все це погоджувалося з словами Ісуса, які Він сказав перед своєю смертю: "Ще трохи і світ мене більш не видіти ме; ви ж будете видіти мене, бо я живу й ви жити мете." (Йоана 14:19) Отже це є признана правда св. Письма, що людські очі не будуть бачити Його у другім Його приході, ані Він не прийде в мясному тілі. Коли Він прийшов у тілі між людей в першому приході, то це була покора. Він "умалив себе, прийнявши вид слуги, бувши в подобиї чоловічому". Він мусів посідати тіло, щоб бути звершеним чоловіком і постаратись о жертву викупу або офіру за гріх; але цього Він не потребує у своїм другім приході. "Так і Христос, один раз принесений, щоб понести гріхи многих, у друге без офіри за гріх явиться тим, що ждуть Його на спасення." (Жидів 9:28, Діяглотт) Навіть своїм ученикам тільки впродовж сорок день по своїм воскресенню, і перед вознесенням на небо, що Він явився в тілеснему виді.

5 Його другий прихід буде не спостережений для людського ока, а тільки події будуть свідкувати про Його прихід як видимі знаки, щоб дати до відома Його віруючим послідовникам про Його невидиму присутність. Описуючи про Його прихід в часі битви Армаґедон, прославлений Ісус сказав: ". . . на війну в день той великий Бога Вседержителя. Ось іду як злодій; блаженний, хто чуває, і хоронить одежу свою, щоб не ходи-

ти йому голим, і щоб не бачили сорому його. (Одкриття 16: 14-16) Злодій приходить без повідомлення, неспостережено, потихо, щоб його не побачили ті, що внутрі дому. Це дальший доказ, що Христів прихід є невидимий, вдусі, і треба пізнавати його по знаках і доказах.

6 Отже всі факти указують, що в єдиний спосіб на землі люди зможуть побачити Його славний прихід, то це очима розуміння або силою спостереження. Це дальше попирають слова в Одкриттю 1: 7 у видінню апостола Йоана: "Ось, йде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь." Як у своїм вознесенню, коли Він зник з очей своїх учеників поза хмарою, так і тепер хмари роблять Його невидимим, і рівночасно вони є символом Його невидимої присутности. Давно тому, коли Ізраїльтяни подорожували через пустинню сорок літ, то перед ними йшов стовп з хмари, як символ і представник невидимої присутности Господа.—2 Мойсея 13: 21, 22.

7 Так і в повисшім пророчім тексті, "хмари" символічно представляли обявлення Його сили, якою Він відкриває свою невидиму присутність. Він буде присутний нім Його присутність спостережуть Його вірні послідовники, які виглядають Його приходу. Для них "хмари", це знаки Його присутности із виллятям щедрих благословенств для них. Світ в загалі не вірувати ме в проголошення Його присутности, зате всі народи зненавидять Його послідовників і "проколять" їх, і в цей спосіб проколять Ісуса Христа.

Чи ж не сказав Він, що те, що вони заподіють Його найменшим братам, то це вони роблять Йому? Отже це при помочи великої бурі й горя й знищення, які ті "хмари" звільнять на цей лукавий і безвірний рід на землі, що "всяке око побачить", себто умом зрозуміє, Його прихід. Тоді вони побачать свою вину й кару знищення призначену для них, і "заголосять перед Ним."

8 Отже який "знак Сина чоловічого" Він сказав явиться "в небі" потім, як "сили небесні захитаються"? Одкриття 12: 1-10 описує це, як слідує: "І явилась велика ознака на небі,—Жінка зодягнена в сонце, а місяць під ногами її, а на голові її вінець з дванацяти звізд. І бувши важкою кричала в болещах і мучилась породом. І явилась друга ознака на небі; і ось, змій великий, червоний як огонь, у котрого голов сім і десять рогів, а на головах його сім корон. А хвіст його тягнув третю часть зір із неба, і кинув їх на землю. І став змій перед жінкою, що мала родити, щоб, коли вродить, пожерти дитину її. І породила сина, хлопятко, що має пасти всі народи жезлом залізним; і взято дитятко її до Бога і до престола Його . . . і постала війна небі. Михаїл і ангели його воювали проти змія, і змій воював і ангели його, і не здоліли; ані місця вже не знайдено по них на небі. І скинутий змій великий, вуж вікодавний, званий дияволом і сатаною, що зводить цілу вселенну, скинутий на землю, і ангели його з ним скинуті. І чув я голос великий, що говорив в небі: Тепер настало спасення й сила й царство Бога нашого, і власть Христа Його."—А.П.В.

9 Ось так порівнюючи духові речи з духовими, і позволивши Божому слові вияснити себе, тепер стало ясно, що становить ту **ознаку Сина чоловічого.** Цей доказ являється із Слова Божого і з сповнення його, що Царство Боже вже народилося із Божої "жени", Сиона, Його святої всесвітної організації. Намір дияволової організації є перешкодити або знищити те Правительство при його народженню в 1914 р., при кінці "сім часів". Одначе, Ісус Христос, який є Насінням "жени", народився як "син-хлопятко", т. є. урядуючий Цар, і зараз потім був безпечно окоронований, отримавши приказ від Бога Єгови, щоб царювати серед ворогів Його. Потім зараз наступила війна в небі, і Диявол був викинутий. Та цей знак не спостережено[1] аж потім, як Сатана і його демони були скинуті, себто, аж по 1918 року. Тоді його побачили тільки ті, що мали духове видіння річей в небі. Релігіоністи не побачили його остільки, оскільки їх релігійний прототип за днів Ісуса не бачив, що Він був Царем і що царство наближилося. Тим то Ісус сказав до них: "Не прийде царство Боже з постереганням, ані казати муть: Дивись, ось воно; або: Дивись, он, бо царство Боже у вас усередині (або між вами; гл. Анг. Вер.)." (Луки 17: 20, 21) Тоді Цар був між ними, але їх самолюбні очі не могли побачити цеї правди через брак поверховного доказу. Подібно так і царство Боже народило ся і виступило до діла в 1914 р., але релігійне духовенство не бачило або не спостерегло

[1] Гляди Вартову Башту з 1 березня, 1925 р.

знака в небі, отже замість його вони вибрали "Кесара" за царя. Та прийде час, що вони побачуть його, але тільки на їх смуток.

10 Єрусалим був престольним містом Єгової типічної Теократії в Ізраїлі. Погани зачали топтати його в 606 р., перед Христом, і тоді Бог зачав сповняти своє слово: "Скину, скину, скину, й не буде його, поки́ль прийде той, що має до його право й кому віддам його!" (Езекиїла 21:27) У 1914 р., при закінченню "сім часів" поган, Ісус Христос, який має право бути Божим Царем правдивої й вічної Теократії небесної, повернув, і Бог дав Йому престол Теократичного Правительства. Правдива Теократія не може бути потоптана ногами поган. Навпаки, Диявол і його демони були скинуті з неба і всі вороги Теократії стались підніжком Його Царя, Насіння Божої "жени". Ось в такий спосіб Ісус Христос прийшов до Царства в 1914 р., невидимий для людей.

11 Через иншого пророка Єгова дальше пророкував: "Ось я посилаю ангела мого, а він приготовить дорогу передо мною, й негайно за сим прийде в храм свій, що його шукаєте,—ангел завіту, що його бажаєте; ось, він ійде, говорить Господь Саваот." (Малахія 3:1) Коли Ісус вїхав на осляти в Єрусалим і тоді пійшов до храму і викинув з нього миняльників і комерційних купців і тоді представив себе як Цар жидівського народу, то це Він зробив у пів тижня з років, себто, три і пів роки по своїм помазанню Божим духом бути Царем і проповідувати, "Царство небесне наближилося." Та це було тільки в малій мірі сповнення пророцтва Малахії. Більше

або цілковите сповнення його взяло місце у великий "день Єгови", який зачався в 1914 р. Отже коли той великий Цар-Священник, по чину Мелхизедика, прийшов до храму?

12 Треба памятати, що осінь 1914 р., коли Ісус Христос прийняв Царство, рівнобіжить або сходиться з Його помазанням на царя в Йордані, в осени 29 р. б. Тому що Він прийшов до храму три і пів роки опісля, отже рівнобіжно три і пів роки від осени 1914 р., потім як Ісус Христос прийняв Царство, Він прийшов до храму як Цар. Потім "Християнство" мусіло стати на суд, чи воно прийме Його як Царя або вибере "Кесаря" (сві-

тову політику) замість Його. Оця рівнобіжність між меншим а більшим сповненням Малахієвого пророцтва вказує на весну 1918 р. як на час, коли то Цар Ісус Христос прийшов до храму. Це погоджується також з фактом, що в четвертім році Соломонового царювання, або менше чим чотири роки по його помазанню й окоронованню, Соломон заложив основи храму і зачав будувати його. Христів прихід до храму в 1918 році був цілком несподіваний, навіть для його вірних і посвячених послідовників. Цю правду про Його прихід до храму перший раз спостережено з Писань і з сповнених пророцтв по тій події, а іменно, в 1922 р.

Всю силу в небі й на землі дано прославленому Ісусу Христу. Для божественної особи такої як Він, його прихід на землю не мусів бути особистий, щоб сповнити пророцтва й обітниці його другого приходу. Біблія згадує багато раз про прихід Єгови на землю, а одначе це не значить, що Він буквально полишив небесний престіл і тілесно зійшов на нашу маленьку планету. "Чи ж не сповнюю я небо й землю? говорить Єгова." (Еремії 23: 24, А.П.В.) Де б то Єгова не звернув своєї уваги, і деб Він не скермував своєї сили діяльности, там в дійсности Він присутний або в одвідинах. Так і Ісус Христос, "образ невидимого Бога." Він так ділає як Його Отець. Одного разу Він сцілив сина царевичового через далеку відсутність, не наближившися до дому царевича, бо Ісус був у Кані, а умираюче хлопя в Капернаумі. (Йоана 4: 46-54) Знов иншого часу Він оздоровив хорого слугу поганського сотни-

ка в такий самий спосіб, будучи відсутний від дому сотника. (Луки 7: 1-10) Він сцілив біснувату доньку Сирофиниканської жінки, післявши свою силу через простір.—Марка 7: 24-30.

14 Перед вознесенням на небо Він сказав до своїх учеників: "Ось я з вами по всі дні, до кінця сьвіта." (Маттея 28: 20) Він мав бути з ними, та не тілесно, але своєю безнастанною помічю і опікою та кермуючою силою. Отже коли Він прийшов до храму в 1918 р., то це через звернення своєї вваги на храмову роботу, яку він мав виконати, і через ужиття своєї сили. Його присутність там, яку перший раз спостерегли Його пильнуючі ученики, не була затаєна. Наче блискавиця, що сяє від одної сторони неба до другої, так Господь спричинив блискавиці просвітчення у своїм приході й присутности в храмі, щоб вони сияли широко для Його учеників на цілій землі.-Маттея 24: 27; Луки 17: 24.

15 У світлі цього біблійного відкриття ми мусимо також розуміти слова в 1 Солунян 4: 15-17: Ми, которі зостанемось живими до приходу (по грецьки паросія—присутности) Господнього, не попередимо тих, що впокоїлись. Сам бо Господь з повелінним, з голосом архангелським і з трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, которі зостанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві."

16 Оце потішаюче писання доказує, що як Ісус Христос воскрес із мертвих сім день по тім, як Він предотавив себе, як Царя в єрусалимському храмі, так Він, силою Божою, пробудив зо смер-

ти сну тих вірних християн, що спали сном смерти в Його приході до храму. Тому що Христова церква-тіло "сіється тіло душевне, устає тіло духовне", отже вона воскресла до життя в дусі. Тому вона невидима для людських очей, як і самий Ісус по вокресенню. Тепер вона знаходиться з Ним у храмі, себто, в стані єдности із Ним у місці невидному для людських очей, котре то місце символічно представлене через "воздух". —Порівнай Ефесян 2: 2.

17 Ті з духа народжені християни, що померли вірними по Його приході до храму, не потребують спати сном смерти і ожидати на Його прихід. При смерти вони "переміняться, в хвилину, в миг ока," з людини на духову особу. (1 Коринтян 15: 51, 52) Останок, що ще живуть на землі, по приході Господа до храму, є "підхоплені" або відлучені від цеї світової організації. Серед доказів Його блаженної присутности ("хмар") їх привидено у стан єдности з Ним у храмі, якого то стану природні люди не можуть бачити. Так вони мусять ждати на свою переміну аж їх робота на землі скінчиться. Про це більше виясне́но на слідуючих сторінках.

ГОЛОВА 24

ВОЛЮ-ЛЮБЛЯЧІ СВІДКИ

МІЖ иншими ознаками, які Ісус навів, що мали явитися в "часі кінця", потім як "сили небесні захитаються", була оця: "І пійшле він ангели свої з голосним гуком трубним, і позбирають вони вибраних його від чотирох вітрів, од кінців неба до кінців його." (Маттея 24: 31; Марка 13: 27) Що це зібрання виконується по приказу царюючого Царя і при помочи Його ангелів, тому цеї роботи не може стримати ніяке правительство на землі, хоть воно може забороняти цю роботу й приголосити таке зібрання вибраних "незаконною організацією". Що Цар Єгови мав ужити ангелів як слуг в цій роботі, коли Він зачав свою царську діяльність у храмі, то про це Він ясно сказав: "Як же прийде Син чоловічий у славі своїй, і всі святі ангели з ним, тоді сяде він на престолі слави своєї; і зберуться перед него всі народи." (Маттея 25: 31, 32) Цих ангелів люди не мусять бачити, щоб вони виконали свою роботу зібрання.

2 Бог вибрав Ісуса Христа для Царства: "Ось, слуга мій, що я за руку держу його й вибраний мій, що його вподобала собі душа моя. Я положив духа мого на него; він звістить народам суд справедливий." (Ісаії 42: 1) Апостол Маттей пристосував це пророцтво до Божого любого Сина. (Маттея 12: 15-21) Цей факт, що Бог назначив Його бути своїм слугою, показує, що Син не є

"рівний в силі й славі" з Отцем, як що Бог Єгова є Найвисшою Силою, і що Він і Ісус Христос Його Син становлять "Вищі Власти". (Римлян 13: 1) Члени церкви-тіла того Великого Слуги є взяті з Ним в угоду о Царство, і тому вони вибрані з Ним. "Вибраний . . . по провидінню Бога Отця, через освящення Духа, на послухання і кропління крові Ісус Христової." (1 Петра 1:2) Чому Він зібрав разом вибраного останка свого тіла на землі у своїм приході до храму в 1918 р.? Потреба цього збирання показує, що Його вірні й вибрані були розкинуті як наслідок Світової Війни. Це сталось завдяки переслідування їх "Християнством", як про це Ісус Христос остеріг, кажучи: "Тоді видавати муть вас на муки, й вбивати муть вас; і зненавидять вас усі народи задля імя мого. І тоді поблазняться многі, й видавати муть одно одного, й ненавидіти муть одно одного, І багато лжепророків устане, й зведуть многих. І задля намноженого беззаконня, прохолоне любов многих. Хто ж видержить до останку, той спасеться." (Маттея 24: 9-13) Таке переслідування в часі війни дійшло до свого вершка в 1918 році, коли то Господь прийшов до храму чинити суд і нім Світова Війна скінчилась. У Зединених Державах ця ненависть, що її роздули релігіоністи, звільнилась нападами товпою й увязненням завітуючих людей Єгови і забороненням їх літератури; та й співдіяльність цих християн в Америці з людьми Єгови в чужинецьких краях була розірвана. Під великим гнетом і пробою їх невинности тільки останок затримав віру й указавсь правдивим до своєї

угоди і зобовязань до Господа і надіявся на оживлення Його роботи на землі.

4 З кого складавсь той останок? Він складавсь з правдивих духових Ізраїльтян. Вони посвятили себе Всевишньому Богу і були взяті в нову угоду бути "народом для Його ймя" і також в угоду о Царство з "Царем над царями і Паном над панами". Будучи порушені любовю до правди, вони зачали збиратись разом, а особливо від 1878 р. Зрозумівши ті кайдани забобонства, релігії й клєрикалізму в яких ціле "Християнство" лежало закуте, вони увільнились із них, вийшовши з усіх релігійних сект, як католицької, протестанської, жидівської, і инших. Вони збирались разом свобідно, щоб свідкувати правді, яку Господень, великий "Післанець завіту", зачав відкривати їм. В липню, 1879 р., вони зачали видавати журнал "Вартову Башту", а в 1884 р., зареєстровано Товарство Вартової Башти Біблії й Брошур після законів держави Пенсилванії. Ті правди, які вони виносили з пипхліра правди, святої Біблії, вони проголошували иншим у многих краях і мовах, при помочи книжок, безплатних брошурок, безплатних прилюдних лекцій, і ріжними иншими средствами.

5 Тисячі людей увільнились при помочи тих правд, які виявляли ложні релігійні науки, як огненне пекло свідомих мук людських душ, чистилище, божественне висвящення духовенства, трійця і инші. Духовенство усіх віроісповідань занепокоїлось і огірчилось. Вони змовилися між собою знищити цю наукову роботу й перешко-

дити людям почути правду і увільнитися від їх сили. Нарешті прийшов 1914 р., і вибухла світова війна. Релігійне духовенство використало цей випадок, щоб ложно обвинуватити тих вістників правди й волі, і так змогло майже цілком здержати їх діяльність між всіма народами.

6 Одначе велика робота завітуючих людей Єгови мала ще виконатись. "Час кінця" зачався в 1914 р. б., і диявольська світова організація була засуджена й спрямована до остаточного кінця, отже люди знайшлись в небезпеці знищення в надходячій "битві великого дня Бога Вседержителя". Після Божого правила поступування перед Потопом, і також перед знищенням Єрусалиму в 606 р. перед Христом, і 70 р. по Хр., Він остеріг людей відносно надхолячої світової катастрофи і дав їм нагоду утечи від погибелі з народами. Царство було установлене як "нові небеса" в 1914 р., і тому воно мусіло бути проголошене. Любимцям правди й праведности треба показати дорогу утечи до Царства для визволення й спасення.

7 Ісус предсказав, що ця робота мусить бути виконана. Зараз по предсказаній Світовій Війні і по переслідуванню Його вірних вибраних людей, Він виразно заявив, що вони мусіли без вагання виконувати по тій світовій боротьбі. Своє слово Він виповів, як пророцтво і приказ, кажучи: "І проповідувати меть ся євангелия царства по всій вселенній на свідкування всім народам; і тоді прийде конець."—Маттея 24: 14.

8 За Ісусове вірне свідкування на землі аж до мученичої смерти, Він отримав почесний титул

Вільні люди, хоть в плінним таборі націстів. -- Голова 24

Ефтаєва донька виходить перша стрінутийого -- Гол. 25

"Амінь, сьвідок вірний і правдивий". (Одкриття 1:5; 3:14; 19:11) Як вибраний Слуга свого Отця, на Йому лежала відповідальність постаратись, щоб свідоцтво про Царство було дане перед остаточним кінцем гноблючої організації Сатани. Невидиму часть тієї лукавої системи Він скинув з неба на землю, і про це пророцтво говорить: "Горе живучим на землі й на морю, бо зійшов до вас диявол, маючи великий гнів; знає бо, що короткий йому час." (Одкриття 12:12) Недалекий уже той час, коли відбудеться рішальна битва на землі в якій змій-організація з сімома головами буде зметена геть. Боже царство, яке є єдиною надією чоловіка, подужає в тій боротьбі. Ті горем-прибиті народи мусять отримати свідоцтво.

Ради цих то конечних причин могутній Цар Ісус Христос поламав кайдани свого вірного вибраного останка по своїм приході до храму: "Щоб очі сліпим одчиняти; щоб виводити вязнів із вязниці, сидячих у темряві—з темниці." (Ісаії 42:1, 6, 7; 49:9) Він ужив своїх ангелів до збирання розкинутих вибраних, що вони доконали при помочи голосного й широкого проголошення про установлення Царства, що було уподоблене до "великого трубного голосу". Він зібрав цих вибраних в єдність з собою в храмі, відкривши їм свою присутність у храмі і свій суд, і поставив перед ним ясно волю Божу і Його роботу для них перед **остаточним** кінцем. Він обявив їм, що головним спором є найвисшість Єгови і Його ймя.

10 Потім післяництво християн після їх принятого помазання у храмі стало ясне. "Ви мої свідки—сказав Єгови—ви й слуга мій, що я його вибрав, щоб ви знали й вірили мені, та й зрозуміли, що це—я: передо мною не було Бога, та й опісля не буде. Я, я—Єгова, та й нема спасителя крім мене. Я пророк та й спас, так як заповів; а иншого не було в вас, проте ви сьвідки у мене, що я—Бог, говорить Єгова." (Ісаії 43:10-12, А.П.В.) По довгих і трудних роках впродовж котрих Єгова уживав їх у цій призначеній роботі у вічу міжнародної ненависти й переслідування, вибраний останок побачив, що Бог дав їм "нове ймя". Ріжнилось воно від усіх инших зневажливих, негідних та не-біблійних імен, якими вороги називали їх. Те "нове ймя", що самі Божі уста вирекли, було і є "свідки Єгови". (Ісаії 62:2; 65:15; Одкриття 2:17) Одважно і радісно вони приняли те ймя в липню, 1931 р., і про це вони звідомили усі народи. Тож згідно з тим Богомданим ймям вони стараються жити.

11 Впродовж першої Світової Війни ті духові Ізраїльтяни попали під фізичну силу вавилонської політичної системи цього світа. Подібно так колись типічні Ізраїльтяни зазнали спустошення їх краю і забрання в неволю вавилонську на сімдесять років. У 1918 році духові Ізраїльтяни піддалися перешкоді світової політики в їх християнській роботі. Вони занехали свою наукову роботу між людьми головно через релігійне навчання, що політичні урядники сатанської видимої орґанізації становлять "висші власти", яким повинні коритися всі християнські душі, по на-

казу в листі до Римлян 13: 1. Через таке перекручення Писань релігійна гієрархія в силі змогла діяти як "духовий дорадник" для політичних властей і ужити державної сили, щоби відобрати і здушити свободу мови, преси, зібрання і почитання Бога. Таке релігійне перекручення Писань відносно "висших властей" тримало так званих християн в неволі несвідомости світських властей і коштом Божої роботи і правдивої свободи.

18 Потім, як Господь прийшов до храму і увільнив вірного останка духових Ізраїльтянів з неволі новочасного Вавилону, Він зачав постепенно отвирати їх очі до правди. В 1929 р., прийшло ясне світло. В тому році Вартова Башта помістила біблійне вияснення слів в листі до Римлян 13 голови, доказуючи, що це Бог Єгова і Ісус Христос, а не світські володарі й урядники, становлять "Висші Власти", і що християнські душі мусять "більше . . . коритись Богу ніж людям"; і що 'всякс начальство чоловічє, це біблійне начальство з людей, що є слугами в Божій організації під Царем Ісусом Христом. (1 Петра 2: 13) Це одкриття важної правди увільнило духа Божих посвячених людей, як ніколи перед тим.

19 Така правда помогла їм остатись "вільними в Господі", хоть фізично вони попались в кліщі світських урядників і були увязнені й поставлені *в стані невільництва. Узброївшися в таку правду*, вони могли задержати своє необмежне підданство Богу і не похилити своїх ший в рабстві жадній части Сатанинної організації—релігії, комерції або політики. Ця правда помогла їм зро-

зуміти їх Богом-дану свободу йти вперед з Його "дивовижньою роботою" свідоцтва про Його Царство, без ріжниці на всяке противенство і на всякі милыно-ухвалені закони проти них. (Псальма 94: 20-22) До них Писання кажуть: "Ви бо, браттє, покликані на волю"; і вони не уживають тієї свободи для самолюбного вдоволення тіла або світових приємностей, але з любови вони жертвують її в службі Богу, проголошуючи Його ймя і царство Месії.—Галат 5: 13, Вейлот; Діяглотт; Ротергам.

14 Останок свідків Єгови змагається, щоб поширити духа свободи по цілій землі. Це вони виконують через поширення правди, яка міститься в написаному Божому Слові. Їх провідник, Ісус Христос, сказав: "Коли пробувати мете у слові моєму, справді ви ученики мої будете, і зрозумієте правду, й правда визволить вас." Перебуваючи в Його Слові, і виконуючи те слово як Його ученики, вони, з ласки Божої, прийшли до пізнання правди. Вони осягнули свободу, якою тішилися правдивві християни за днів апостолів. Це Христові апостоли сказали до світських володарів: "Чи праведно перед Богом слухати вас більш ніж Бога,—судіть. Не можна бо нам того, що виділи й що чули, не говорити. . . . Більше треба коритись Богу ніж людям."—Діяння 4: 19, 20; 5: 29.

15 Тож тепер свідки Єгови не хотять позбутися того Божого дару, свободи. Вони дальше проповідують ті речи, що вони бачуть в Його Слові помимо демонських та людських змагань перешкодити їм. Вони йдуть за прикладом Ісуса

Христа і Його апостолів у проповідуванню вістки про Царство, йдучи від дому до дому і на прилюдні місця, не вхиляючись сповістити про всі наміри Божі. Як апостол Павло, вони можуть сказати: "Я ні від чого корисного не вхиляв ся, щоб не звістити вам і не навчати вас прилюдно і по домам, сьвідкуючи й Жидам і Єленянам." (Діяння 20: 20, 21, 27; також 2: 46; 5: 42; Луки 9: 4-6; 10: 5-9) Тому що це не є легкий "правовірний спосіб" проповідувати, як це робить ре-

лігійне духовенство, яке вимагає, щоб люди приходили до релігійних будинків і слухали проповідей з казальниць, тому такі релігіоністи дивляться на цю наукову діяльність і вість свідків Єгови, як на "дивовижну роботу". Вони не зважають на осторогу, що по цій "дивовижній роботі" зараз наступить "дивовижний акт" Єгови в Армагедоні.—Ісаія 28:21.

16 Многі щирі люди дальше перебувають в неволі "зорганізованої релігії" тому що їх духовенство мильно навчило їх думати, що так звана "християнська" релігія і правдиве християнство є та сама річ. У своїм часі ця річ стала явною. В 1928 р., оці слова були написані й поширені по цілому так званому "Християнству": "Сатана є богом цього світа, отже народи цього світа не можуть властиво називати себе християнськими народами. **Нема бо такої річи як християнська релігія, бо правдиве християнство не є релігія.**" (Гляди книжку "Правительство", сторона 139, ¶ 1; видано в 1928 р.) Ця правда стала знатною більше від 1936 р., і релігіоністи у всіх місцевостях указали велике обурення проти цього виявлення й проти прилюдної заяви, що "релігія—це сіть і обман". Та історія шіснацяти століть, як і теперішне поступування релігії, попирає повисші слова як правдиві.

17 Останок свідків Єгови в порівнанню з иншими є досить малий і слабий, як і в минулих століттях. Отже їх бояться тільки тому, що вони посідають великі правди і одважно проголошують їх під посланництвом від Бога. Релігіоністи зробили злющі змагання, щоб знищити їх і їх вість

християнської свободи. Одкриття 12: 13, 17 ясно зазначує, що останок свідків Єгови є головним предметом нападу через Сатану і його демонів. Це з демонами, а не з сотвореннями тіла й крови, що останок бореться і воює, "підперезавши поясниці ваші правдою" і уживаючи "меч духовний, котрий єсть слово Боже."—Ефесян 6: 12-17.

Сатана злющо намірив звербувати всі народи землі у тотальну форму світового правительства і цим чином затримати всіх людей в неволі й незнанню про свободу-даючу правду, і далеко від Бога Єгови і Його царства нового світа праведности. Для цеї цілі він ужив релігіоністів, щоб поширити фашізм в 1922 р., і націзм в 1933 р., співділаючи разом з Ватиканом при помочи конкордатів. В Німеччині націстський диктатор зараз здушив свідків Єгови, як "розворотну організацію" і розбив їх зібрання. Остаточно 6,000 із них кинуто в плінні табори і там знущались над ними в найбрутальніший спосіб. Помимо того вони остались вільні в дусі, відмовившися йти в неволю тотального правління. Також і в демократичних краях свідки Єгови мусять відперати тотально-релігійні напади і воювати за свободу почитання.

ГОЛОВА 25

"ЛЮДИ ДОБРОЇ ВОЛІ"

ВПЕРЕД походом до повної свободи! Нічого, що та розпучлива організація Сатани зробить в цих "останніх днях", не зможе затамувати той похід. На переді того походу йде непоборимий Провідкик на котрого Господь Бог указуючи, сказав: "Се я дав його сьвідком народам, проводирем і наставником народів. Се —призовеш ти люд, тобі чужий, і народи, що тебе не знали, посьпішать до тебе задля Єгови, Бога твого, й задля Сьвятого Ізраїлевого, бо він тебе прославив. Шукайте Єгови, докіль можна знайти його, кличте до його, коли до вас близько."—Ісаія 55: 4-6, А.П.В.

Коли назначений Господень Провідник прийшов до храму в 1918 р., Він знайшов завітуючих людей Єгови в тяжкій неволі у воротах новочасного Вавилону. Тому Він дав приказ: "Ійдіте ж, ходіте в ворота й дорогу народові рівняйте! Рівняйте дорогу, геть усе каміння з дороги счищайте, виставте знамено народам!" (Ісаії 62: 10) Ті каміння що здержують похід на шляху правди, мусять бути усунені, і прапор Царства правди, що є прапор свободи, мусить бути виставлений для всіх невільників, щоб вони бачили й йшли до нього і осягнули безпеку, добробут і мир у Божому Царстві під Його Сином. Нім Цар прийшов до храму в небі відбулась війна і Сатана, Диявол, був скинутий з його високого місця

власти в небі. Тепер його орґанізація, великий Вавилон, знаходиться у вічу знищення в остаточній війні Армаґедону. Ті, що бажають жити як Божі вільні люди під Його Теократичним Правительством, мусять зараз утікати до свободи, звернувши свою увагу на небесну осторогу:

3 "Упав! упав! Вавилон Великий, і став домівкою бісам і вязницею всякого нечистого духа і вязницею всякої нечистої і ненависної птиці; бо пристрасним вином блудодіяння свого він напоїв усі народи і царі земні блудили з ним, і купці земні з превеликої розкоші його збагатіли. . . . Вийде з його, народи мій, щоб не мати вам спілки в гріхах його, і щоб не приняти вам пораз його."—Одкриття 18: 1-4, Ротергам.

4 Народи, царі й купці, усі мали звязь і сполучність з релігійним Вавилоном, і всі є засуджені на знищення з ним. Много щирих людей і доброї волі до Божого царства знаходяться в неволі Вавилона, не знаючи правди, яка указує їм дорогу до втечи. Перебувати дальше у Вавилоні значить умерти як невільник, даючи моральне піддержання його гріхам, і тому така особа закоштує його пораз з руки Бога. Його царство, це єдине прибіжище до якого треба утікати від знищення при остаточному кінці.

5 При народженню Спасителя, що мав бути Царем Теократичного Правительства, явилась велика небесна сила, прославляючи Бога і кажучи: "Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми доброї волі." (Луки 2: 14, Рот.) Тепер те Царство було установлене в небесах, і кожний мусить вибрати те Справедливе Прави-

тельство або світський Вавилон. Тільки ті, що покинуть Вавилон як засуджений на погибель і одважно вийдуть і покажуть їх добру волю до Єгови і Його царства, тішити муться Божим миром який перевисшае всяке людське розуміння у цім бурхливім та заколоченім світі. Такі люди тішуться свободою від страху, тепер, коли то "на землі переполох народів у заколоті; як зареве море та филі. І омертвіють люде від страху та дожидання того, що прийде на вселенну: сили бо небесні захитаються."—Луки 21: 25, 26.

6 Ті що збирають каміння спотикання з релігійних блудів та переказів людських, і що підносять прапор правди від Єгови, ті не е ворогами людськими, як католиків, протестантів, Жидів або поган. Коли апостола напятнували релігіоністи як небезпечним для добра людей, Він запитав: "Та чи вже став я ворогом вам, говорячи вам правду?" (Галат 4: 16) Він остеріг, що в цім світі дорогоцінна правда повинна бути завжди обережно стережена проти всяких вавилонських насильств. Виявивши тодішну релігійну "пяту колюмну", він писав: "А лжебратам, що крадькома ввійшли, щоб підгледіти волю нашу, що маємо в Христі Ісусі, щоб нас підневолити, ми ані на годину не поступались, корючись, щоб істина благовістя пробувала в вас." Галат 2: 4, 5.

7 Від 1918 р., "пята колюмна" пересякла всі демократичні та ліберальні народи і кратькома влізає на права, привилеї та приналежности любимців демократії. Її остаточна ціль є, щоб поневолити людей і здушити правду і вість про Цар-

ство Боже. Тим то слова апостола звучать з порушаючою силою в цих лютих часах: "У волі ж оце, котрою Христос визволив нас, стійте, під ярмо неволі знов не піддавайтесь." (Галат 5: 1, А.П.В.) Боротьба проти релігійної влізливости і за волю почитання Єгови мусить продовжатися, як в часах судді Ефтая.

Ефтаєва донька, його єдина дитина, була перша, що вийшла з свого дому і прославила Бога Єгову за перемогу, яку Він дав проти тотальних Амоніїв, напасників проти типічного Теократичного царства Єгови. (Суддів 11: 34-36) В цих останніх часах появилась подібна кляса людей, що має подібний ум і чин, як і Ефтаєва донька. Це головно сталось від 1938 року. У тому році установлено Теократичне правління і приписи поступування у видимій організації Божих завітуючих людей на землі, які є під проводом більшого бойця чим Ефтай, т. є, Ісуса Христа. Ця кляса, як і Ефтаєва донька, росла числом від коли Христос прийшов до свойого храму. Вони завважали, що останок Його тіла члени проповідували "євангелию царства по цілому світу на свідкування всім народам", і також спостерегли релігійне противенство й переслідування, яке вони переносили у всіх краях. Вони завважали також, як вірний останок відмовився піддатися влізливостям на їх свободу, як слуг Всевишнього Бога; вони відбивали тих релігійно-політичних ворогів свободи почитання й побідоносно дальше проголошували день Божого гніву проти Вавилону і потішали всіх сумуючих. Особливо від вибуху тотальної війни в 1939 р., ця боро-

тьба за свободу почитання Єгови стала дуже напруженою, одначе Його свідки через Ісуса Христа подужують всяке противенство. Із цього нинішня кляса, представлена через Ефтаєву доньку, вельми радіє, і вона витає Суддю й Царя Єгови, Ісуса Христа, і ставить себе по Його стороні. Він приносить їх в офіру Богові, як Ефтай приніс свою доньку, і тоді заставляє їх до роботи із своїм храмом клясою.—Одкриття 7:15.

9 Для цих людей доброї волі великий Життядатель не дає надії на життя в небі й позицію в Царстві, Теократичного Правительства. Перед ними Він ставить надію жити на землі в новому світі. Вподобалось Отцеві дати Царство "маленькому стадові", членам тіла Христового, а про цих людей доброї волі Добрий Пастир каже: "І инші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо і один пастир." (Йоана 10:16) Ті що стаються "иншими вівцями" чують голос "Великого Пастиря" у вістці Царства яку проголошують останок людей Єгови. Вони пізнають ту вість, як дійсну правду з Біблії, і вони приходять до Ісуса Христа як свого Провідника, Сторожа й Відкупителя. Через заслуги Його жертви вони всеціло посвячуються Богу Єгові чинити Його волю і служити Його царству по віки. Як їх Провідник, вони прилюдно приймають символ свого посвящення Богу через занурення у воді. Бог тепер велить своїм посвяченим людям по всій землі проголошувати добру новину Його царства. Отже ті "инші вівці" лучаться з останком "малого стада", тому що вони точно виконують

цю роботу. Цим робом обидві ці громади стали "одним стадом" під "одним пастиром". Останок належить до кляси храму, яка була зібрана Ісусом Христом як "живі каміння" храму під Головним Каменем. Ось так прилучившися до останка, ті "інші вівці" служать у Божому храмі, як це робила Ефтаєва донька.

10 Коли остануться вірними в їх невинності до Бога, ті "інші вівці" становити муть "велику громаду", предсказану в Одкриттю 7:9-17. У тім видінню апостол Йоан, потім як він бачив зібрання 144,000 членів з дванацяти поколінь духового Ізраїля, сказав: "Після сього поглянув я, і ось, пребагато людей, котрих ніхто не міг перелічити, з кожного народу, і роду, і людей, і язиків, стоїть перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в одежі білі, а пальмові вітки в руках їх. І покликували великим голосом, говорячи: Спасення Богу нашому, сидячому на престолі, і Агнцеві. . . . Се, що прийшли з великого горя, і вимили вони одежі свої, і вибілили одежі свої кровю Агнця. Тим то вони перед престолом Бога, і служять Йому день і ніч в храмі Його; і Сидячий на престолі оселиться в них." Із такою свободою почитання приходить також свобода від страху і свобода від недостачей: "Вже не будуть голодні, ані жадні, ані падати ме на них сонце, ані жадна спека; Агнець бо, що на середині престола, пасти ме їх, і водити ме їх до живих жерел вод; і Бог отре всяку сльозу з очей їх."

11 Це пророцтво запевняє, що на землі буде кляса людей, які переживуть останне світове горе,

що було представлене через Ноїв потоп. Ісус у своїм пророцтві про кінець світа дав оце порівнання: "Бо як було за днів Ноя, так буде присутність (по грецьки—парусія) Сина чоловічого." (Маттея 24: 37, Рот., Діяглотт; А.П.В.) В часі передпотопній присутности або парусії Ноя, то люди не тільки були вельми розпустні, разом з великим насильством на землі, але було там також і проповідування праведности через Ноя, рівночасно із будуванням ковчега по приказу Єгови. Ноєві три сини, і їх жени, повірували в Ноєве проповідування й прилучилися до нього в будуванню великого ковчегу. Чи тепер так як за днів Ноя? Ніщо не може відповісти лучше чим факти.

Присутність або парусія Царя зачалась в 1914 р., а в 1918 р., Він явився або **епіфанія** у храмі. Від тоді Більший Ной, Ісус Христос, зачав будувати Теократичну орґанізацію для безпеки й охорони. Він також велів проповідувати праведність і проголошувати наближенняся Божої пімсти; і це виконує вибраний останок по всій землі. Самолюбні люди цього світа дальше ступають своїм напрямом, і насильство збільшаеться, одначе любимці праведности щиро приняли вість Царства. Многі вже прийшли, і безчисленна громада ще прийде, із засудженого на погибель Вавилону, і шукати муть прибіжища і безпеки під Теократичним Правительством Єгови, підчинившися Його Цареві. Цим чином вони охрестилися у Більшого Ноя, Ісуса Христа. (1 Петра 3: 20, 21) Вони сталисъ вірними другами

Його останка у доручуванню свідоцтва народам, і стались спільниками їх терпінь.

13 Сім день нім потоп прийшов на "тогдашний світ", Єгова звідомив Ноя і його синів і жінок, щоб вони увійшли у збудований ковчег і привели звірята з собою. Так і тепер "инші вівці" Господні входять в "одно стадо" під "одним пастиром". Це е один з найбільше певних ознак або доказів, що 1914 р., зазначив конець Сатаниному неперерваному правлінню або світу (аіон), і що остаточний конець для його видимої й невидимої організації вже наближився. Ті "инші вівці", разом з останком, уважають на свої кроки, щоб неопоганитися цим світом, "щоб несподівано на вас не настиг день той. Бо, як сітка, впаде на всіх, що живуть на лиці всієї землі. Пильнуйте, по всяк час молячись, щоб удостоїлися втекти від того всього, що має статись, і станути перед Сином чоловічим." (Луки 21: 34-36) Нема иншої дороги для них, щоб можна утекти від знищення з рук Єгового Екзекутора у наближаючій погубі світа.

14 Ноєві дні й присутність (або парусія) не скінчилися з кінцем потопу, але він і инші з ним, що пережили потоп, вийшли з ковчегу на очищену землю і почитали Бога Єгову в звершеній свободі й мирі. Тоді вони почули слова божественного мандату, щоб множилися і сповняли землю; отже Ноєві сини і їх жени мали привилей сповнити той мандат у малій мірі. Так і в цих рівнобіжних часах присутности або парусії Сина чоловічого, і по страшнім хрещенню огнем знищення на цей лукавий світ в остаточному кінці,

останок і "инші вівці" вийдуть живими з прибіжища і охорони, о яку постарався Бог. Вони послухали Божого приказу: "Доки́ль не прийшов на вас палаючий гнів Єгови. . . . Шукайте Єгови, всі покірні в землі, що певните закони його; шукайте справедливості; шукайте смирності; може хоч ви оцілієте в день гніву Єгови." (Софонії 2:2, 23, А.П.В.) Вони зараз посвятять себе на

службу їх божественного Спасителя і Схоронителя, без страху перед гоненням та перешкодою. *15* Тоді прийде невисказана радісна нагорода для "великої громади" Господніх "инших овець", на яких були прообразом Ноєві сини і їх жени. Їм то буде даний божественний мандат множитися й сповнити землю праведними потомками. Праведний невидимий начальник, Ісус Христос, мати ме повну контролю над ними і станесь їх "віковічним Отцем". Тоді зачнеться їх відродження до звершеного людського життя. За їх віру й слухняність до Бога з незломаною новинністю, вони будуть почислені за праведних. Тому вони зачнуть роджати своїх потомків у праведності. На цілій землі буде привернений рай, який станесь вічним домом для вірних чоловіків і жінок. —Ісаії 9: 6; Маттея 19: 28.

ГОЛОВА 26

"ГИДОТА СПУСТОШЕННЯ"

ІСУС предсказав проголошення доброї новини, що царство Боже буде установлене й що воно стоятиме по віки. Цю роботу мали виконати ті, що їх зненавидять усі народи за ймя Його. (Мат. 24: 9, 14) Оскільки ті вістники є зненавиджені в очах народів, остільки і добра новина є зненавиджена, тому що ця новина прославлає ймя Ісуса або Його уряд як Царя. Світські народи не хотять ніякого царя тільки "Кесаря". Отже той гордий напрям, який народи приняли у вічу проголошення Божого царства через Христа—це гидота в очах Бога Єгові. "Всякий гордий серцем—гидота в Єгови, можна заручити, що без кари не обійдеться." "Хто грішного правдить і правого винуватить,—оба вони гидота Єгові."—Приповісти 16: 5; 17: 15, А.П.В.

Давно тому, в типічній Теократії, коли цар Давид зробив гору Сион своєю столицею і приніс святий ковчег завіту Єгови у шатро розпяте там, тоді гора Сион сталась святою для Єгови і тому Він натхнув Давида написати оці слова: "Земля належить до Єгови і вся повня її; круг землі і хто живе на йому. . . . Хто зійде на гору Єгови, і хто буде стояти на святому місці його? Ті, в кого безвинні руки і чисте серце, хто душею не пуститься на лукавство, і не присягне криво." (Псальма 24: 1-4, А.П.В.) Чи володарі й урядники "Християнства" відповідають цій мірі

божественних вимог? Світська як і релігійна історія відповідає, ніі помимо того що ватиканський володар "благословив" бунтівників проти еспанської республики в 1936 р., і назвав кривоприсяглого зрадника демократії "християнським добродієм". Володарі й управителі, що відвертають свої уші від доброї новини про установлення Божого царства і які в той самий час приносять релігійні молитви й жертви до Нього, не стрічають Його вимог. Замість того, "хто уже відхиляє, щоб не слухати закону, того й молитва—хиба лиш гидота. Жертва безбожних —гидота Єгові, молитва ж праведних угодна йому. Противна Єгові безбожного дорога, хто ж ходить дорогою правди—сей йому любий."— Приповісти 28: 9; 15: 8, 9, А.П.В.

3 Старинна гора Сион, з її святим ковчегом завіту і з її помазаним царем, що засів "на престолі Єгови" як Його Теократичний представник, була посвяченим місцем. Її цар мусів стрінути вимоги Господа Бога. Гора Сион, як "святе місце", представляла царство Боже. Ісус Христос вознісся до святого місця царства Месії, тому що Він у звершеній мірі стрінув божественні вимоги; і Його Отець дав Йому право до нього в 29 р., при Його помазанню. Він дав Йому Царство в 1914 р., при кінці "сім часів". Христові покірні послідовники тримають свої руки неопоганені світовою політикою, комерцією та релігією і держать свої серця чисті в посвяті до Божого Праведного Правительства. Оці вознеслись з їх Головою, Ісусом Христом, на царську гору великого Царя Предвічности і їм дозволено сто-

яти як оправданим на святому місці Його царства, як "наслідники Божі, і спів-наслідники з Ісусом Христом." (Одкриття 2: 10; 3: 21; 14: 1; 20: 4, 6) Йдучи за вимогами зазначеними в 2 Петра 1: 5-11, вони запевняють своє покликання. При їх воскресенню з мертвих їм дасться щедрий вхід у царство небесне.

4 Апостол Павло, який був в угоді о Царство, говорив про тих з імена християн, що відкладають на бік досвідчаючі вимоги і біжать наперед і зачинають царювати перед Божим часом, тут на землі без Ісуса Христа. Він докорив тих гордих, само-вивисшаючих людей, кажучи: "Ви вже ситі, вже забагатіли, без нас зацарювали. О, щоб ви зацарювали, щоб і ми з вами царювали!. . . . Не в слові бо царство Боже, а в силі."—1 Коринтян 4: 8-20.

5 Таке змагання номинальних християн нехтувати Божими правами й порами, і установляти себе, як царів в ймя Господа і без Його помазаного Царя, це те саме, що зійти на гору Сион і стати на святому місці. Це—діло антихриста, бож цим чином він підсуває підроблене царство Боже замість правдивого Царства Помазанника Єгови. Це спричиняє замішання й засліплює людство до правди. Це перешкаджає людям вірити й надіятися на Божу силу збудувати Його обіцяне правительство, отже провадить до знищення. Це приносить погорду й зневагу на Боже ймя й царство. Все це становить гидоту спустошення в очах Бога. Для цеї то причини сказано до "Християнства", як і до невірного Єрусалиму: "Оце ж оставляється вам дом ваш пустий."

(Маттея 23: 38) Виходить, що воно ("Християнство") не є святим місцем.

6 Пророк Даниїл предсказав установлення такої "гидоти спустошення" по 1914 р., в "часі кінця". (Даниїла 11: 31; 12: 11) Ісус Христос заявив, що сповнення Даниїлового пророцтва наступить по Світовій Війні, і це становити ме як один з доказів, що світ скінчився, і що та огидна річ стояти ме помимо проповідування доброї новини про Царство. Цим вона показує свою погорду й невірство в ту радісну вість. Зараз потім, як Він предсказав проповідування євангелії Царства по цілій заселеній землі на свідоцтво всім народам, Ісус сказав: "Оце ж, як побачите гидоту спустіння, що сказав Даниїл пророк, стоячу на місці сьвятому (хто читає, нехай розуміє), тоді хто в Юдеї, нехай втікає на гори." (Маттея 24: 15, 16) "Як же побачите гидоту спустіння, що сказав Даниїл пророк, стоячу де не слід (хто читає, нехай розуміє), тоді хто в Юдеї, нехай втікає на гори."—Марка 13: 14.

7 Чи ми маємо додатковий доказ сьогодні, що остаточний конець вскорі захопить орґанізацію Сатани, включаючи і "Християнство" і що прийшов найвисший час утікати до Божої гори—Царства і шукати прибіжища під ним? Ті що чесно застановляються над фактами, признають, що ми маємо. Так далеко як в червню в 1880 р., Вартова Башта (на стороні 6) наперед указала на закінчення "сім часів" поганських в 1914 р. У тому році настала Світова Війна, що було доказом, що час на правління Месії зачався, і що всі людські правительства мали підчинити свою си-

лу й контролю Правильному Володареві. Цю точку люди Єгови підкреслювали великою силою, свідкуючи про це прилюдно. На це свідоцтво тих свідків народи "Християнства" відповіли ненавістю, невірством, переслідуванням, увязненням, забороненням їх літератури і здержанням їх християнської роботи. В дійсности, робота посвячених людей Єгови була подібна "двом свідкам" або "двом пророкам", що були символічними прообразами в Одкриттю 11:3-10. "А коли скінчать сьвідкування своє, то звір, вийшовши з безодні, заведе з ними війну, і побідить їх, і повбиває їх." Кілька день опісля ті "померші свідки" ожили і робота відновилась.

8 Вскорі по Світовій Війні в 1918 р., останок з вірних свідків Господніх були оживлені й зібрані разом до Його служби. Тоді свідоцтво про царювання Сина Божого пійшло вперед із ще більшою ревністю та силою. Правительства так званого "Християнства" спостерегли це у здивованню. На конференції Мирової Угоди в Версалії, у Франції, в 1919 р., оплянновано Лігу Народів, і тоді напирали на всі народи, а головно це робив американський президент що був участником її. Те предложення було приняте і записане в Мировім Договорі, а опісля той договір представлено правительствам побідоносних союників. Сенат Зединених Держав відмовився ухвалити той договір з лігою народів.

9 Підчас коли питання про Лігу розбирали на Мировій Конференції і в законодавчих палатах ріжних правительств, релігійне духовенство так званого "Християнства" проповідувало в ко-

ристь тієї міжнародної організації і її Сталого Суду Міжнародної Справедливости, як одиноке средство для затримання світового миру, безпеки і добробуту. На 9 травня, 1919 р., так звана рада Федеральних Церков Христа в Америці, виступила з ухвалою в користь Лігі і голосно заявила: "Ліга Народів—це політичний вираз царства Божого на землі." Папа римський старався дістатись на верх Лігі, як на найвідповіднішу колесницю, але це йому невдалося. На 16 січня, 1920 р., Ліга Народів відбула своє перше зібрання, в Женеві, Швайцарії.

Оце була перша поява і установлення предсказаної "гидоти спустошення". Це було підроблене царство Боже, зухвальна підміна за правительство "Князя Мира". Духовенство Америки старалося через многі роки, щоб попхнути Зединені Держави туди, і американське товариство знане, як "Ліга Народів, Інкорпорація", напирало на Америку увійти, кажучи: "У світі темнім як цей, чому гасити єдине світло?" Ось на цю зневажливу підробку "Християнство" поклало свою надію замість на правительство Боже, що з неба. Відкинувши вість про кінець поганських часів і про установлення царства Месії, "Християнство" відкинуло Христа як Царя і поклонилося сотворінню своїх власних рук, як образові його царства. Та в дійсности це не був образ того божественного Правительства. Типічна Теократія за часів царя Давида і Соломона була пророчою, себто, була образом наперед на правління Бога Єгови через Його Сина. "Християнство" витворило цю потвору як "образ звіра".

(Одкриття 13: 14, 15) Воно поставило його над землею, яка належить до Господа, замість Теократичного Правительства Єгови. Отже воно поставило її (ту Лігу) там де вона не повина стояти. Де? "У святому місці" замість Божого Теократичного правління під Месією. І справдішна це гидота!

Ця Ліга ніяким чином не становила правління "Лева з покоління Юдиного". Будучи зложеною організацією із більш ніж пядесять правительств з дияволського світа, і обнимаючи в собі представничі части із сімох світових сил, які одна по другій панували над світом від старинного Египту аж до "часу кінця", Ліга Народів є уподоблена в Писаннях до 'звіра кармазинного, повного імен хули, в котрого сім голов і десять рогів.' Виясняючи це символічне видіння, щоб дати ключ для його зрозуміння, Божий ангел сказав: "(Є) царів сім; пять упало, а один єсть, а инший ще не прийшов; і коли прийде, то не довго має він бути. А звір, котрий був, і (котрого) нема,—він восьмий, та з сімох, і в погибіль іде." (Одкриття 17: 3, 10, 11) Коли "сім часів" поганських скінчилося в 1914 р., тоді семий "цар" або володіюча світова сила прийшла. Світська історія указує на Англьо-Американський світовий імперіялізм, твердиня протестантизму.

Тим що "звір" з сімома головами є восьмим правлючим сотворінням і походить з сімох, себто, складається із них, той пророчий образ представляє Лігу Народів. Маючи повно імен хули, цей царської-барви звір не є творивом Єгови.

Він є ділом "бога цього світа", і є антихристом. Він засліплює людей до правди і тримає їх в неволі мімічного бога і далеко від Єгови і Його славного царства. Ті що чудуються ним і подивляють його, не зважаючи на осторогу Божого Слова, не отримають життя в новому світі. (Одкриття 13: 8) Ісус сказав: "Що в людей високе, те огида перед Богом."—Луки 16: 15.

13 Появлення "гидоти спустошення" супротив божественного закону у "святому" місці де малоб стояти Боже Справедливе Правительство, —це ознака, про яку сказав Ісус, що велике горе грозить в недалекій будучності. Це знак, щоб утікати швидко з небезпечної области. У Вартовій Башті з 1 січня, 1921 р., застережено, що Ліга Народів становить "образ звіра" і також "гидоту спустошення". Від того часу свідки Єгови ужили всякого средства, щоб прилюдно звернути увагу на небезпечну ознаку, гидоту спустошення, і голосно заалярмувати людей, щоб вони утікали з вавилонського "Християнства" і з усіх инших частей видомої організації Сатани і шукали прибіжища на горі Божої організації. Господні "инші вівці" спостерегли цю осторогу й утікають до Його Теократичної гори, яка ніколи не буде порушена. Вони злучились разом, щоб дати цю осторогу. Підчас коли нариси "гидоти" стають більше виразні, то і "инші вівці" скоріше утікають.

14 Цю "гидоту" з сімома головами зліпили разом для охоронення мира й безпеки світа, щоб Сатана, Диявол, міг дальше панувати над ним. Відносно його долі, пророча історія говорить

так: "Звір, котрого ти бачив, був і вже нама його, і має він вийти з безодні, та й іти в погибель; і будуть чудуватися домуючі на землі, (котрих імена не записані в книзі життя від основання сьвіта), бачивши звіра, що був, і нема його, хоч і єсть." (Одкриття 17: 8) Цей звір "мира і безпеки", про якого сказано "вже нема", появився знову тоді, коли він вийшов з "безодні" або пропасти й бездіяльности та невдачей його проголошених плянів. В 1928 р., світські власти, включаючи й Америку, старались скріпити панцир Лігі—"мир і безпека", через витворення Мирового Договору в Парижі унезаконюючи війну. Але ця людська видумка не змогла перешкодити сповненню бежественного пророцтва. Тому що папський Ватикан не міг сісти на цього "звіра", Лігу, якою верховодила протестанська Британія, отже папство випустило тоталітарний рух, щоб скувати так званий "меч церкви" і переробити Лігу і змінити її форму відповідно до папських плянів для запанування над світом. 15 Згідно з своїми загарбчими плянами Ватикан установив себе як політичну державу в 1929 р., знану як "Ватиканська Столиця". Він підписував конкордати (умови) з тоталітарними диктаторами, і у своїх папських дворах він витав представників усіх країв, включаючи Японію, яка сталась тоталітарною після націстсько-фашістського взірця.

16 Яко наслідок цього, тоталітаріяни зачали загарбні війни без ніякого осудження з боку Ватикану. У вересні, 1939 р., вибухла тотальна війна. Потім, більше ніж трицять членів (більша поло-

вана) з Лігі Народів стали втягнені у боротьбу між тоталітарними державами а демократичними політичними силами, що символічно представлено в книзі Даниїла 11:40-43, як війна між "царем північним", під контролею Риму, а "царем південним", під контролею Англьо-Америки. Тим чином головні завдання Лігі Народів і її Сталого Мирового Суду були змушені зеперестати свої діяльности, отже тепер цей звір з сімома головами провалився у безодню або пропасть, але не тому щоб полишитися там.

17 Пророцтво каже, що той міжнародний звір "спільної зебезпеки" знов вийде з "безодні" і буде присутний. (Одкриття 17:8) Це мусіло прийти при закінченню тотальної війни і в часі міжнародного змагання, щоб привернути мир і безпеку. Навіть в часі темної години тотальної війни провідники широко й тверезо застановлялись над внутрішною будівлею міжнародного співділання, а особливо між Зединеними Народами, коли то предложено міжнародну поліцію, щоб забезпечити мир і увести установи "звіра". Отже той звір мусів мати роги, і так пророцтво Одкриття показує, що він має "десять" (рогів), що значить повне і все-обнимаюче земне число. Ця поліційна сила мала б окружити цілу землю, а особливо так зване "Християнство", яке було представлене через невірний Єрусалим, який відкинув Ісуса Христа як Царя і зате його дім став пусткою. В часі світової війни земля була окружена арміями. Такі армії малиб б настало окружати кулю земну по тотальній війні, як охоронне средство проти наїздників та заколотни-

ків чоловіком-зробленого мира. Такий плян вони пхають наперед під нібито доброю вимівкою, що вони бажають піддержати "Чотири Свободі"; але ж пророцтво показує, що вони ужиють політичного напору і звербують людей, щоб вони поперали той політично-релігійний "порядок нового світа".

18 Написано є: "Щоб, хто не поклониться перед образом зьвіра, був убитий. І зробить він, щоб усім малим, і всликим, і багатим, і вбогим, і вольним, і невольним дано пятно на правій руці їх, або на чолі їх. І щоб ніхто не міг куповати або продавати, як тільки хто має пятно або імя зьвіра, або число імени його." (Одкриття 13: 15-17) Хоть ці слова до певної міри відносилися до часу ніж кармазинний зьвір, що є "образом зьвіра", пійшов у безодню, одначе в більшій мірі вони відносяться до часу, як той кармазинний зьвір вийшов із неї. Цей зьвір навчився кілька тоталітарних хитрих штук в часі тотальної війни, отже він не забуде ані не відкине їх у повоєнному "новому світі".

19 Той зьвір "мира і безпеки" вийде із безодні, та не на свободу, бо від крови-пяна "жінка" вскде на верх зьвіра і їхати ме на йому і поганяти ме ним, як пані. Апостол Йоан пише: "Я бачив жінку, що сиділа на зьвірі кармазиному, повному імен хули, в котрого сім голов і десять рогів." Та "жінка" не відчуває нудоти із того, що вона їде на цій "гидоті спустошення". Її саму описують, що "в неї золота чаша в руці її, повна гидоти і нечистоти блудод яшня її, а на чолі її імя написане: ТАЇНА: ВАВИЛОН ВЕЛИКИЙ,

МАТИ БЛУДНИЦЯМ І ГИДОТАМ ЗЕМЛІ."— Одкриття 17: 1-5.

20 Ця "жінка", це "велика облудниця", що має міжнародні сполучення. Вона символічно представляє потомка Сатани, а іменно, "зорганізовану релігію". Її найбільш зневажливим і звідничим і сильним речником на землі є релігія так званого "Християнства" під владою й провідництвом Риме Католицької Ієрархії. Із так многими незгідними та самолюбними чинниками з яких складати меся повоєнний союз народів,— та вавилонська релігія під провідництвом Ватикану послужить як скріпляючий узол, але тільки на час. Ватикан ділати ме, як найвисша народна власть над повоєнним союзом народів. Він вдавати ме за посередника між Богом а чоловіком і цим запевнить благословення звиш на міжнародний чинник контролі й стійности.

21 Та "жінка" їхати ме на тій "гидоті спустошення" і називати ме той порядок "привернення Христового Царства на землі". Цим чином "Християнство" станеть гидотою у місці "де воно не повинно стояти", "у святому місці". Через ту зневажливу проти-Христа гидоту, "Християнство" стягне на себе невилічиме спустошення найперше, а опісля на всі народи землі в Армагедоні.

ГОЛОВА 27

ОСТАННА ВІЙНА ЗА СВОБОДУ

ОСТАННА війна вибухне цілком нагло й несподівано. Ісус Христос уподобив її прихід до потопу на землю, що на неї не падав дощ, в часі Ноя; і також до огню й сірки, що спала з неба на міста Содому й Гомору в часі Лота, в день і годину коли світові люди їли й пили й займались звичайними самолюбними справами. (Луки 17:26-30) Та як би не було, появлення "гидоти спустошення на святому місці"—це таки неомильний доказ, що той незнаний день і година вибуху остатньої війни уже небезпечно близько! З огляду на розвій подій у світі, нема часу дальше утягатися з утечою "на гори", себто, до Божого царства. Тим то станьте твердо за Єговою й Його Теократією тепер! Чому? Пророцтво Ісуса відповідає: "Буде бо тоді мука велика, якої не було від настання сьвіту до сього часу, й не буде. І коли б тих днів не вкорочено, то жадне б тіло не спаслося; тільки задля вибраних укорочені будуть дні тиї."—Маттея 24:21, 22.

2 Щоб спонукати людство поклонитися ідольській "гидоті спустошення", те повоєнне "Християнство" буде напирати людей, щоб вони шукали спасення в людській будівлі для свободи *релігії й свободи від недостачей і страху. Та противно цьому, Боже Слово правди нагадує нас:* "Не бійтесь того, чого він боїться, й не

лякайтесь. Єгову сил небесних—його, як сьвятого, шануйте; його одного вам боятись, перед ним вам дрожати! Він один ваше освящення." (Ісаії 8: 12-14, А.П.В.) Це є цілковита суєта вповати на так зване "Християнство". За те, що воно відкинуло Слово Боже, воно було представлене через бунтівничий Єрусалим з його храмом, до котрого Ісус сказав був: "Оце ж оставляється вам дом ваш пустий." Як колись Єрусалим так тепер і "Християнство" є засуджене на спустошення, потім, як звір або "мир і безпека" сотворіння видістанеться з безодні тотальної війни. Ісус предсказав це, кажучи: "Як же побачите, що обгорнуто таборами Єрусалим, тоді знайте, що наближилося спустіння його."—Луки 21: 20.

3 У повоєнному "новому порядку" позатип Єрусалиму—"Християнство", окружить себе армією міжнародної поліції, щоб дальше панувати над світом. Римо Католицька Гієрархія буде старатись ділати, як духова поліція цілої землі. Тоді "Християнство" відчує, що воно зможе сказати "Мир і безпека". Ця міжнародна поліція, або розміщена армія для схоронення порядку після спільного порозуміння між союзними народами, буде старатись піддержати ту "гидоту спустіння" у "святому місці". Отже виходить, що ті армії в дійсности будуть одержувані проти Бога і Його царства. **І коли ви побачите це,** сказав Ісус, тоді напевно дивовижне спустошення "Християнства" уже близько. Релігія не зможе спасти себе.

4 Зорґанізована релігія попровадить усі народи прямо до остаточної війни з Богом і Його помазаним Царем. Цим чином це принесе спустошення й погибель на всі народи. В доказ цього, завважте напрям кармазинного звіра потім, як "жінка" Вавилон осядесь на його спині, як він вийде з безодні: "А звір, котрий був, і (кот-

рого) нема,—він воський, та з сімох, і в погибіль іде. А десять рогів, що бачив їх, це десять царів, котрі ще не прийняли царства, тільки приймуть власть як царі, одної години з звіром. Ті мають одну думку і силу, і власть свою звірові передадуть. Ті воювати муть з Агнцем, і Агнець побідить їх, бо Він Пан панів і Цар царів, а ті, що з Ним, покликані і вибрані і вірні." (Одкриття 17: 11-14) Ось так можна бачити, що зорґанізована релігія посвятить той богохульний проти-Христа порядок і за те потерпить погибіль із "звірем" на якому вона їде.

5 Тому що релігія й звір ст аються запанувати над землею, виключивши [a]"Пана над панами і Царя над царями", через те вони переслідують тих, що стали на стороні Його Царства, а іменно, "покликаних, і вибраних і вірних" з Ним. Оці становлять останка свідків Єгови, які знатиском твердять, що Ісус Христос є Правильний Володар і так проголошують Правительство Єгови під Христом. Зорганізована релігія і її звірська олюблена політика докажуть поза всякий сумнів, що вони воюють проти Бога і Христа, та не лише їх змаганням управляти землею замість Ісуса Христа, але також своїм змаганням збурити роботу помазаних свідків Єгови на землі й здушити їх свідоцтво про Царство. (Маттея 25: 40; Діяння 5: 39) Та нім роги сім-головного звіра обернуться проти неї у відплаті, то зорганізована релігія оберне свої роги проти свідків Єгови і поганяти ме того звіра в своїй останній лютій досаді проти них.

6 Отже "Християнство" уживати ме повоєнного "нового порядку" і розложеної армії (ізуїтської і мілітарної), щоб здушити вість Царства. Воно уважати ме її за зрадливу й непокоючу і як небезпечну для повоєнного правління. Однак Єгова не позволить йому здержати цю "дивовижну роботу" Його свідків поки вона скінчиться і всі Його "инші вівці" будуть зібрані з цього світа й безпечні в "одній кошарі". Тоді Він позволить тій "жінці" і звірові перемогти і ніби здержати ту роботу. (Йоана 19: 11) Аж в такому стані розвою "Християнство", їдучи на своїй звірській гидо., закричить, що нарешті, у повному

змислі, воно осягло мир і безпеку! Що ж тоді станеться? Вірні свідки Єгови знають чого сподіватися: "Бо самі ви добре знаєте, що день Господень як злодій в ночі, так прийде. Бо, як говорити муть: 'Упокій і безпечність', тоді несподівано настигне на них погибель, як муки на маючу в утробі, і не втічуть вони. Ви ж, браття, не в темряві, щоб той день як злодій, захопив вас." (1 Солунян 5:1-4) Релігійна машинерия "Християнства" для установлення сталого миру закінчиться нещасною невдачею. Його пророцтво відносно її судьби покажесь бути ложним.

7 "Християнство" невідпорно пхається на шлях, на якому написана страшна судьба для нього і решта видимої організації Сатани. Як так може бути? Тому що при помочи релігії воно наразило себе демонам під Сатаною, "князем демонів". При помочи демонів воно і всі провідники заледнсної землі є зібрані в заговір проти єдиного законного правління землі, а це Господнього. Демони становлять невидиму часть великої сатанської організації Змія. Одкриття невидимих річей показує оце: "І бачив я із рота змія, і з рота звіра, і з рота лжепророка три нечисті духи, подобні до жаб. Се бо духи бісовські, що виходять на царів землі, і цілої вселенної, зібрати їх на війну в день той великий Бога Вседержителя. (Ось іду, як злодій; блаженний, хто чуває, і хоронить одежу свою, щоб не ходити йому голим, і щоб не бачили сорому його.) І зібрав їх в одно місце, що зоветься по еврейськи Армагедон."— Одкриття 16:13-16, А.П.В.

8 **Гар-Магедон** або **Армагедон,** значить "гора зібраних військ". Це слово походить з єврейських слів "гар", що значить "гора", і "ґадад", що значить "зібрати військо". В пророцтві Михея 5: 1 до Божої організації Сиону сказано як слідує: "Тепер же збирайся у військо (ґадад), о дочко боєва: він обляг проти нас: вони бють по щоці лозою суддю Ізраїля." Це у своїй святій столичній організації Сион, що Бог Єгова окоронував свого Царя, Ісуса Христа, і це проти неї організації Царства, що народи і володарі землі знаходяться під демонською контролею тепер і бурхливо збираються разом, щоб усунути помазаного Царя Єгови і так запанувати самим без ніякої перешкоди. Про цей рух проти Христа Псальма 2: 1-6 говорить: "Чого ворушаться народи, і люде промишляють про нікчемне? Піднімаються царі землі, і князі радять раду проти Єгови й проти Помазанця його: Розорвім пута і скиньмо з себе посторонки їх! Господь, що сидить на небесах, сьміється і ругається над ними. Тоді промовить до них у гніві своїм, і яростю перелякає їх. Се ж я помазав царя мого над Сионом, сьвятого горою моєю."—А.П.В.

9 Отже після розуміння Писань, то місце "Армагедон" не значить буквальне місце назване "Мегідо" в Палестині. Воно відноситься до царства Єгови, до якого прийшов Володар, Ісус Христос, з своїм небесним військом, щоб воювати світову організацію Сатани. Це військо Він ужив до викинення Сатани і його демонів з неба. У своїм приході до храму Він збудив сплячих сном-смерти святих і зібрав їх до себе в небес-

ній славі. Вірного останка, що ще на землі, Він збирає до себе у стан храму єдности з собою і спільність з Ним у Божій службі. Тим що це все було доконане від 1918 р., отже Божі завітуючі люди тепер стоять перед Армаґедоном, ожидаючи на останню війну. Через многі роки вони приглядались зібранню народів проти Божого Царя і царства. "Як же прийде Син чоловічий у славі своїй, всі сьвяті ангели з ним, тоді сяде він на престолі слави своєї; і зберуться перед него всі народи." (Маттея 25:31, 32) Дотично зібрання лукавих народів, питання виринає: "Чи може з тобою зеднатись престіл погибелі, що з нещастя робить закон? Збіраються до купи проти душі, і безвинну кров засуджують."—Псальма 94: 20, 21.

10 Тому що надходяча битва відбудеться на святому місці, де є зібране Боже військо, **Армаґедон**, отже "битва великого дня Бога Вседержителя" звичайно називається "битва Армаґедон", або, вкоротці "Армаґедон". Там при боці Господньому знаходиться місце безпеки і охорони до якої Його "инші вівці" мусять утікати, хоть би під нападом ворога. Там вони мусять прилучитися до останка "малого стада", "покликаних, вибраних і вірних" одиниць у співі в честь Бога Єгови і Його царства супроти загрози ворога. 11 В призначений Богом день і годину, Його Цар розпічне остаточну битву проти Сатани і його демонів на землі і усіх народів. Та боротьба, що настане, це не буде битва на цій планеті між демократичними і тоталітарними силами, або міжнародна боротьба. Це боротьба між Божою ор-

ганізацією під Ісусом Христом, а невидимою й видимою організацією Сатани. Про ті два протилежні фронти описує Одкриття 19: 11-21. Єврейські книги Біблії містять записки про многі битви, які Єгова воював чудотворною силою проти насильних ворогів Його завітуючого народу. Ті битви були прообразом Його чудової перемоги в Армагедоні. "І тоді виступить Єгова і воружиться проти тих народів, як було колись воружувавсь у день бою." (Захарії 14: 3, А.П.В.) Свідки Єгови на землі не мати муть участи і тій насильній битві. Чому ні? "Не ваша се війна, а Божа." —2 Паралипоминон 20: 15.

12 Тому що та гидота спустошення "Християнства" буде зухвало стояти на святому місці, Бог оберне те спустошення на її голову. Він спричинить замішання між рядами ворога. Ті до-тепер смирненьки політичні й комерційні власти пробудяться й зрозуміють, як зорганізована релігія обдурувала їх. Тоді вони кинуться, щоб помститися на релігійній організації. "А десять рогів, що ти бачив на звірові, ті знанавидять блудницю, і спустошать її, і обнажать, і тіло її зїдять, і спалять її в огні. Бог бо дав у серця їх, щоб чинили волю Його, і чинили однодушно, і дали царство своє звіреві, доки не сповняться слова Божі." (Одкриття 17: 16, 17- Ось так зорганізована релігійна гидота пропаде найперше.

13 Спустошення політичних сил і захланних комерційних купців і ложних провідників людства наступить зараз потім. Їх знищення буде стале, неначе "живцем вкинуто обох в озеро огняне, палаюче сіркою," і всі люди, що не

зважали на божественну осторогу, щоб утікати на сторону Божого царства, будуть знищені з ними. (Одкриття 19: 19-21) Пророцтво Єремії, двадцять пята голова, предсказує, що жадний народ не утіче від чаши заслуженого Божого гніву, і "будуть того часу побиті Єговою від краю до краю землі." (А.П.В.) Ісус заявив, що хиба ті дні останнього горя будуть вкорочені ради вибраних, инакше жадне тіло не спасеться. Через проголошення вістки Царства від коли Господь прийшов до храму в 1918 р., Бог Єгова вкоротив останне горе, і всяке тіло, що є одобрене Ним, схорониться в битві Армаґедон і переживе її в новий світ, що наступить потім.

14 Нарешті, в Армагедоні, Єговів Цар нового світа рощавить Вужа Сатану і його демонське "насіння", яких Він скинув з неба на землю. "І схопив змія, вужа вікодавнього, що то Диявол і Сатана, і звязав його на тисяч років; і вкинув його у безодню, і зачинив його і запечатав над ним, щоб не зводив більше народи, доки не скінчиться тисяч років; а опісля сього має бути розвязаний на короткий час." (Одкриття 20: 1-3, А. П.В.) Перед тим, коли Сатана і його демони спонукали релігіоністів убити Ісуса Христа, і коли Він так лежав у глибені смерти, Боже Слово каже: "Не кажи в серці твоїм: Хто зійде на небо? (се есть: Христа звести додолу;) або: Хто зійде в безодню? (се есть: Христа з мертвих угору звести.)" Із цього тексту в листі до Римлян 10: 6, 7, можна зрозуміти, що безодня в яку Сатана, Диявол, буде кинутий на тисяч років, є той са-

мий стан в якому Ісус Христос знаходився через три дні, а іменно,—смерть.—Жидів 2: 14.

15 Це—великий день оправдання Єгови! "Тоді небеса з шумом перейдуть, первотини ж, розпечені розтопляться, і земля і діла на ній погорять." (2 Петра 3: 10) Будучи заховані під охоронною тінею Божої руки, його вірний останок, разом з їх вірними другами "иншими вівцями", поглянуть і побачать це славне, хоть жахливе, обявлення сили Єгови через Ісуса Христа. Вони радуватися будуть цим оправданням святого імени Єгови.—Ісаії 26: 20, 21; Аввакума 2: 14; 3: 2-16.

ГОЛОВА 28

КНЯЗІ ВІЛЬНОЇ ЗЕМЛІ

"НОВИХ же небес і землі нової по обітниці дожидаємось, в котрих правда домує." Це є та славна надія, яку Божа правда дає тим, що вповають на обітницю Його Слова. Сповнення цеї обітниці далеко перейде величність і благословенства, які наші очі віри можуть тепер уявити собі.—2 Петра 3: 13.

2 Апостол Йоан, побачивши в символах сцену знищення "теперішних небес і землі", пише: "І бачив я нове небо й нову землю; перве бо небо і перва земля перейшла, а моря вже більше не було. А я Йоан бачив город той сьвятий, новий, Єрусалим, що сходив від Бога з неба, приготований, як невіста украшена чоловікові своєму. І чув я голос великий з неба, що глаголав: Ось, оселя Божа з людьми, і домувати ме з ними; а вони будуть Його люде, і сам Бог буде з ними, Бог їх. І обітре Бог усяку сльозу з очей їх; і смерти більш не буде; ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже; перве бо минуло. І рече Сидячий на престолі: Ось, усе нове роблю. І рече менї: Напиши; сі бо слова правдиві і вірні."—Одкриття 21: 1-5.

3 Отже політичні й релігійні обітниці збудувати новий і красший і вільний світ людськими руками, це глум і зухвалість. Цим вони доказують, що вони забули про Бога і уважають Його Слово за неправдиве. Але їх так званий "новий

порядок" перейде в Армаґедоні, а Боже Слово буде оправдане, як правдиве. Новий світ праведности буде устроєний Всемогучим Богом через Його Мистця-робітника, Слово, Ісуса Христа. "Ось бо я творю нове небо й нову землю, а попередущі пійдуть в непамять, і не приходити муть на думку. Ви ж будете веселитись і радуватись ізза того, що я творю, по віки; . . . нове небо і земля нова, що я сотворю, все будуть передо мною, говорить Єгова."—Ісаїї 65: 17, 18; 66: 22, А.П.В.

4 Через окоронованння свого Царя при кінці "сім часів" в 1914 р., великий Сотворитель сотворив "нові небеса", столичну орґанізацію своєї вселеної. "Війна в небі", яка наступила опісля, закінчилась скиненням лукавих небес, Сатани і його демонів, хоть знищення тих лукавих сотворінь не виконано зараз по їх скиненню на землю, але жде аж до остаточного кінця орґанізації Сатани, який прийде в Армаґедоні. Ті "нові небеса" є символічно представлені через "новий Єрусалим", який зійшов з неба. Инакше сказати, Він поширив свою силу з неба на землю, щоб сотворити нову правлючу орґанізацію символічно представлену через "нову землю". "Новий Єрусалим" царює серед ворогів своїх аж до Армаґедону, коли то вороги будуть знищені. Праведним Володарем "Нового Єрусалиму" є Агнець Божий: "І бачив я престол великий білий, і Сидячого на ньому, від котрого лиця утікла земля і небо, і місця не знайдено їм." (Одкриття 20: 11; 3: 21) Тоді Цар і той город, що представляв Його невісту, жену Агнця, зацарювали в

"нових небесах" над очищеною земною кулею, і установили "нову землю" на місці старої. З кого ж складати меся та нова земна орґанізація?

5 "Нова земля", це урядові видимі представники невидимого небесного Володаря, нового правильного Господа над людством. Господні "інші вівці", будучи зібрані в одно стало, від коли "нові небеса" були установлені, не будуть земними представниками їх невидимого Господа, хоть вони переживуть те велике горе при цім кінці світа. Уряд представництва буде даний вірним мужам, що жили перед Ісусовим служенням на землі у тілі. Такі люди мали привилей бути прообразом Його вірного напряму і жертви своїми ділами віри і посвяти до Бога. Многі із них були предками Його народження в тілі, отже були Його праотцями по тілу. Послуживши, як свідки Єгови і як пророчі пробрази на будучого Царя Єгови, вони знов служити муть як Його гідні-довіря представники на землі, коли Царство буде дійсно установлене. Це не є неоправдане виріжнення проти Його "инших овець", тож й нарікати вони не мають причини. Усе діється з милосердя й доброти Божої, і все на славу Того, що творить усі річи після своєї несамолюбної волі.—Римлян 9: 14-16; 11: 29.

6 Один із тих вірних мужів пророкував про знищення тоталітарного світового порядку, що його представляв цар Ассирії і його дворяни. Відтак він сказав: "Буде час, що на царстві седіти ме правий, та й князі його правити муть по закону; кожен з них буде, мов затула од вітру." (Ісаії 31: 6-9; 32: 1, 2) Ісус Христос, "Син чолові-

чий" царювати ме як Цар в Сіоні, "в новім Єрусалимі"; і 144,000 членів Його церкви "будуть сьвященниками Божими і Христовими, і царювати муть з Ним тисяч років." (Одкриття 20: 4, 6) Оці царювати муть з Ним в невидимих небесах, але вірні старинні мужі чинити муть суд на землі під Царством. Вони отримають життя від Царя Ісуса Христа. Поставлені в урядовій позиції на землі, вони, як царські сини будуть видимими "князями" для людства. Про це виразно сказано в Псальмі 45, яка говорить до Божого Царя.

7 Описавши царицю Царя, "невісту Агнця", а опісля її другинь, Господніх "инших овець", Псальма 45: 16 каже до Царя: "На місці батьків твоїх будуть сини твої; зробиш їх князями по цілій землі." Між такими будуть Мойсей і Йоан Хреститель; обидва вони повмирали перед Пятидесятницею, отже не отримали сплодження з духа. Тимто, яко доказ, що ті з найпередніших пророків старини не будуть царювати з Христом у небі, але будуть князями на землі низші від Царства небесного, Ісус сказав: "Направду кажу вам: Не явився між нарожденими від жінок більший од Йоана Хрестителя; найменший же у царстві небесному більший од него."—Маттея 11: 11, Анг. Вер.

8 Де ж знаходяться ті будучі "князі" тепер? Не знаходяться вони в якомусь уявленому місці "лімбо", ані не в небі. Вони—мертві, в шеол, або в пеклі, що є місце несвідомости і неіснування в смерті. Вірний Яків надіявся пійти туди, та й думав, що його любий син Йосиф був там також.

Після першої книги Мойсея 37:35 Яків сказав: "Пійду, сумуючи, у **пекло** до мойого сина." (Версія Дуя) Або "Пійду із жалю у **ШЕОЛ** до мойого сина." (А.П.В.) Або "Пійду до сина мого сумуючи у гріб." (Анг. Вер.) Також терпеливий Йов, в часі своїх мук від тілесних болів, які завдав йому Диявол, молився, щоб він пійшов у домовину померших, кажучи: "О, коли б ти сховав мене у **пеклі.**" (Дуя) Або "О, щоб ти заховав мене у **ШЕОЛІ**" (А.П.В.) Або, "О, щоб ти заховав мене у **гробі!**" (Анг. Вер.)

9 Переображення на святій горі, де Мойсей і Ілия явилися і розмовляли з Ісусом, не заперечує факту, що вони мертві. Ісус пояснив це своїм ученикам, як "із'яву"; так і Йоан, коли отримав Одкриття, бачив видіння в яких він самий говорив і чув як інші розмовляли. Але такі видіння не були дійсностю. (Маттея 17:9; Діяння 12:9) Якби пророки Мойсей і Ілия були в дійсности встали з гробу і явилися у тілах при переображенню, тоді це було б запереченням правди св. Письма, що Ісус Христос є "первородень з мертвих". (Одкриття 1:5; Колосян 1:18) Якийсь час перед тим переображенням Ісус виразно сказав: "І ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий." (Йоана 3:13) Із цею правдою погоджувався Петро в день Пятидесятниці. —Діяння 2:34.

10 Такі старинні мужі потребують воскресення. Це вони надіялися отримати через Насіння жени, що рощавить голову Вужа. Апостол Павло писав до християн, що були в угоді о царство, і розповів їм історію про тих вірних старинних

мужів, від Авеля до Йоана Хрестителя. Він розказує, як вони не піддавалась ані не викуплювали себе від тернистої дороги терпіння, і тоді додає: "Инші ж побиті бували, не прийнявши збавлення; щоб лучше воскресення мати." (Жидів 11:35) Хоть вони не мати муть участи в нагороді "першого воскресення" з клясою "царства небесного", одначе вони таки отримають дучше воскресення чим решта із роду людського. Чому? Тому що вони додержали завіт-угоду з Богом і встояли у своїй невинності проти Диявола, і тим чином вони "робили добро". Про них Ісус сказав, що вони осягнуть "воскресення життя". В їх пробудженню зо смерти, вони встануть як звершені люди і займуть становище, як "князі по цілій землі".—Йоана 5:28, 29.

Вони однак не могли отримати такого воскресення перед приходом Христа до храму, в котрому то часі "мертві в Христі" мусять устати найперше. Про цю справу пише апостол до християн, що були покликані небесним покликом і до "першого воскресення", кажучи: "І всі ці, одержавши свідчення вірою, не прийняли обітування, тим то Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення." (Жидів 11: 39, 40) Тепер, коли Цар прийшов до свого храму і воскресив померших святих і зібрав свого вірного останка у стан храму єдности з собою, є надія, що ті вірні старинні мужі воскреснуть в недалекій будучності. Деякі тексти св. Письма і пророчі драми піддають думку, що вони може будуть пробуджені до життя перед битвою Армагедон і стрінуть вірного останка і з ними по-

бачать велику битву і славну перемогу про яку вони пророкували. Одкриття відносно знищення Сатаниної "жінки", "Вавилону", каже: "Весслись над ним, небо і сьвяті апостоли і пророки; Бог бо суд ваш судив над нею." (Одкриття 18: 20) Вірні з останка мають надію, що як колись Йосиф стрінув свого старенького отця нім сімлітня голоднеча в Єгипті скінчилась, так і вони можуть дістати ту радість і привитати тих вірних пророків і старинних свідків повернувших з гробів нім цей страшний період голоднечи скінчиться в "битві великого дня".—1 Мойсея 46: 26-30.

12. Ісус Христос є Основою нового світа праведности. "Дадуть йому ймя: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царству його й миру не буде гряниць." (Ісаії 9: 6, 7) Коли Він збудить тих старинних свідків зо смерти і дасть їм життя, цим чином Він станесь їх "Віковічним Отцем"; і коли, по Армагедоні, Він установить їх в уряді, як "князів по всій землі", тоді "нова земля" і "нове небо" настануть справді. Той новий світ буде установлений якого не можна буде двигнути з місця ніколи. Тим то Бог тепер дає приказ: "Звіщайте між народами: Єгова царює! І круг земний стоїть твердо, не похитається; він судить народи у правоті. Нехай звеселиться небо й возрадується земля! Нехай заграє море і повня його! Нехай возрадуються поля і все, що росте на них! Тоді звеселиться перед Єговою всяка лісна деревина. Бо йде, він бо йде судити землю: Він буде судити круг земний в справедливості, і народи у вірності своїй."—Псальма 96: 10-13, А.П.В.

ГОЛОВА 29

ТИСЯЧЛІТНЕ ЦАРЮВАННЯ

У ПИСАННЯХ правди з ласки подано проблески життя на землі у новому світі праведности. Потім, як відспіваєся пісня перемоги таку як Мойсей і Ізраїльтяни відспівали на східному побережі Червоного моря, і як Єгова залляв сили Фараона у безодні, тоді "велика громада" Господніх "инших овець" отримають поучення що вони мають робити. "Бо з Сиону вийде закон, і слово Господнє—з Єрусалиму, і судити ме він між народами многими й буде картати потужні племена по краях далеких," у битві Армаґедон. Ті що переживуть Армаґедон перероблять воєнні знаряддя знищених народів на ціль Божої слави. "І перекують вони мечі свої на рала, а списи свої—на серпи; не підійме меча народ на народ, і не будуть учитись воювати. Ні, тоді кожне буде седіти у себе під виноградиною й під фиговиною й не буде нікого лякатись; бо Єгова сил небесних вирік се устами своїми. Нехай инші народи ходять, кожний в імя свого бога, а ми ходити мемо в імя Єгови, Бога нашого, по віки віків."—Михея 4: 2-5, А.П.В.

2. Пророцтво Езекиїла, в розділах 38 і 39, живо змальовує остаточну і всецілу війну сатанської організації під його головним духовим князем Гогом проти Єгови вірного останка духових Ізраїльтян і їх співтоваришів в Армаґедоні. Із страшним обявленням всемогучої сили Всевиш-

ний Бог знищить те лукаве духове сотворіння і людських ворогів і оправдає своє ймя. "І явлю сьвяте ймя моє серед мого люду, Ізраїля, й не дам уже неславити сьвяте імя моє, й взняють народи, що я—Єгова, сьвятий в Ізраїлі." (Езекиїла 39:7, А..В.) Дальше те пророцтво описує, як Божі збавлені люди будуть спрятувати замуранікровю запальні знаряди ворога і усувати їх кости розбиті і так очищувати землю. .

3 Справедливий і святий Бог уже не проклинати ме більше землі. Рай не зараз буде привернений по цілій землі, але Господні "инші вівці" підневолювати муть землю під Божим провідництвом і благословенням. "Зійде правда на землі, а справедливість буде дивитись з неба. І пійшле Господь добро, і земля наша видасть плід свій." "Земля дає плоди свої; Бог, наш Бог, благословити ме нас." (Псальма 85:11, 12; 67:6) Тоді не буде війни, щоб пустошити землю, отже вона скоро станеться раєм, так як це Ісус предсказав у своїх потішаючих словах до розбійника, що прихильно відніс ся до Нього на дереві: "Направду кажу тобі сьогодні: Зо мною будеш в раю." (Луки 23:43, Рот.) На такій блаженній землі під правлінням Царства "велика громада" з "инших овець" з усіх народів тішитися ме миром і товариством вірних старинних мужів, князів, що будуть представниками царства небесного. (Маттея 8:11; Луки 13:28, 29) У послушенстві до Божого мандату, ті праведні діти "віковічного Отця" і "Князя Мира", будуть дружитися і роджати діти, та не на горе й для погубної війни, але щоб сповнити землю. Вони ви-

ховувати муть їх у повній свободі від страху, і "зрощувати муть їх в науці і напоминанню Господньому." (Ісаії 65: 20-25; Ефесян 6: 4) Тоді не буде переповненої людьми землі. Як саме довго те наповнення землі до вигідної міри буде продовжатися, то цього нема сказано. Від потопу до Божої угоди з Авраамом перейшло 427 р., одначе довгий час перед тією угодою те типічне сповнення божественного мандату через синів Ноя, було доконане.

4 Правда відносно божественного мандату була відкрита в 1938 р. Тепер же питання виринає відносно тих Господніх "инших овець", що померли перед битвою Армагедон. Многі з них повмирали в націстсько-фашістських краях, як вірні мученики за ймя Єгови, а многі в инших краях повмирали з инших причин, але всі вони встояли у пробі вірности і схоронили свою невинність до Бога і Його Теократії. Чи мати муть вони часть у виконанню божественного мандату в новому світі?

5 Самий розсудок говорить, що Бог, давши їм таку надію, і вони, померши вірними і невинними до Нього, не відмовить їм привилею виконувати божественний мандат. Про Божий суд Христос сказав: "Власть дав Йому і суд чинити; бо Він Син чоловічий. Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що в гробах почують голос Його, і повиходять: которі добро робити, в воскресення життя, а которі зло робили, в воскресення суду."—Йоана 5: 27-29.

6 Вірні свідки і пророки з старинних часів мати муть раніше воскресення до життя, тому що вони

чинили добро і перейшли суд з Божим одобренням. Ті "инші вівці", котрі від коли Господь прийшов до храму вони доказали їх невинність до Бога і померли вірними, також "робили добро", і як здається вони також отримають "воскресення життя". Від 1918 р., Ісус Христос сів на своїм престолі в храмі і зачав судити народи і розділювати людей, як "овець" і "козлів". Він виголосив прихильний суд відносно тих "овець" і приняв їх у життя вічне під Царством. Ті "инші вівці" не прийдуть під суд з решта людством, що "чинили зло". Отже розумна річ, що коли такі "инші вівці" помруть вірними під пробою суду перед Армагедоном, вони отримають нагороду з вірними старинним мужами і отримають раніше воскресення до життя і нім божественний мандат цілком сповниться. Це дасть їм привилей мати участь в радісній надії й служби. Така ласка для воскресших "инших овець" не противитиме ся словам Маттея 22:28-32. Вони не належати муть до кляси неправедних, що "воскреснуть на суд", бо ж ті неправедні "робили зло". 7 Написано є в Приповістях 10:7: "Память про праведника остане благословенна, імя же безбожних огидне." Бог не памятає про лукавих бунтівників, але їх місце є в Гегені, символічно представлене через "озеро палаюче огнем і сіркою", в якому Всемогучий Бог знищить їх тіло і душу. (Маттея 10:28; Одкриття 21:8) Їх вічна смерть не прийде з причини осудження і наслідженої смерти від Адама, але за особисте і добровільне лукавство проти Бога. Через те їх смерть названо "другою смертю", щоб її відріжнити від

наслідженої. Для цеї причини про них не говориться, що вони "в гробах" або "в могилах", що значить у памяти Бога і мають нагоду на викуп через кров Христа. Вони не утечуть від "суду Ґегени". (Маттея 23:33, А.П.В.) Через те Бог не викупить їх в часі "воскресення мертвих, праведних". (Діяння 24:15) Він памятати ме тих, що гідні викупу, як от розбійник на дереві, який просив, щоб Ісус спогадав його у Царстві.

8 Божественний мандат буде виконаний як доказ, що Боже слово не вертаєсь до Нього впорожні, але що Його задуми ніколи не є знівечені або подужані. Потім решта з мертвих в гробах почують голос Царя і вийдуть у "воскресення суду."

9 Символічне видіння того воскресення звучить: "Також бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом, і розгорнуто книги; ще иншу книгу розгорнуто, то єсть життя; і суджено мертвих з того, що написано в книгах, по ділам їх. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і пекло (гріб) дали мертвих, що в них; і суджено їх, кожного по ділам їх. А смерть і пекло вкинуто в озеро огняне. Се друга смерть. А коли кого не знайдено написаного в книзі життя, то вкинуто його в огняне пекло."—Одкриття 20:12-15.

10 Не вийдуть вони всі за один день з двацять чотирох годин, ані осуджені вони не будуть в одному дні. Христос царювати ме тисячу років, отже призначив досить часу, щоб судити їх після діл, які вони чинити муть на землі по пробудженню зо смерти. Апостол Петро говорить

про "день суду і погибелі безбожних людей", і додає: "Тільки ж одно се нехай не буде перед вами тайне, любі, що один день у Господа, як ти-

сяч літ, а тисяч літ, як один день." (2 Петра 3: 7, 8) Одначе цей день суду не буде так довгий, як Божі творчі дні. Він прийде в останній тисячу

років з "семого дня", дня Божого шабасу або відпочинку.—1 Мойсея 2: 1-4.

11 Ті що "чинили зло" через їх уродження в гріху і виросли в беззаконню в теперішнім життю, не встануть, щоб приняти нагороду, але встануть з Божого милосердя через Христа Відкупетеля. Не встануть вони, щоб брати участь в божественному мандаті, бо це діло буде скінчене через Господніх "инших овець". Отже це до таких відносяться слова Ісуса Христа, в євангелиї Луки 20: 34-38. Там Він каже, що Авраам, Ісаак і Яків жили в замірах Божих, що є доказом, що вони і инші воскреснуть. "І відказуючи рече їм Ісус: Сини сьвіту сього женяться й видають заміж: которі ж удостоються дождати віку того й воскресення з мертвих, ті ні женяться ані віддаются заміж: бо ані вмерти не можуть, рівні бо ангелам і сини вони Божі, воскресення синами бувши."—А.П.В.

12 Це не значить, що вони осягнуть безсмертність. Ангели не є безсмертні, але підчинені Ісусу Христу, який осягнув нагороду безсмертности. Чоловік є "трохи менший чим ангели"; отже бути "рівними ангелам" значить, що такі воскресші люди не женяться. (Псальма 8: 5) Через слухняність і вірність в день суду, вони будуть відроджені Ісусом Христом, "Віковічним Отцем". Тоді Бог одобрить і оправдає їх і дасть їм право до життя вічного в раю на землі. Вони не зможуть вмерти по справедливості, тому що вони були вірні. Вони осягнуть "той світ", новий світ, "світ без кінця". Бог запевнив їм безконечне життя і схоронить їх право до нього. Од-

наче вони не осягнуть цього оправдання і права до життя аж при кінці тисячу років царювання Христа. Яко ж написано: "А осталыні мертві не ожили, доки не скінчиться тисяч років."—Одкриття 20: 5.

13 Цар Ісус Христос, якому поручено "ключі пекла і смерти", докінчить свою відповідальність із ними. Він увільнить із пекла їх через пробудження їх з мертвих, а потім із гідних і послушних Він усуне наслідки смерти які перейшли на всіх людей через гріх одного чоловіка в Едені. Цим чином Він знищить "смерть і пекло", кинувши їх у знищення як непотрібну річ в "озеро палаюче огнем і сіркою". "Мусить бо Він царювати, доки положить усіх ворогів під ноги Його. Останній ворог зруйнується—смерть." Це виконається силою Божою і через Того, що Його Бог назначив до цього діла. (1 Коринтян 15:25-27) Тоді наслідки Адамового гріха, який стягнув смерть на його потомків, будуть усунуті цілком і на віки. Відносно цього написано: "Смерти більш не буде; ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже; первс бо минуло."—Одкриття 21:4.

14 Ті ж, що помруть підчас тисячліття, або при кінці дня суду, пропадуть, та не з причини наслідця смерти, але тому що вони самі виберуть непослушенство й лукавство і бунтівництво проти Єгови і Його царюючого Царя. Коли оці будуть страчені праведним Суддею Єгови, Ісусом Христом, тоді їх заслужене знищення в Гігені не буде причиною ніякого смутку, крику або болю з боку праведників, які піддержують праведний суд Христів. Такі бунтивники пійдуть на "другу

смерть", знищення неначе в "озеро огняне". Вони не пійдуть до пекла від якого Христос, Суддя, має ключі, але в Ґігену, "вічне знищення", тому що "друга смерть" значить вічне знищення. Маттея 25: 46.

15 На тих, що вийдуть у "воскресення суду", прийде остання проба при кінці тисячу років. Тоді "буде випущений Сатана з темниці своєї, і вийде зводити народи на чотирох краях сьвіта, Гога і Магога, і збирати їх на війну, котрих число як пісок морський. І вийшли на ширину землі, і обступили табор сьвятих, і город любий; і зійшов огонь від Бога з неба, і пожер їх. А диявола, що зводив їх, вкинуто в озеро огняне і сірчане."—Одкриття 20: 7-10.

16 Увязнення Сатани через тисячу років не направить його, ані дасть йому спасення. Хоть його голова була рощавлена тисячу років перед тим через Насіння Божої "жени" у битві Армаґедон, то він дальше опрокидає Бога і постановить збурити Теократичне Правительство Єгови, той "любий город" або "новий Єрусалим". Те захланне бажання володіти вселенною дальше порушить його до нападу на Правительство і його піддані на землі і на його представники, князі. Підчас його увязнення в безодні земля буде увільнена від релігії й демонізму. Правда вповні запанує на землі, і зробить людей вільними від кайданів блуду і гріхів, і увільнить їх від страху та нужди.

17 Поступаючи після своєї незмінної тактики, Сатана, Диявол, старати меся знов запровадити релігію на землі, отже вийде щоб звести всяко-

го, коли зможе, і зібрати їх із чотирох частей землі. "Гог і Магог" представляють найдальші части землі. На всіх таких, без ріжниці, прийде досвідчаюча проба невинности. Ті що самолюбно піддадуться звідництві, занехають правду, потерпять знищення в Ґегені. Ті ж, що задержать свою невинність до Бога і Його "любого города" докажуть цим, що Бог може поставити людей на землі, що остануться правдині й вірні Йому серед найгіршої проби Сатани, Диявола. Вони отримають дар права до вічного життя. Та Сатана упаде знов, а Бог Єгова прийме це останне оправдання. Лукавий буде кинутий, та не у безодню, але у вічне знищення в Ґегену, де він і його звірська організація позістануть зобриджені "на вічні віки". (Одкриття 20: 10; Єзекиїла 28: 19) Праведний і улюблений Син Єгови, Ісус Христос, царювати ме у безсмертному житті і відбивати ме по віки світло й славу Його Отця перед усіма сотвореннями, що жити муть. Правда вийде побідоносна, і свобода нового світа існувати ме необмежена і без кінця.

ГОЛОВА 30

СВОБОДА ТЕПЕР!

ЗА видіння вільного світа без кінця належиться подяка єдиному Богу Єгові. Він зробив його ясним через свого царюючого Царя в храмі, Ісуса Христа. Ці чудові викладення є записані в Його "слові правди". Те ясне світло, що видає свої лучі на його святі сторінки, і освічує їх, становить доказ, що живемо у "часі кінця", коли то значіння біблійних сторінок будуть розпечатані для тих, що слідкують їх.—Даниїла 12: 4, Анг. Вер.

2 Хто ужне свій час і змагання заставити свій ум, щоб слідкувати те видіння, той вижне багато правди. (Приповісти 23: 23) Не продайте цеї правди за ніяку ціну, яку цей світ і його "новий світовий порядок" можуть предложити вам. Правда,—це найдорогший скарб, бо ж це правда що робить вас вільними. Свободу, яку Ісус Христос, Великий Господь, обіцяв ученикам, не є свобода як громадянина цього світа. Свобода громадян кожного народу в цім світі є тепер вельми загрожена. Вона скоро проподає в тоталітарних краях, і цілком пропаде в тім повоєнним порядку, який творці його називають твердинею "Чотирох Свобід". Усі зведені ним будуть гірко розчаровані.

3 Та ж свобода, яку правда через Христа дає вам, триває по віки. Якщо ви перебуватиме в Його Слові, то ні людина ні демонська сила не

зможуть відобрати правдивої свободи від вас. Цей є той завдаток нового світа з Божої руки, в якому "саме твориво визволиться з неволі зотління на волю слави дітей Божих. Знаємо бо, що все твориво вкупі стогне і мучиться яж доси." Якщо ви посідаєте правду і живите після її світла, то ваша свобода зачинається тепер.—Римлян 8: 21, 22.

4 Ті люди з світа, що хваляться своєю свободою, є невільниками і не знають чесно або нечесно про це; вони невільниками гріха. Вони є невільниками блуду, забобонів і релігії. Вони є невільниками невидимих, надлюдських демонів, що є властями темряви цього світа, і ніякий винахід так званих учених не може підчинити тих спіритичних сил під контролю людей. Світ зорганізований на гріху і блуді; його організація противиться Богу і безнадійно знаходиться під пановапням демонів. "Любов світа сього—вражда проти Бога. Оце ж, хто хоче бути приятелем сьвіту, той стається ворогом Бога." (Якова 4: 4) Отже цей світ ніколи не може бути вільним. Його приятелі є прикуті до нього, і так скковані разом з ним пропадуть від гніву Божого.

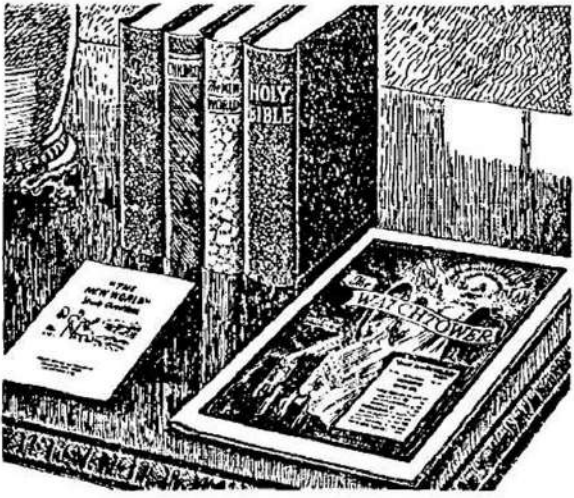
5 Диктатори і тотальні власти можуть забрати від вас вашу особисту свободу і вашу громадську волю, але вони не можуть забрати від вас свободу яку правда дала вам. Правда увільняє вас від гріху, страху, релігії і демонського правління. Правда дає вам волю служити Богу Єгові і ступати слідами Його Христа. Ця дорога провадить до вічного життя в новому світі праведности. Правда визволить вас від легковірности,

непевности та двоедушности: "щоб більше не бути малолітками, хвилюючись, і кидаючись від усякого вітру науки, в омані людській, у лукавстві до підступного заблуду, а ходячи по правді в любови помножаймо все в Того, котрий єсть голова, Христос."—Ефесян 4:14, 15.

6 Зробивши початок, треба перебувати в слові Христа. Треба виконувати його і додержувати закон правди. "Хто ж дивиться в звершений закон свободи, та й пробуває в ньому, той не слухатель забуваючий, а чинитель діла; такий буде щасливий у діланню своїм." (Якова 1:25) Якщо ви маєте правду, то Бог дає вам свободу звіщати її иншим. Правду й свободу не можна заховати тільки для себе, її треба розказувати, щоб і инші "виплутаються з дияволських тенет, що живими вловлені від нього у його волю." (2 Тимотея 2:25, 26) Щоб можна задержати свободу, то треба "ходити в правді", що значить робити поступ в ній і жити в гармонії з праведними заповідями Божого Слова правди.

7 Найбільша правда, це царство Єгови і оправдання Його імя. Його Син, Цар, одважно проголошував правду і остався свобідним, не підчинивсь в рабстві нікому тільки Богу. Щоб тішитися свободою, ми мусимо поступати так само. Співтоваришити із тими, що студіюють правду і проголошують її. Прилучітесь до них, і тоді однажно проголошуйте правду про Царство. Вони єдині вільні люди на цій землі, і такими вони стали при помочи Бога свободи. Співайте хвалення Бога Єгови і Його Царя і царства, і бо-

ріться за свободу і втішайтеся волею Його нового світа!

ПЕРЕБУВАЙТЕ В ЙОГО СЛОВІ,

Побільшіть ваше знання правди,
Будьте вільні й тримайтесь свободи

через правильне читання Вартової Башти

Від його першого числа, в липню, 1879 р., цей одважний журнал провідничив в проголошенню правди, вільної від всякої релігійної секти, політичної партії і комерції. Він є виключно посвячений для вияснення значіння Божого Слова, Біблії, і звернення уваги на Його милостивий намір взглядом людства і на сповнення святих пророцтв в новочасних подіях і обставинах, доказуючи, що праведне правительство Єгови під Христом уже прийшло.

Вартова Башта виходить на першого кожного місяця, 12 раз на рік. Кожне число містить 16 сторін, включаючи головний артикул якого параграфи відзначені числами, і до кожного параграфу є подані приготовані питання, які є помішені внизу під кожною колюмною яких уживають підчас біблійної студії кожного тижня по цілому світу. Передплата в Зединених Державах виносить 1.00 дол. річно; в инших краях 1.50 дол. на рік. Переплату шліть до:

WATCHTOWER 117 ADAMS ST. BROOKLYN 1, N. Y.

"ПОТІШИТИ ВСІХ ЗАСУМОВАНИХ"

—Ісаії 61:2.

ОЦЕ Є ВЕЛИКЕ ПІСЛАНИЦТВО, тепер, коли далеко-сягле правління лукавих диктаторів роздавлює міліони правду-і миро-люблячих людей; коли жорстока і змеханізована війна і з нею голоднечи й пошести осиротили рід людський, та й "зорганізована релігія" не має вдоволяючої вістки надії для вас.

Але цей привилей потішати сумуючих приняли инші. Як? Через поширення міліони книжечок, поданих понизше:

Осторога	**Охорона**
Нетерпимість	**Ангели**
Пізнай Правду	**Збігці**
Заслона Відкрита	**Вибір**
Утеча до Царства	**Кріза**
Фашізм чи Свобода	**Ліх**
Праведний Володар	
Правительства і Мир	
Царство, Надія Світа	
Хто Володіти ме Світом	
Всесвітна Війна Близько	
Правительство—Ховає Правду	
Де Знаходяться Померші?	
Свобода в Новім Світі	
Розділення Людей	
Взірцева Студія	

Кожна з повисших книжечок обнимає від 32 до 64 сторонї. Читайте їх і наповняйте втіхою ваші серця. Помагайте поширити цю потіху і між инших вашою даткою на друкованпня більше книжок: Котрібудь 7 книжечок за датку 25 п., або 3 за 10 п.; одна за 5 п., з оплочспою пересилкою. Шліть ваше замовлення до:

WATCHTOWER 117 ADAMS ST. BROOKLYN 1, N. Y.

СИНИ ЦАРЯ,

Нумо на царський пир! Чому дальше кормитися релігійною половою і її черствою та зацвилою наукою, яка спричиняє тільки замішання і не дає ніякої потіхи?

Будьте дітьми Царя! Він постаравсь задоволити ваш докучливий голод почути незапродану правду й праведність. Пророцтва предсказали Його обітницю постаратись о покарм для нинішної голоднечи. Цю обітницю ви знайдете сповнену в книжках поданих понизше, які є багаті змістом на факти і докази з св. Письма, іменно, що успішне й радісне царювання Царя над царями вже зачалось і ви можете увійти в Його благословенства. Перечитайте слідуючі книжки і не голодуйте більше:

Сотворення
Примирення
Приготовання
Правда Визволить Вас
Правительство
Гарфа Божа
Визволення
Богацтво

Кожна повисша книжка є в полотняній оправі, з золотою написю, з многими кольоровими ілюстраціями, і містять від 352 до 384 стороні. Всі вісім книжок висилаємо з оплатою пересилки за датку 2.00 дол.; котрінебудь чотири книжки за 1.00 дол.; або одну за 25 ц. Замовлення шліть до:

WATCHTOWER 117 ADAMS ST. BROOKLYN 1, N. Y.

Головне Бюро й Урядова Адреса

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION

124 Columbia Heights, Brooklyn 2, N.Y.

Адреси фабрик й видавництв:

America,	117 Adams St.,	Brooklyn 1, N.Y.
Argentina,	Calle Honduras 5646-48.	Buenos Aires
Australia,	7 Beresford Road,	Strathfield, N.S.W.
Belgium,	47 rue Wayenberg,	Ixelles - Brussels
Brazil,	Rua Licinio Cardoso 330,	Rio de Janeiro
British Guiana,	5 Croal Street,	Georgetown, Demerara
Canada,	40 Irwin Ave.,	Toronto 5, Ontario
Chile,	Avenida Lyon 3004,	Santiago
Colombia,	Avenida 32, No. 18-24,	Bogotá
Costa Rica,	Apartado 2043,	San José
Cuba,	C y 32, La Sierra, Marianao,	Habana
Denmark,	Sondre Fasanvej 54,	Copenhagen - Valby
Dominican Republic,	Apartado 996,	Ciudad Trujillo
El Salvador,	Apartado 401,	San Salvador
England,	34 Craven Terrace,	London, W. 2
Finland,	Vainamoisenkatu 27,	Helsinki
France,	27 rue des Epinettes,	Paris 17e
Greece,	16 Tenedos St.,	Athens
Guatemala,	16a Calle Poniente No. 5A,	Guatemala
Haiti,	Place Jeremie,	Port-au-Prince
Hawaii,	1228 Pensacola St.,	Honolulu 34
Honduras,	Apartado 147,	Tegucigalpa
India,	167 Love Lane,	Bombay 27
Jamaica,	151 King St.,	Kingston
Mexico,	Calzada Melchor Ocampo 71,	Mexico, D.F.
Netherlands,	Joh. Verhulststraat 160,	Amsterdam-Z.
Newfoundland,	Post Box 521,	St. John's
New Zealand,	177 Daniell St.,	Wellington, S. 1
Nicaragua,	Apartado 183,	Managua
Norway,	Inkognitogaten 23, b.,	Oslo
Panama,	Apartado 274,	Ancon
Philippine Islands,	1219-B Oroquieta St.,	Manila
Puerto Rico,	49 Lutz Ave.,	Santurce
Rumania,	Strada Basarabia No. 38,	Bucuresti 2
South Africa,	623 Boston House,	Cape Town
Sweden,	Luntmakaregatan 94,	Stockholm
Switzerland,	Allmendstrasse 39,	Berne
Trinidad,	64 Frederick St.,	Port of Spain
Uruguay,	Joaquin de Salterain 1264,	Montevideo
West Africa,	71 Broad St.,	Lagos, Nigeria

Всі звідомлення за літературою повинні бути адресовані до WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

THE FIGHT

THE TRUTH